A. E. Van VOGT

A. E. Van VOGT

CASA VEŞNICIEI

PROLOG.

Îşi recăpătase cunoştinţa şi primele impresii se asociau cu vocea unui bărbat, din întuneric:

— Am auzit de asemenea răni, doctore, dar e prima pe care am ocazia să o şi văd.

Apoi a înţeles că glonţul, venit dintr-o alee laterală – şi-şi amintea bine asta – îl rănise doar. Era încă în viaţă. Mai trăia! Bucuria i se topi însă ca gelatina în apă fierbinte, în timp ce recădea într-un somn adânc.

Când s-a trezit din nou, a auzit o voce de femeie:

— Tannahill… Arthur Tannahill din Almirante, California…

— Sunteţi sigură?

— Sunt secretara unchiului lui. L-aş recunoaşte oricum.

Pentru prima dată îşi aminti că are un nume şi că vine dintr-un anumit loc.

Prinse putere. Şi apoi, brusc, o mişcare.

— Bine – şopti cineva – daţi-i drumul uşor pe fereastră.

Întuneric, senzaţie de legănare…

Un bărbat râse scurt şi o femeie spuse:

— Dacă nava nu vine la timp, o să…

Apoi simţi o mişcare puternică înainte, însoţită de un zgomot vibrând intens, undeva în spate. Totul se pierdu în întuneric… o voce de bărbat:

— Sigur că va fi multă lume la înmormântare. E important să pară că a murit la datorie.

Încercă să reziste senzaţiei că e doar un pion în acest vis. Dar era ţintuit de un fel de paralizie, ca şi cum ar fi fost mort cu adevărat, în timp ce, undeva, aproape, se cânta solemn muzică funebră. Şi rămase tăcut, prins ca într-o

menghină, chiar şi în momentul înfiorător al fixării capacului.

Cutia de lemn în care se afla sicriul se lovi de pământul din groapă, sunând a gol.

Un întuneric apăsător îl învălui, dar ceva în el părea să continue încă o luptă disperată. Înţelese – deodată perfect conştient – cât de mult dormise.

Tot în sicriu era când o adiere rece şi proaspătă îi trecu peste faţă. Tannahill întinse mâna în întuneric. Peste tot, chiar şi deasupra, căptuşeală de satin. Dar, după un moment, respira acelaşi aer rece.

Se încordă, cuprins din nou de groază şi, deodată, simţi mişcare deasupra.

Se săpa. Cineva deschidea mormântul.

Se auzi o voce de bărbat:

— Bine, ridicaţi cutia şi scoateţi repede sicriul. Nava aşteaptă.

Era mai mult decât putea suporta. Când se trezi din nou, se afla într-un pat de spital.

CAPITOLUL I.

Mai erau trei zile până la Crăciun. Ca să nu aibă griji de sărbători, Stephens rămase să lucreze până târziu.

Prezenţa în clădire la ora aceea urma să devină cândva cea mai importantă coincidenţă din viaţa lui.

Chiar înainte de miezul nopţii, când tocmai îşi strângea cărţile, sună telefonul. Ridică receptorul, răspunzând mecanic:

— Allison Stephens.

— Western Union, răspunse fata de la celălalt capăt al firului, o telegramă de la Walter Peeley, Los Angeles, pentru dumneavoastră, domnule.

Peeley era avocatul-şef, care se ocupa de proprietăţile Tannahill. El îl numise pe Stephens administrator al

domeniului.

Stephens se întrebă plictisit: „Ce-o mai fi?” Apoi tare:

— Citiţi-o, vă rog!

Fata începu rar:

Arthur Tannahill trebuie să sosească în seara asta sau a sosit deja noaptea trecută în Almirante. Rămâi la dispoziţia lui, dar, te rog, fără exagerare! Ar fi bine să te prezinţi la el după Crăciun. Domnul Tannahill a fost împuşcat din greşeală şi tocmai a ieşit din spital după o convalescenţă îndelungată. Se pare că nu doreşte să se afle de asta. Va sta o vreme la Almirante. Spunea că vrea „să descopere ceva”. Ajută-l când te va ruga şi hotărăşte singur în privinţa relaţiilor tale cu el! Are în jur de treizeci de ani, ca şi tine, şi asta ar putea să-ţi fie de ajutor. Nu uita totuşi că reşedinţa lui Tannahill – Grand House – nu te priveşte, ca reprezentant local al domeniilor, decât dacă Tannahill ţi-o cere personal. Am vrut doar să te previn. Succes!

Fata încheie:

— Acesta a fost mesajul. Să-l mai citesc o dată?

— Nu, am înţeles. Mulţumesc.

Se ridică, îşi încuie sertarul biroului şi, întorcându-se, se opri să privească pe fereastră.

Doar câteva lumini risipite. Cea mai mare parte a oraşului Almirante se pierdea în stânga. Cerul era negru ca smoala şi nici un luciu de apă nu amintea că Pacificul era la mai puţin de cinci sute de metri. Stephens nu văzu mai nimic. Îl preocupa telegrama. Tonul mesajului părea să dea de înţeles că Peeley era îngrijorat şi nesigur. Totuşi, sfaturile erau bune. Dacă moştenitorul Tannahill se comporta ciudat, trebuia ca angajaţii săi să fie atenţi. Ar fi o prostie să-şi piardă postul numai pentru că tânărul proprietar l-ar considera nelalocul lui.

„Îl caut mâine – se hotărî Stephens – pentru a-mi oferi serviciile. Dacă nu-i convine, oricum n-am să mai stau mult timp pe aici.”

Se oprise în holul exterior să verifice dacă e bine închisă uşa, când auzi deodată – clar şi inconfundabil – ţipătul ascuţit, tânguitor al unei femei, venind de undeva din casă. Se întoarse să caute. Nimic. Începea să audă zgomote confuze în diferite părţi ale clădirii. În liniştea creată de absenţa furnicarului uman din timpul zilei, construcţia reacţiona la schimbarea temperaturii, pe măsură ce aerul rece şi umed al oceanului învăluia pământul. Podeaua de lemn trosnea uşor. Obloanele pocneau la ferestrele deschise. Zgomot de uşi. Nimic nu părea să indice prezenţa altcuiva în clădire.

„Presupun că – în calitate de reprezentant al administraţiei – ar trebui să verific.”

Palms Building1 forma o structură vastă şi ocupa o bucată bună de teren. Biroul lui dădea într-un coridor lung, unde două becuri slabe răspândeau o lumină difuză. Urma un altul, în mijloc, cu trei corpuri de iluminat în plafon. Un al treilea coridor, mai îndepărtat, avea încă două lumini. Nu se vedea nimic neobişnuit.

Stephens se îndreptă încet spre ascensor şi apăsă pe buton. Se auzi uşa trântindu-se şi începu să urce, însoţit de bâzâitul electric al motorului şi scârţâitul cablurilor. Uşa se deschise şi Jenkins, mecanicul de noapte, îl salută vesel:

— Aşa târziu plecaţi?

— Bill, cine mai e sus? Întrebă Stephens.

— De ce? A, numai indienii aceia. Se roagă sus, la 322. Ei… şovăi, dar ce s-a întâmplat, domnule?

Stephens îi explică fără chef. Regreta acum că-şi făcuse griji. Era dezamăgit. O singură frază a lui Jenkins fusese de ajuns. Indieni rugându-se… Îşi aminti vag de 322 din registrele de evidenţă ale locatarilor. Camera era ocupată de o firmă mexicană.

— Ei bine, nu sunt chiar indieni, răspunse Jenkins la întrebarea sa. În afară de doi dintre ei, restul sunt destul de albi. Dar Madge spune că locul e plin de statuete indiene.

Stephens încuviinţă din cap cu regret.

O parte din averea lui Tannahill provenea din sculptură veche mexicană şi, după ce devenise reprezentant al administraţiei terenurilor, citise mult despre asta. Un subiect incomod. „Indivizi goi şi barbari”, gândea el. Dar asta explica strigătul. Era doar produsul vreunuia dintre nenumăratele culte ai căror membri se tânguiau, mormăiau, urlau prin toate oraşele de pe coasta de vest.

— Cred, spuse Stephens, că ar fi mai bine să batem la uşă şi…

Se întrerupse. Un al doilea ţipăt se auzi înăbuşit, prelung, înspăimântător, sugerând o frică insuportabilă. Când se termină, Jenkins era cenuşiu la faţă.

— Anunţ poliţia, spuse el grăbit.

Uşa liftului se trânti şi cabina dispăru în adânc, scârţâind. Era din nou singur, dar acum ştia încotro s-o ia.

Porni cu ezitarea omului care n-are chef să fie implicat în ceva ce ar putea să întrerupă plăcuta rutină a vieţii sale.

Pe uşă scria: Societate Mexicană de Import.

O lumină licărea slab prin panourile de sticlă mată şi Stephens vedea înăuntru umbre de oameni mişcându-se încet. Deveni prudent, văzând cât de mulţi erau. Încercă mânerul de la uşă – era încuiată, după cum se aştepta. Din cameră se auzea o voce joasă şi mânioasă, de bărbat. Cuvintele nu se distingeau clar, dar Stephens înţelese despre ce era vorba.

— Nu există acţiune separată… eşti cu noi sau împotriva noastră… grupul operează la nivel naţional şi internaţional ca…

Un murmur de încuviinţare acoperi restul frazei.

— Hotărăşte-te!

Se auzi vocea încordată a unei femei:

— Suntem obligaţi să rămânem chiar dacă s-ar produce un război atomic şi va trebui să mă ucizi înainte de…

Răsună zgomotul unei palme şi apoi un ţipăt de durere. Un bărbat trase o înjurătură straşnică, dar Stephens nu mai auzi urmarea. Bătu cu pumnul în geam. În cameră se făcu

linişte şi o umbră se îndreptă spre uşă, care se deschise. Un individ scund, cu o faţă galbenă şi un nas enorm, îl privea stăruitor pe Allison Stephens.

— Ai întârziat… începu.

Faţa îi încremeni de uimire. Încercă să închidă, dar Stephens împinse uşa cu mâna şi cu piciorul, folosind puterea celor aproximativ optzeci de kilograme ale sale. Deschise, împotriva rezistenţei disperate a celuilalt. Într-o clipă trecu pragul şi spuse tare:

— Sunt administratorul acestei clădiri. Ce se întâmplă aici?

Era o întrebare retorică. Era clar ce se întâmpla. Nouă bărbaţi şi patru femei aşteptau încordaţi, în diferite poziţii.

Una dintre femei, o blondă strălucitoare, fusese dezbrăcată până la brâu. Gleznele şi încheieturile mâinilor îi erau legate cu frânghii subţiri de scaunul pe care era aşezată. Pe spatele ei bronzat se vedeau urme de sânge, iar pe podea, un bici. Stephens observă, cu coada ochiului, că omuleţul năsos trăgea uşor din buzunar un obiect fusiform. Nu mai stătu să vadă despre ce e vorba. Făcu un pas şi-l lovi pe celălalt peste încheietura mâinii. Arma, dacă asta era, se învârtea acum, lucind, prin aer. Căzu pe podea cu un straniu sunet muzical şi alunecă sub birou.

Individul blestemă. Scoase un cuţit de undeva din haină, dar, înainte de a-l folosi, altcineva din preajmă spuse tăios, în murmurul general:

— Opreşte-te, Tezla! Elibereaz-o! Las-o să se îmbrace!

Stephens, care se retrăsese din faţa cuţitului, mai mult uimit decât speriat, interveni:

— Nu puteţi pleca! Vine poliţia!

Omul îl privi gânditor. Spuse rar, cântărind cuvintele:

— Aşadar dumneata eşti administratorul clădirii… Allison Stephens… căpitan de marină… ai obţinut licenţa în drept acum doi ani. Ei bine, pari destul de inofensiv. Aş vrea totuşi să ştiu cum de mai eşti aici la ora asta…

Se întoarse, fără să mai aştepte răspunsul. Nici el, nici ceilalţi nu-i mai dădură nici o atenţie lui Stephens. Un bărbat şi două femei terminaseră de dezlegat prizoniera.

Patru bărbaţi stăteau într-un colţ, lângă nişte statuete, vorbind încet. Tezla, singurul al cărui nume îl aflase, stătea în genunchi, încercând să culeagă obiectul fusiform de sub birou. După câteva secunde, cineva spuse:

— Să mergem!

Începură să se retragă, pe lângă Stephens, care, fiind singur împotriva tuturor, nu făcu nici un gest să-i oprească.

— Pe scara de serviciu, se auzi vocea unui bărbat din hol.

În câteva minute, Stephens rămase singur în cameră cu tânăra albă la faţă. Fata se străduia să-şi îmbrace bluza. Când, în sfârşit, reuşi, se repezi spre haina de blană căzută pe podea, în spatele biroului. O ridică cu greu, clătinându-se.

— Ai grijă! Spuse Stephens.

Era îmbrăcată acum. Se întoarse şi-l privi cu pleoapele strânse:

— Vezi-ţi de treabă! Veni răspunsul ei scurt.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se întoarse la zgomotul liftului. Schiţă un zâmbet:

— Ar trebui să-ţi mulţumesc, spuse, dar ochii ei verzi exprimau contrariul.

Stephens începea să se relaxeze, dar, surprins de nerecunoştinţa ei, spuse ironic:

— Presupun că hotărârea de a-mi mulţumi nu are nici o legătură cu sosirea poliţiştilor.

Se auziră paşi apropiindu-se din hol. Un poliţist apăru în uşă. În spatele lui, Jenkins, ezitând.

— E totul în ordine, domnule Stephens?

— Ce s-a-ntâmplat aici? Întrebă ofiţerul.

Stephens se întoarse spre tânără.

— Cred că doamna ne poate explica.

Ea scutură din cap:

— Nu ştiu de ce v-au chemat, domnule ofiţer! E o greşeală.
Stephens clipi, încremenit de uimire:
— O greşeală? Spuse tare.
Îl studia. Apoi continuă cu o expresie de nevinovăţie în ochii verzi ca apa mării:
— Nu ştiu ce credeţi dumneavoastră că s-a întâmplat, dar noi participam la un mic ceremonial când, deodată.
— Se-ntoarse spre ofiţer şi-l arătă pe Stephens – domnul acesta a spart uşa.
— Ceremonial! Observă ofiţerul, uitându-se prin cameră, măsurând figurinele de piatră cu o urmă de înţelegere în privire. Cel puţin aşa i se părea lui Stephens, care-şi imagina acum la ce se putea gândi celălalt. Şi nici nu era de condamnat pentru asta.
Îi era silă şi surpriza, produsă de tăgăduirea adevărului, se stinse, cedând dorinţei ca totul să se termine cât mai repede. Totuşi, îi explică el ofiţerului, crezuse că aude cum cineva era biciuit. Acesta se întoarse spre fată:
— Ce spuneţi de asta, doamnă?
— Totul e o greşeală. N-a fost decât un ceremonial.
Apoi ridică din umeri şi recunoscu, fără tragere de inimă:
— Presupun că domnul Stephens are unele motive să fie de altă părere.
Stephens înţelese că incidentul era încheiat. Ofiţerul îl întrebă, mai mult de formă, dacă vrea să depună o plângere. Nu putea acţiona fără mărturia victimei. Fata puse capăt discuţiei:
— Pot pleca, domnule ofiţer?
Ieşi în hol, strecurându-se pe lângă el, fără să mai aştepte răspunsul. Ţăcănitul tocurilor se pierdu în depărtare.
Jenkins se ridică şi el:
— Mai bine mă întorc la lift.
Poliţistul nu mai stărui. Rămas singur, Stephens aruncă o privire prin cameră, întrebându-se ce se întâmplase de fapt. Ceea ce auzise nu avea nici un sens. Statuetele,

reprezentând nu se ştie ce zeităţi străvechi, îl fixau cu ochii lor de piatră. Era linişte.

Îşi aminti deodată că individul, care-i deschisese uşa, aştepta pe altcineva, o persoană cu care semăna atât de bine încât, pentru un moment, fusese confundat. Privi înfiorat în lungul coridorului. Nimeni.

Se întoarse în încăpere şi, tocmai când se îndrepta spre comutatorul de lângă uşă, ca să stingă lumina, văzu geanta femeii, uitată lângă birou, unde fusese şi haina înainte. Se duse s-o ridice, fără ezitare. O pipăi nehotărât, apoi o deschise. Găsi cartea de vizită pe care o căuta. Citi: Mistra Lanett.

Mai privi o dată prin „camera de tortură" a Societăţii Mexicane de Import. Un gând continua să-l obsedeze: „Ce fel de politică naţională şi internaţională putea să-i determine pe adepţii unui anumit cult să-l biciuiască pe unul dintre membri, din cauza unui război atomic?"

Încruntându-se, Stephens plecă în biroul său, luând şi geanta. Apoi coborî la parter.

— Vă duceţi la casa Tannahill? Îl întrebă Jenkins.

Stephens se trezi la realitate şi, la început, crezu că Jenkins auzise de sosirea tânărului Tannahill. Răspunse, într-un târziu, prevăzător:

— De ce m-aş duce acolo?

— Păi, n-aţi auzit?

— Ce să fi auzit?

— Crima…!.

Lui Stephens îi trecu imediat prin minte gândul că moştenitorul fusese ucis.

— O, Doamne! Spuse, dar înainte să mai întrebe altceva, Jenkins continuă:

— Poliţia l-a găsit pe îngrijitorul negru zăcând într-una din vechile fântâni din spatele casei.

— Oh!

Stephens oftă de uşurare, dar se posomorî din nou când îşi aduse aminte de telegrama lui Peeley. Se uită la ceas –

12.30. Nu era deloc ora potrivită să se prezinte la Tannahill. Ieşi şi se îndreptă spre colţul de unde obişnuia să privească spre Grand House. Abia după câteva secunde putu distinge contururile nedesluşite ale casei, profilându-se pe cerul nopţii, deasupra masei întunecate a muntelui. Nu se vedea nici o lumină. Mulţumit că locul e pustiu, Stephens se urcă în maşină şi porni spre casă.

Odată ajuns, în drum spre dormitor, se opri să bată la uşa menajerei. Dorea micul dejun devreme, a doua zi. Uşa era întredeschisă şi el îşi aminti că femeia îşi luase o vacanţă de două săptămâni, ca să-şi viziteze familia. Plecase cu o zi în urmă.

Stephens se dezbrăcă, îşi puse pijamaua şi halatul şi tocmai se spăla pe dinţi, când se auzi discret, de trei ori, soneria de la intrare. Ieşi în hol să descuie, dar o cheie intrase deja, bâjbâind, în broască. Uşa se deschise încet şi Mistra Lanett se strecură înăuntru. Respira precipitat. Trânti uşa şi trase zăvorul. Atunci îl văzu pe Stephens.

— Nu puteam aştepta, îngăimă sufocându-se. Mă urmăresc, închide luminile, încuie uşa din spate şi pe cele care dau în curtea interioară! Pe urmă sună la poliţie!

Probabil că nu se mişca destul de rapid, pentru că ea trecu în goană pe lângă el, ajunse în bucătărie, apoi se auzi, clar, ţăcănitul zăvorului de siguranţă. Asta îl puse şi pe el în mişcare. Încuie uşile dinspre curtea interioară, dormitor şi cabinetul de lucru. O întâlni când ieşea din baia de serviciu. Trecu pe lângă el ca o săgeată şi începu să stingă luminile. Cu ajutorul lui, în mai puţin de un minut, se făcu întuneric. Dar ea continua să fie mai rapidă. În beznă, o auzi formând un număr de telefon. Tăcere.

— Nu răspunde, vocea îi era foarte încordată. Linia… pare moartă. Au tăiat firul.

Pauză prelungită. Apoi, foarte slab:

— N-ai vrea să vii lângă mine? Simt că mă arde o rază-ac, aici, într-o parte. Mă doare!

CAPITOLUL II.

În bezna din salon, Allison Stephens îşi găsi drumul, pe bâjbâite, până la divan. Razăac! Se gândea confuz: „Ce putea să-nsemne asta?” Întrebă:

— Unde eşti?

— M-am întins pe jos, veni răspunsul foarte slab.

Stephens îngenunche pe podea lângă ea. Era şi el foarte încordat acum. Din cauza întunericului, totul era ca un coşmar. Îşi imagina că un grup mare de oameni vor da buzna imediat în casă.

Starea i se schimbă brusc. Şovăise, nedorind să fie amestecat într-o afacere care nu-l privea. Dar, într-o clipă, spaima se transformă într-o furie oarbă.

Îşi aminti că are o armă. Sări în picioare şi o luă la fugă spre dormitor. Prinse curaj, ştiind că „suvenirul” japonez avea puterea unui Luger. Era un pistol automat, foarte eficient, cu şapte încărcături. Se întoarse în grabă în salon şi îngenunche din nou lângă Mistra Lanett.

Sesiză acum că se produsese o transformare în el – era nerăbdător, voia să se implice şi era hotărât să meargă până la capăt.

— Unde eşti rănită?

— Aici, într-o parte.

Lămurirea, venită în şoaptă, nu-i era de mare ajutor în întunericul acela. Dar faptul că ea putea încă să vorbească îl făcu să se simtă mai bine. Îşi aminti cum alerga prin casă. Probabil, frica o stimulase şi slăbiciunea de acum era doar reacţia inversă.

— Crezi că aş putea să te duc în camera menajerei? O întrebă. Fereastra ei se deschide spre râpă. Ar avea nevoie de scară pentru a intra pe acolo. Am putea aprinde lumina.

Nu aşteptă răspunsul. Îi căută stângaci trupul în întuneric; ezită când îi atinse coapsa dezgolită – i se ridicase rochia, probabil.

— O cuprinse uşor cu o mână pe sub genunchi şi cu cealaltă de umeri.

— Ţine-te de mine! O încurajă.

Era mai uşoară decât ar fi crezut. O aşeză pe pat şi aprinse lumina. Când se întoarse, văzu o urmă subţire de sânge, şerpuind de la uşă până la pat.

Era foarte palidă când Stephens începu să-i descheie bluza. Purta o haină de vizon peste costumul gri şi, sub taior, se vedea o bluză albă. Partea de jos a bluzei era îmbibată de sânge. Îi pătase deja fusta şi o dungă lipicioasă, roşie, se întindea şi pe căptuşeala hainei de blană.

Stephens renunţă să-i scoată hainele pentru că asta ar fi obligat-o să se ridice. Îi descheie jacheta şi bluza. Apoi porni, orbecăind, spre bucătărie după un cuţit. Cu un vârf ascuţit sfâşie combinezonul. Dedesubt era rană. În câteva minute aduse apă fierbinte şi spălă crusta de sânge. Glonţul pătrunsese doar superficial. Rănile pe unde intrase şi ieşise glonţul, cam la zece centimetri una de alta, arătau ciudat, de parcă ar fi fost cauterizate. Mai sângerau puţin.

Examinând-o, Stephens înţelese că n-a pierdut prea mult sânge. Nu avea de ce să se alarmeze. Văzuse oameni scăldaţi în propriul sânge, care au fost totuşi salvaţi. Asta era mai nimic. Tânăra se aplecă şi ea să privească. I se citea enervarea pe faţă. Se lăsă la loc pe spate:

— Lua-m-ar naiba, spuse dezgustată, nu e mai nimic şi când te gândeşti că eram paralizată de frică!

— Îţi fac un bandaj, spuse Stephens.

Puse câteva comprese şi le prinse cu o bandă adezivă. Lucra repede, ţinându-şi respiraţia, ca să poată auzi mai bine. Dar când făcu un pas înapoi, ca să vadă rezultatul, continua să fie linişte; nici un sunet nu venea din noapte. O privi încordat:

— Ce se întâmplă? De ce nu acţionează?

Ea se lăsase pe pernă. Îl studia, uşor încruntată:

— Îţi sunt de două ori datoare, spuse.

Dar pe Stephens nu-l interesau acum datoriile.

— Ce crezi că vor face?

De data asta ea înregistră întrebarea. Răspunse, într-un târziu:

— Depinde de cine mai e cu Cahunja. Zâmbi straniu. Sunt sigură că e Cahunja printre ei. El e singurul care ar fi în stare să mă împuşte. Dar e extrem de precaut când e în joc propria lui piele. Totuşi, dacă Tezlacodanal îl însoţeşte, nu vor renunţa, odată ce au început. Toţi se tem de Tezla, una din cele mai blestemate vipere care au existat vreodată.

Îi zâmbi dulce şi cam în zeflemea:

— Ţi-am răspuns la întrebare?

Stephens abia auzi. Se gândea la pericolele posibile, nu la cuvintele care le descriau. Dacă ar fi fost mai mulţi, ar fi încercat să intre în casă, de data asta. Cântări ideea un moment şi ieşi în hol.

— Mă întorc, aruncă peste umăr.

Se îndreptă spre uşa din faţă şi privi pe geam, în întunericul de afară. Cerul era încă înnorat; noaptea – liniştită. Nu vedea nimic şi pe nimeni. Verifică, încă o dată, dacă uşile şi ferestrele sunt bine închise. Toate erau la locul lor. Mai liniştit, se întoarse în camera menajerei.

Tânăra deschise ochii şi-i zâmbi cu un aer obosit:

— Mi-e somn.

Îşi petrecu restul nopţii în salon. Părea cea mai bună poziţie pentru apărarea casei. Aţipea, din când în când, şi iar se deştepta. Cât a ţinut întunericul, nu s-a auzit nimic suspect. Spre dimineaţă, căzu într-un somn adânc. Târziu, se trezi, înţelegând că s-a luminat de-a binelea. Se uită la ceas: unu şi cinci minute. Se ridică oftând şi se duse, în vârful picioarelor, spre dormitor. Trecând pe lângă camera menajerei, observă uşa închisă. El o lăsase uşor întredeschisă. Se opri. Bătu la uşă. Nici un răspuns. Bătu din nou, apoi apăsă pe clanţă. Era descuiat şi camera era goală. Rămase acolo un moment, simţindu-se părăsit.

Era ca şi cum întâmplarea îi făcuse plăcere şi, totuşi, îşi amintea că fusese încordat şi încruntat tot timpul, chiar şi în

momentele când se străduia să pară relaxat. Probabil că femeia era de vină. Avusese odată, în San Francisco, o legătură ocazională cu o fată la fel de frumoasă ca Mistra Lanett. Trecuse mult timp de atunci. Astăzi nu se mai simţea atras de o femeie doar pentru că arăta bine. Nu-şi imagina că s-ar putea îndrăgosti de această străină. Presupunea că-i fusese milă de ea. Evident, ea era într-o situaţie disperată. Urmărită, căutase adăpost la un necunoscut. Şi totuşi, nu se îndoia de curajul ei. Chiar când era biciuită, fără vreo speranţă de salvare, le răspunsese impertinent agresorilor ei.

Încruntându-se, Stephens descuie uşa de la intrare şi ieşi. Soarele strălucea şi se auzea marea la câteva sute de metri. Vila în care locuia el aparţinea tot lui Tannahill şi fusese construită la oarecare distanţă de drumul care urca faleza. Câteva dealuri joase o izolau de reşedinţele din apropiere. Avea o piscină încălzită, un garaj pentru trei maşini şi patru dormitoare, fiecare cu baie separată. O închiriase doar cu şaizeci şi cinci de dolari pe lună. Un timp se simţise vinovat pentru asta, deşi fusese propunerea lui Peeley. Cu timpul, a ajuns să o considere ca făcând parte din existenţa fără griji a unui administrator pe domeniile Tannahill.

Merse pe drumul de acces, până când văzu urmele cauciucurilor care-i arătau că o maşină fusese scoasă din şosea, apoi se întorsese. Era mulţumit că putea aprecia dimensiunile maşinii după distanţa dintre roţile din faţă şi cele din spate. Era vorba, probabil, de un Cadillac sau un Lincoln.

Se întoarse spre intrarea în casă şi privi cablul telefonic, acolo unde se ramifica dinspre şosea. Trase de sârme într-o parte. Fuseseră tăiate. Trebuia să sune la Societatea de Telecomunicaţii pentru a anunţa vandalismul comis. Ar fi vrut să-l sune şi pe Tannahill, dar trebuia să mai aştepte.

Îşi scoase halatul de casă şi pijamaua şi se scufundă în piscina din dreptul salonului. Apa era rece, aşa că înotă grăbit spre treptele ce duceau afară. Tocmai ieşea, când

văzu un chip fixându-l din adânc. Avu un şoc teribil. Pentru un moment, crezu că este un om. Coborî şi, prin apa verde, care estompa contururile, găsi o mască. Era subţire şi lipicioasă şi risca să se rupă în mâna lui. O scoase uşor din apă şi o aşeză pe ciment. Părea făcută dintr-o peliculă foarte subţire, dar nu asta îl surprinse. Obiectul avea trăsături cunoscute, neclare la margine din cauza acţiunii apei. Dar semăna, neîndoielnic, cu cineva. Era figura omului care-l împiedicase pe Tezla să-l înjunghie.

Stephens lăsă masca acolo, se îmbrăcă şi, puţin înainte de ora două, plecă la birou. Îşi amintise că geanta Mistrei rămăsese acolo.

N-o cercetase prea atent noaptea trecută şi era posibil să-i afle adresa scotocind în ea. Era timpul să găsească o explicaţie şi să ia legătura cu Tannahill, să clarifice situaţia „adepţilor indieni” care vorbeau de războaie atomice, îşi biciuiau confraţii şi foloseau arme teribile.

Mai întâi – Mistra. Aparţinând grupului şi fiind urmărită de ai săi, ea era cheia misterului. După un sfert de oră, examina conţinutul genţii ei, împrăştiat pe birou: un portţigaret, un portofel pentru bancnote şi unul pentru mărunţiş, chei, nişte cărţi de vizită, o batistă scumpă şi un pachet mic, învelit în pânză. Le cercetă în ordine, tot mai dezamăgit. Niciunul din obiecte nu avea măcar o iniţială. Tocmai desfăcea pachetul din pânză, când îi veni o idee: nu avea nici ruj, nici pudră – nici un fel de farduri. Motivul deveni evident când termină de scos ambalajul de pânză. Înăuntru era o mască. Arăta surprinzător de natural, altfel decât cele pe care le văzuse el vreodată. Se uită fix la ea şi simţi cum îi piere culoarea din obraji.

— Ce dracu se întâmplă aici?

Se calmă şi privi din nou masca. Era semitransparentă şi extrem de subţire.

Începu să bombăne. Nu avea destule informaţii ca să înţeleagă despre ce e vorba şi să decidă ce are de făcut, iar

evenimentele cereau o hotărâre rapidă. Pe urmă mai era şi Mistra, întâi torturată şi apoi urmărită, pentru a fi ucisă.

Realitatea era atât de şocantă încât îl puse în mişcare. Era conştient că undeva, chiar aici în clădire, există o posibilă sursă de informaţii. Fără să ezite, ieşi din birou şi se îndreptă de-a lungul coridorului, spre Societatea Mexicană de Import.

Uşa era încuiată. Deschise cu un şperaclu şi ridică transperantele. Totul părea neschimbat. Doar statuetele, observate mai atent, s-au dovedit a fi din lut, nu din piatră. Păreau goale pe dinăuntru. Ridică una pentru a se convinge. Era mai grea decât se aştepta. Când s-o pună la loc, văzu un cablu electric pornind de sub ea. Era conectată la o priză din podea.

Stephens nu mai ştia ce să creadă. Era totuşi curios. Deconectă cablul şi puse statueta deoparte. Sârma dispăru într-un mic orificiu lăsat în lut. Era imposibil de văzut în interior şi nu putea înţelege scopul legăturii electrice. Puse figurina la loc, exact cum o găsise şi se întoarse spre birou.

Sertarele erau încuiate, dar reuşi să le descuie cu o cheie luată din geanta Mistrei. Înăuntru se aflau acte, facturi, registre, o mapă cu scrisori, care începeau în general astfel: Dragă domnule, vă expediem obiecte de artă în valoare de… Mai era un dosar cu copii ale unor scrisori de confirmare sau ceva în genul: Veţi găsi cecul nostru alăturat… În sfârşit, un altul cu buletine de expediţie, pe care erau tipărite adresele beneficiarilor „obiectelor de artă”. Majoritatea aveau antet mexican.

Stephens numără de douăzeci şi şapte de ori numele Waldorf Arms, înainte de a fi sigur că asta poate constitui o pistă posibilă. Văzuse locul de câteva ori. Era o clădire de locuit, cu cinci etaje, într-un cartier elegant, destul de ciudat construită şi, după cât se părea, cu acces limitat.

Din păcate, nici un formular nu conţinea vreun nume, dar, cel puţin, putea să afle adresele şi apoi să controleze cine locuia acolo. Îşi notă vreo duzină.

Întors în biroul său, îşi aminti de Tannahill şi sună la Grand House. Îi răspunse imediat o voce răguşită:

— Cine sunteţi?

Stephens îşi spuse numele, surprins de tonul morocănos. „Să fi fost Tannahill?” Omul de la celălalt capăt se lămuri:

— A, avocatul! Domnul Tannahill nu-i aici, domnule Stephens. Sunt paznicul, sergent Gray, de la poliţie. Sunt singur aici cu electricienii. Aţi auzit de crimă, nu-i aşa?

— Da.

— Bine. Domnul Tannahill a plecat la tribunal să discute cu domnul Howland.

Stephens îşi stăpâni o exclamaţie. Era convins că Tannahill nu e foarte încântat să-şi rezolve singur astfel de probleme. Îi mulţumi ofiţerului în grabă şi închise telefonul. În câteva minute se îndrepta spre biroul procurorului districtual.

CAPITOLUL III.

Încă din holul tribunalului, Stephens auzi voci vesele, undeva în clădire, dar, abia după ce apăsase de câteva ori butonul liftului, înţelese ce se întâmplă – petrecerea de Crăciun era în toi.

Urcă pe scări şi aruncă o privire în biroul lui Howland. Totul părea în dezordine – femei şi bărbaţi, în picioare sau aşezaţi pe marginea birourilor, chiar pe podea, în grupuri mai mari sau mai mici, zeci de sticle şi pahare cu băuturi peste tot.

Nimeni nu stătea singur. Fiecare era cuprins într-un grup, aşa că Tannahill, dacă se afla acolo, petrecea şi el cu ceilalţi.

Îl găsi pe Frank Howland stând pe podea, într-un colţ îndepărtat. Stephens îşi turnă ceva de băut şi aşteptă ca procurorul să-şi ridice privirea împăienjenită, din paharul cu lichid maroniu, şi să-l recunoască. Asta se întâmplă abia după câteva secunde. Howland îl întâmpină gălăgios:

— Bună, Stephens!

Se ridică anevoie în picioare şi îi sări de gât. Erau amândoi destul de înalţi, dar înainte ca Stephens să se poată apăra, se simţi luat pe sus.

— Dragii mei, zbieră Howland, vi-l prezint pe vechiul meu prieten, Allison Stephens. Tipul ăsta s-a îmbogăţit rapid şi nu înţeleg cum a făcut-o. E administratorul unui domeniu care ţine cât toată zona asta blestemată.

Ridică paharul, invitând pe toată lumea cu generozitate. Paharul se lovi de umărul lui Stephens şi lichiorul i se vărsă pe haină şi pe pantaloni. Howland nici măcar nu observă, iar Stephens îl înjură în gând pe idiot. Procurorul răcnea acum cu o voce de bariton:

— Să fie clar, Stephens este prietenul meu şi-l invit la această petrecere! Purtaţi-vă cu el cum aţi face-o faţă de mine însumi! O. K., Stephens, stăm de vorbă mai târziu; acum, caută-ţi un loc!

Îl împinse, rânjind, într-un cerc de femei:

— Al vostru e fetelor, încă e burlac.

Se arătară încântate. Una din ele îşi scoase batista şi-i şterse haina udă:

— Cabotinul! Ştii, aşa face mereu!

Erau femei de diferite vârste. Stephens bău, rămânând un timp în mijlocul lor. Dar, când se despărţiră, habar n-avea despre ce discutaseră. Îl găsi pe Howland în braţele unei fete înalte, care se lăsă moale pe podea, când Stephens îl trase pe procuror, desfăcându-i braţele din jurul taliei ei.

— Pleacă, îngăimă ea, vreau să dorm!

Şi chiar adormi pe loc. Lunganul nu părea conştient că fusese despărţit de prietena lui. Înţelese brusc şi începu să se agite ca să scape din strânsoarea lui Stephens. Ţipă:

— Ce dracu' faci? Tipa asta a fost întotdeauna un sloi de gheaţă şi, tocmai când o ţineam şi eu în braţe, vii tu…

Se opri şi clipi, păru să se dezmeticească şi-l prinse pe Stephens de mână:

— Eşti exact omul pe care voiam să-l văd. Să-ţi dau ceva să citeşti! Am vrut să i-o arăt şi lui Tannahill, dar n-a trecut pe

aici. A venit cu poşta de dimineaţă – recomandată. Deştept tip, şefu' vostru, râse afectat. Tare aş vrea să ştiu ce joc face. Hai la mine în birou!

Descuie un sertar şi scoase o foaie de hârtie împăturită. Stephens o desfăcu şi o citi, încruntându-se. Scrisoarea era bătută la maşină şi nesemnată:

Dragă domnule Howland, Dacă vei deschide mormântul lui Newton Tannahill, vei vedea că sicriul e gol. Nu crezi că asemănarea între unchi şi nepot e uimitoare? Te las să tragi singur concluziile. Nu uita de îngrijitorul negru, găsit mort noaptea trecută!

Stephens o reciti cu buzele strânse, încercând să facă legătura cu evenimentele recente. Adevărat sau nu, era clar că cineva voia să răscolească lucrurile.

Din cealaltă cameră izbucni un râs de beţiv. Cineva striga ceva. Clinchetul paharelor şi murmurul discuţiilor continua.

Stephens îşi umezi buzele şi privi spre Howland. Omului îi căzuse bărbia în piept şi părea adormit. Se mişcă brusc şi bolborosi:

— Nu înţeleg. Ce l-ar putea determina pe un om să se prefacă mort pentru a-şi moşteni propria avere? N-are sens. Cum ar putea să pară mai tânăr, aşa, deodată?

Tăcu. Stephens clătină din cap şi strecură hârtia la loc, de unde o scosese Howland. Apoi încuie sertarul şi puse cheia în buzunarul procurorului. Acesta nici nu se mişcă.

Stephens coborî scara, însoţit de urletele beţivilor, până în momentul când închise, în sfârşit, uşa de la intrare. Se urcă în maşină şi se gândi calm la următoarea mişcare necesară. Apoi se hotărî: „Trebuie să-l văd pe Tannahill!”

Porni motorul şi trecu pe la chioşcul de ziare. Anunţul mortuar se reducea la o singură coloană, lungă de şapte-opt centimetri. Relata pe scurt cum fusese găsit cadavrul îngrijitorului negru, John Ford, într-o fântână maya, pe jumătate plină, de către Arthur Tannahill, de curând sosit acasă. În rest, prima pagină era dedicată sosirii lui Tannahill în Almirante. Apăruse şi o fotografie înfăţişând un

tânăr slab, cu o faţă îngustă, dar frumoasă. Părea obosit, dar ziarul avea o explicaţie şi pentru asta: tânărul Tannahill fusese internat aproape doi ani într-un spital din est, în urma unei răni grave la cap. Fusese împuşcat accidental şi se afla încă în convalescenţă.

Povestea continua pe celelalte pagini, cuprinzând şi o scurtă istorie a familiei Tannahill. Stephens, care citise o relatare completă şi la fel de elogioasă la biblioteca publică din Almirante, împături ziarul şi se întrebă ce va mai urma. Hotărî să sune din nou la Grand House. Îi răspunse tot sergentul Gray:

— Nu, încă nu s-a întors.

Stephens cină într-un restaurant numit Contentment Bar2. Se simţea nemulţumit. Avea senzaţia că nu face destul. Şi, ce era mai rău, Tannahill nu părea conştient de pericolul în care se afla. Nici Stephens nu era, de fapt, prea lămurit.

Termină de mâncat şi mai bău o ceaşcă de cafea, în timp ce recitea, mai atent de data asta, articolele despre Tannahill. Una dintre ideile importante era că „…tânărul domn Tannahill nu e cunoscut în oraşul pe care l-a vizitat doar de două ori, pe când era copil. Studiase la New York şi în Europa. Glonţul îl rănise aşa de grav încât nu-şi recăpătase cunoştinţa timp de un an şi şaptesprezece zile. Aceasta, în afară de perioada 24 aprilie – 5 mai, când, încă sub influenţa şocului, fugise din spital. Se restabilea greu şi, din păcate, avea încă amintiri neclare despre unele evenimente din viaţa sa.”

Stephens rămase surprins când citi data dispariţiei lui Tannahill. „Aş putea verifica”, se gândi, „şi chiar acum”.

Ieşi nerăbdător pe uşă. Din fericire, se întunecase. Avea nevoie de acoperirea nopţii pentru a-şi atinge scopul. Nu se simţea tocmai bine, gândindu-se unde se duce, dar suspiciunile lui trebuiau să înceteze. Ca avocat al lui Tannahill, avea nevoie de cât mai multe informaţii. Porni maşina spre cimitirul din partea de nord-vest a oraşului. În

patru minute ajunse şi găsi planul locului la poartă. După ce localiză mormântul lui Tannahill, parcă sub un copac şi porni pe jos, de-a lungul unei alei întunecoase. Ajuns la gardul dinspre nord, se întoarse spre est şi îşi dădu seama că se apropie. Începu să citească inscripţiile de pe pietrele funerare. Găsi mormântul după cinci minute. Merse pe marginea unui gard de fier şi intră pe sub arcada unei porţi. Numele era fixat deasupra, în litere de metal şi, chiar în întunericul luminat doar de farurile maşinii, arăta destul de bine. Erau aproape o duzină de pietre funerare în interior. Stephens se aplecă deasupra celei mai apropiate. Scria în spaniolă şi numele era ortografiat destul de ciudat:

Francisco de Tanequila y Merida febrero 4, 1709 – julio 3, 1770

Următorul nume era tot spaniol. Datele erau: 1740 – 1803. Abia pe a treia piatră, numele căpătase versiunea engleză – Tannehill, cu „e” în loc de „a”. Acel strămoş murise în 1852. Probabil că trăise în perioada „goanei după aur”.

Stephens îşi continuă drumul, mai liniştit acum. Nerăbdarea îi dispăruse. Îl impresiona vechimea mormintelor, era mândru de legăturile sale cu o familie ce avea în urmă o atât de lungă istorie, îşi imagină cum se născuse Francisco de Tanequila la poalele muntelui şi cum fusese înmormântat aici, în vreo zi luminoasă a lui 1770. Probabil, înainte de revoluţie – cu mult, mult timp în urmă. Familia Tannahill avea rădăcini adânci în pământurile acestea.

Simţi cum îl cuprinde frigul nopţii. Bătea vântul dinspre mare. Foşneau copacii şi frunzele se scuturau în cântecul lor şoptit, acelaşi cântec auzit noapte de noapte, încă de când mormintele acelea tăcute fuseseră săpate.

Se aplecă mult deasupra ultimei cripte. Lumina îl ajuta să vadă numele: Newton Tannahill. Reciti data decesului, pentru a fi sigur, şi se îndreptă brusc. Simţea oboseala unui om care a ajuns la capătul unui drum lung. Newton Tannahill, unchiul, fusese înmormântat la 3 mai, anul

curent. Între 25 aprilie şi 5 mai, Arthur Tannahill, nepotul, lipsise din spital.

Stephens voi să se întoarcă, dar auzi un zgomot uşor în spatele lui. Un obiect bont şi tare îl izbi în spate şi o voce rosti calm:

— Nu mişca!

Stephens ezită, dar, înţelegând că nu există alternativă, acceptă înfrângerea.

CAPITOLUL IV.

Era linişte în întunericul de sub copacii din cimitir. Stephens se încordase pentru a profita la timp de cea mai slabă şansă. Dacă ar fi încercat să-l lege, s-ar fi luptat. Auzi din nou vocea aceea blândă în spatele lui:

— Aşează-te jos, cu picioarele încrucişate. Dacă mă asculţi, n-o să-ţi fac nimic.

Folosirea persoanei întâia singular îl linişti pe Stephens. Fusese sigur că erau mai mulţi împotriva lui. Dar persoana întâia fusese folosită pe un anumit ton, greu de descris, care nu lăsa nici o urmă de îndoială asupra intenţiilor agresorului. Era un singur om, aşa că nu avea de gând să se supună orbeşte:

— Ce vrei?

— Să stăm de vorbă.

— De ce în felul acesta?

Urmă un râs scurt:

— Pentru că ai putea face o mişcare bruscă. Stând cu picioarele încrucişate, nu vei putea să mă ataci. Vocea îşi pierdu timbrul plăcut.

— Stai jos! Spuse ascuţit.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Aşează-te!

Tonul era dur şi convingător, iar obiectul bont îl împingea din nou de la spate. Se ghemui, în silă, blestemând printre

dinţi. Se aşează, încă încordat, hotărât să nu mai accepte nici o altă umilinţă.

— Ce dracu' vrei? Întrebă aspru.

— Cum te numeşti? Vocea era din nou blândă.

Când Stephens răspunse, omul rămase tăcut câteva secunde.

— Mi se pare că am mai auzit numele ăsta undeva. Cu ce te ocupi? Stephens îi spuse ce meserie are.

— Avocat, da? Acum ştiu despre cine e vorba. Peeley mi-a vorbit de dumneata, dar n-am fost atent.

— Peeley! Exclamă Stephens. Înţelese imediat.

— Doamne, dumneata eşti Tannahill.

— Da, eu sunt.

Lui Stephens i se luă o piatră de pe inimă. Se ridică vorbind repede:

— Domnule Tannahill, v-am căutat peste tot.

— Nu te întoarce!

Stephens se opri cu călcâiul îngropat în praf. Era şocat de ostilitatea ordinului. Tannahill continuă liniştit:

— Domnule Stephens, eu nu judec niciodată numai în funcţie de prima impresie. Aşa că vei rămâne cu spatele la mine până când clarificăm câteva lucruri.

— Sunt sigur că v-aş putea dovedi că sunt administratorul domeniilor dumneavoastră şi că acţionez în consecinţă.

Începea să înţeleagă la ce se referea Peeley în telegramă. Cu acest Tannahill trebuia lucrat cu mănuşi.

— Vom vedea, veni imperturbabil răspunsul. Spui că m-ai căutat peste tot?

— Da.

— Şi cum ai ajuns aici?

Stephens înţelese imediat la ce se referea Tannahill. Îşi imagină – instantaneu, dar pregnant – cum va fi arătat cu lanterna în mână, cercetând numele de pe pietrele funerare. Trecu repede peste asta şi îşi punea acum întrebări, încercând să-şi explice prezenţa celuilalt acolo.

Dar înţelese că, înainte de a cere lămuriri, trebuia să-şi justifice propria prezenţă.

Descrise, cât putu de succint, tot ce i se întâmplase, începând din după-amiaza aceea, de când plecase de acasă. Când ajunse la scrisoarea pe care i-o arătase Howland, se opri să adauge:

— Asta m-a adus aici; aveam de gând să verific câteva date.

Celălalt nu comentă, aştepta ca Stephens să termine ce avea de spus. Şi, chiar după aceea, rămase tăcut cel puţin un minut, înainte de a răspunde:

— Hai să ne aşezăm sub copacii aceia! Trebuie să vorbesc cu cineva.

Stephens observă că şchiopăta destul de rău. Totuşi, nu părea să-l doară, pentru că se aşeză pe iarbă cu destulă uşurinţă. După ce Stephens însuşi se aşeză, Tannahill începu:

— Crezi că vor deschide mormântul?

Stephens tresări. Nu se gândise atât de departe, dar recunoscu, în sinea lui, că întrebarea mergea direct la ţintă. Se întrebă dacă asta însemna că sicriul e într-adevăr gol… Ezită, gândindu-se că procurorul Frank Howland fusese destituit din funcţia de administrator al domeniilor Tannahill şi că, fiind o persoană importantă în grupul Adams-Howland-Porter, avea posibilitatea să-i facă multe necazuri fostului său patron.

Spuse rar:

— Mi-e teamă că la asta nu vă pot răspunde, domnule. L-am sunat pe Peeley şi, îndată ce soseşte, vom merge la Howland, să vedem dacă a reuşit să-l identifice pe autorul anonimei. Aveţi cumva idee cine ar putea fi?

— Eu sunt cel care pune întrebări, veni răspunsul tăios.

Stephens îşi muşcă buzele:

— Aş fi fericit să pot răspunde la toate întrebările dumneavoastră, domnule Tannahill, dar eu ştiu mai bine

cum merg lucrurile pe aici şi aş putea ajunge în miezul problemei foarte repede.

— Stephens, situaţia e foarte simplă din punctul meu de vedere! Am stat mult timp în spital, paralizat pe partea dreaptă. Am fost inconştient timp de încă un an după accident. În aprilie trecut, spre sfârşitul lunii, am dispărut din spital şi am fost regăsit pe trepte, la 5 mai, încă inconştient. Abia după o săptămână mi-am revenit. După încă trei săptămâni am primit scrisoarea unei femei, care semna Mistra Lanett… Ce s-a întâmplat?

Stephens nu-şi putuse stăpâni un strigăt, însă nu spuse decât:

— Continuaţi, domnule!

Tannahill ezită, dar povesti mai departe:

— Mistra Lanett s-a prezentat ca fiind secretara lui Newton Tannahill, mort, se pare, şi înmormântat chiar în zilele când lipseam eu din spital. Mi-a explicat apoi că voi fi confirmat drept unic moştenitor al domeniului şi al uneia din cele mai mari averi din California. Aş fi putut deci să mă mut acolo şi să-mi formez un spital propriu, cu personal cu tot. Dar aveam două motive să rămân unde eram. Primul: aveam mare încredere într-unul din medicii spitalului. Acesta nu s-a lăsat cumpărat şi n-am putut să-l iau de acolo, dar mi-a justificat într-adevăr încrederea. Acum pot să merg – încet, dar merg. Celălalt motiv e legat de o amintire confuză, ca un vis, în legătură cu ceva ce mi s-a întâmplat pe când lipseam din spital. N-o să-ţi spun nimic despre asta, dar este ceea ce m-a convins, de fapt, să vin aici sănătos, nu ca un invalid.

Respiră adânc:

— Evenimentele însele par a susţine această decizie a mea.

A urmat o tăcere lungă. Apoi, pe un ton ceva mai aspru, continuă:

— Dimineaţă, după ce am ajuns aici – eram încă la hotel – am fost vizitat de trei bărbaţi. Unul dintre ei era un indian

mexican, mărunt, cu un nas enorm. Pretindeau că îmi sunt vechi prieteni şi s-au prezentat: Tezlacodanal era indianul, Cahunja – unul care părea metis, şi încă un individ, al cărui nume nu l-am reţinut. Se încăpăţânau să mi se adreseze cu numele unchiului meu, Newton Tannahill. Nu mi-era teamă de ei, dar, ca să câştig timp pentru propriile mele investigaţii, am semnat o scrisoare, pe care mi-o tot vârau sub nas.

— Scrisoare? Se auzi Stephens ca un ecou.

— Era pentru Peeley şi, prin ea, îl autorizam să continue plăţile către membrii Clubului Pan-American – acesta era numele. Am adăugat o clauză: ca această împuternicire să fie reînnoită la fiecare şase luni. N-au avut obiecţii şi, ţinând cont de ignoranţa mea în astfel de afaceri, cred că am scăpat destul de uşor.

— V-aţi simţit ameninţat?

— Nu. Mi s-a părut, însă, foarte ciudat să fiu confundat cu unchiul meu. Asta m-a hotărât.

Stephens se gândea din nou la ceea ce spusese Tannahill despre scrisoare. Întrebă, în sfârşit:

— Expresia „să continue plăţile ca şi până acum” era precis menţionată?

— Da.

— Bine, se linişti, asta înseamnă că a existat o asociere anterioară. Putem să-l întrebăm pe domnul Peeley. Dar cum puteau să vă confunde cu unchiul dumneavoastră? El era cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă…

Tannahill nu răspunse imediat. Când vorbi, vocea îi suna foarte îndepărtată şi fără urmă de mânie:

— Stephens, eu trăiesc un coşmar. În spital, am avut vise ciudate, în care apăreau personaje fantastice.

O dată mi s-a părut că mă aflu într-un sicriu. Altă dată m-am văzut aici, în Almirante, California, privind bătrâna mare. Îmi aminteam casa, ca prin ceaţă. Desigur, Peeley îmi trimisese câteva cărţi despre ea şi ceea ce am citit mi-a influenţat probabil visele. În aceste cărţi se spune că Grand

House e mai veche decât îşi pot aminti albii. Poate că ştii că are o arhitectură pre-maya. Dacă te uiţi la treptele lungi, din faţă, ce se întind pe toată lungimea acestei laturi a casei, ţi se pare mai mult templu decât casă, deşi interiorul a fost ingenios împărţit, tocmai pentru a fi locuit. Când eram în sicriu…

Se opri. Era linişte în întunericul cimitirului. Apoi:

— Dacă citeşti ziarele, ştii şi restul.

— Aţi amintit, adineauri, numele Mistra Lanett. Spuneaţi că a fost secretara unchiului dumneavoastră?

— Da.

Stephens era din ce în ce mai uimit. Nu se gândise nici un moment că Tannahill ar putea avea o legătură cu Societatea Mexicană de Import şi cu grupul acela de brute. Trebuia să ţină cont de asta. Nu trebuia să menţioneze nici un fel de nume acum, când celălalt era încă neîncrezător. Totul suna la fel de fantastic ca şi povestea lui Tannahill însuşi. Se încruntă la gândul ce-i trecu prin minte: „Nu vom putea spune nimic din toate astea în faţa unui tribunal condus de Adams-Howland-Porter.”

Gândea deja în termeni juridici şi constatarea aceasta îl stimulă. Continuă cu toată seriozitatea.

— Domnule Tannahill, trebuie să dăm de capătul acestei afaceri cât mai curând posibil! Am o bănuială că aţi putea fi acuzat de o crimă – uciderea îngrijitorului negru. Oricum, cineva se străduieşte să demonstreze asta şi, fie că se va dovedi adevărat, fie că nu, noi trebuie să fim pregătiţi. V-aţi referit, mai devreme, la coşmarul de a fi fost îngropat de viu. Nu ştiu dacă v-aţi dat seama de asta. A intervenit întâmplător. De fapt, ce voiaţi să spuneţi?

Tăcere.

— Domnule Tannahill, cinstit vorbind, nu cred că trebuie să-mi mai ascundeţi nimic acum!

Din nou tăcere. Stephens renunţă. Spuse încet:

— Poate aţi prefera să aşteptaţi sosirea domnului Peeley pentru a discuta împreună tot ce s-a întâmplat.

De data asta Tannahill vorbi. Vocea părea că vine de departe, ca şi cum gândurile i se întorceau de la mare distanţă:

— A fost un vis. Am visat că sunt îngropat de viu. Ţi-am spus că trăiesc un coşmar.

Vocea i se schimbă. Se însufleţi:

— Şi acum, Stephens, cred că ar fi bine să punem capăt întâlnirii noastre. Am câteva planuri în minte şi ţi le voi dezvălui mâine, dacă vei veni la Grand House să mă vezi. Până atunci, poate reuşeşti să iei legătura cu Peeley. Spune-i să vină urgent aici.

Se ridică încet şi se sprijini în baston.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm separat. N-ar fi bine ca Howland să descopere… – Ezită şi încheie în şoaptă – că moştenitorul lui Tannahill şi avocatul său au venit în cimitir împreună, să verifice data unui deces.

— Dar mai este o problemă, domnule. Sper că aveţi permis de port-armă. Asta ar…

— Nu am nici o armă.

— Dar…

Se auzi un chicotit şi bastonul ieşi din umbră şi-l pocni pe Stephens exact deasupra centurii.

— Cum e? Râse Tannahill.

— Oho!

— S-ar putea să te sun mâine. Sau, mai bine, lăsăm după Crăciun. Aranjăm atunci o întâlnire. Altceva?

Stephens şovăi. Avea o întrebare atât de importantă încât se gândea să nu forţeze lucrurile dacă o pune acum. Spuse rar:

— Ziarele afirmă că rana v-a afectat serios memoria. În povestea dumneavoastră, lucrurile par chiar mai grave. N-aţi putea să-mi spuneţi dacă sunteţi sau nu amnezic?

Celălalt răspunse după o pauză:

— Nu-mi amintesc nimic din viaţa mea dinainte de a mă trezi în spital. Vorbesc, gândesc normal, dar, în ce priveşte faptele anterioare trezirii din primăvara trecută, în mintea

mea e un mare gol. Nu-mi mai ştiam nici numele, până când l-am auzit rostit în jurul meu. Râse scurt. Te asigur că asta complică mult situaţia. Şi acum, domnule Stephens…

Se opri şi apoi continuă cu seriozitate:

— Sper că-ţi dai seama că am avut încredere în dumneata, spunându-ţi ceea ce nici o altă fiinţă umană n-a mai auzit. Am făcut-o pentru că te consider un om cinstit, cel puţin pentru moment, şi pentru că am nevoie să mă ajuţi să clarific această situaţie.

— Puteţi conta oricând pe mine, răspunse Stephens.

— Nu vei spune nimănui, decât cu încuviinţarea mea.

— Nimănui.

Stephens se întoarse la maşină şi rămase câteva minute înăuntru, gândindu-se. Era obosit şi, în acelaşi timp, nelinişti – prea multe întrebări fără răspunsuri. De ce ar vrea cineva să insinueze că unchiul şi nepotul sunt aceeaşi persoană? Şi de ce să ia în consideraţie această posibilitate în loc să râdă de ea? Faptul că nimeni nu-l văzuse pe nepot înainte de moartea unchiului nu demonstra nimic. Ce rost aveau măştile, atât de perfect lucrate încât – era obligat să recunoască – puteau fi purtate fără ca cineva să-şi dea seama că sunt măşti?

Avea o senzaţie de irealitate, ca şi cum ar fi fost implicat în coşmarul unui nebun. Se eliberă de asta.

Din conversaţia cu Tannahill obţinuse, totuşi, un indiciu despre Mistra Lanett. Părea să fie în legătură cu celelalte detalii.

Stephens porni motorul şi se îndreptă spre Waldorf Arms. Nu avea nici un plan de acţiune. Dar era convins că acolo e un centru de unde grupul operează. Altfel, numele n-ar reveni atât de des în documentele Societăţii Mexicane de Import.

Îşi parcă maşina lângă clădire, dar nu coborî imediat. În întuneric, arhitectura neobişnuită a clădirii încununate cu o cupolă se zărea nedesluşit. La nivelul solului arăta doar ca

un bloc obişnuit, de formă pătrată, chiar puţin demodat, construit simplu, din cărămidă.

Era gata să se dea jos din maşină, când văzu un omuleţ grăbindu-se spre intrare. O statură şi un nas inconfundabile. Tezlacodanal, cel care îl ameninţase cu cuţitul noaptea trecută. Încordat şi nerăbdător, Stephens urcă pe trotuar. Incontestabil, dăduse peste o urmă recentă.

CAPITOLUL V.

Din umbra maşinii, Stephens îl urmărea pe individul scund intrând pe sub porticul puternic luminat. Porni repede după el. Ajunse la uşă cu răsuflarea tăiată şi aruncă o privire prin geam.

Se retrase în grabă, apoi înaintă din nou, până când reuşi să vadă în interior. Indianul aştepta lângă un stand de reviste, pe jumătate întors cu spatele spre Stephens, şi se uita într-un ziar subţire. Apropiindu-se, văzu titlul The Almirante Herald şi îşi dădu seama că celălalt citea cu interes articolul despre sosirea lui Tannahill.

Tezlacodanal îşi puse ziarul împăturit sub braţ, ridică dispreţuitor din umeri şi porni, prin holul spaţios, în direcţia liftului. Îl salută din cap pe mecanic şi trecu mai departe, intrând într-un coridor strălucitor luminat. Se opri la jumătate, în dreptul unei uşi, scoase o cheie, încercă stângaci să deschidă şi dispăru.

Stephens îşi croi drum prin gardul viu şi se deplasă de-a lungul unei laturi a clădirii. Se opri lângă o fereastră, de unde se strecura o rază de lumină prin storuri.

Fereastra era deschisă şi perdelele se mişcau în briza care adia uşor. Era linişte şi nici o umbră nu se vedea în interior. După o jumătate de oră de aşteptare, Stephens începu să se întrebe dacă a apreciat corect distanţa. Să fi fost acesta apartamentul în care intrase Tezlacodanal, sau altul?

Se întoarse, oprindu-se la fiecare fereastră. Storurile erau pe jumătate trase şi putu verifica astfel că toate camerele comunicau între ele.

Stephens se trase în umbra unui boschet şi reîncepu să aştepte. Timpul trecea greu şi se făcea din ce în ce mai rece. Luna se ridica în stânga, peste vârfurile copacilor, ca o felie mare de lămâie ce se furişa tot mai sus, pe cer. Veghea aceasta devenea tot mai stranie. Era greu să-ţi câştigi existenţa ca avocat.

Lumina stăruia în spatele storurilor, o licărire slabă, ca o sfidare. Era tot mai agitat şi mânios pe Tezlacodanal, că nu se duce la culcare; apoi mânios pe sine însuşi. Cum putea să creadă că lumina nestinsă însemna obligatoriu că omul e încă treaz? Gândul acesta îl determină să acţioneze.

Se apropie de fereastră şi, împingând storurile, privi înăuntru. Văzu un divan, un covor roşu, un scaun şi o uşă deschisă. De acolo venea lumina, de la o lampă de birou. În spate se vedeau rafturi cu cărţi şi nişte statuete de lut.

Stephens se îndreptă, precaut, spre cealaltă parte a ferestrei, împinse marginea storului şi privi din nou. Umbre. Mai multe scaune şi lumina reflectată. Uşa deschisă nu se vedea de aici. Nici un zgomot care să indice vreo urmă de viaţă, prezenţa vreunei fiinţe umane.

Era din ce în ce mai atent, dar nu ezită. Împinse fereastra şi, într-o clipă, se balansa pe pervaz. Prinse storul şi, ridicându-l, se furişă pe sub el, lăsându-se pe divanul de sub fereastră. Coborî storul la loc, aşteptă câteva secunde, apoi păşi fără zgomot pe covor. Din cinci paşi mari, traversă camera şi ajunse lângă uşă.

Nu era nimeni în cea de a doua cameră, dar o uşă deschisă ducea mai departe. În timp ce stătea acolo, auzi respiraţia regulată a unui om care dormea.

Stephens nu se mişcă imediat. Ce voia de fapt? Informaţii. Dar ce fel de informaţii se aştepta să obţină?

Nehotărât, aruncă o privire prin cameră. Cabinetul nu era aşa mare cum părea de la fereastră şi toate cărţile se aflau

într-o singură bibliotecă. Stephens privi scurt într-acolo şi tocmai voia să se întoarcă, preocupat de principala lui problemă, când un titlu îi atrase atenţia: Viteazul Tanequila. Era un volum subţire şi nu-i luă prea mult timp să şi-l strecoare în buzunar. Apoi, atent, le trecu repede în revistă pe celelalte. Majoritatea erau în spaniolă, limbă pe care n-o prea cunoştea. Dar mai erau şi trei în engleză, care-l făcură curios. Luându-le cu grijă, se retrase în salon şi apoi spre fereastră.

Ajuns afară, în siguranţă, uimirea-i crescu la gândul că reuşise să se retragă şi, mai ales, să intre. Acasă îşi găsi telefonul reparat şi sună la Societatea de Telecomunicaţii. Dar cu Peeley tot nu reuşi să ia legătura.

Hotărât să aştepte un răspuns, îşi puse pijamaua şi halatul de casă şi se aşeză pe sofaua din salon, cu cărţile furate lângă el. Erau toate despre Grand House şi despre stăpânii ei şi nu-şi amintea să fi văzut vreuna din ele până acum, nici măcar la biblioteca publică din Almirante, secţiunea specială Tannahill.

Stephens alese mai întâi istoria clădirii (The History of the Grand House) şi citi pe pagina de gardă:

Prima ediţie.

Treizeci şi cinci de volume publicate.

Distribuită cu regim special.

Ianuarie 1870

Întoarse pagina şi citi primul paragraf din capitolul I:

De mai bine de o mie de ani, neclintită pe un deal înalt, o casă extraordinară stă de veghe la malul mării. Nu se ştie precis cine anume a construit-o.

Stephens trecu cu privirea peste întreaga pagină, le răsfoi pe următoarele, citind câte un fragment la întâmplare şi reţinând esenţialul din celelalte. Modul acesta de a citi se dovedi folositor, îşi amintea de romanele istorice citite cândva. Imaginaţia autorului furniza amănunte din belşug despre una din cele mai puţin cunoscute epoci din istoria

lumii: Vechiul Mexic şi California de Sud, de la anul 900 d. C.3 până la venirea spaniolilor.

Complexitatea detaliilor îi suna fals lui Stephens. Cunoştea destul de bine istoria populaţiilor maya şi toltecă pentru a-şi da seama că detaliile depindeau de descoperirile arheologice şi de descifrarea unui sistem de fapte înregistrate, dar neprelucrate. Şi iată: nume de preoţi, soldaţi din garda unui personaj numit Uxulax, care fusese ţintuit cu săgeţi pentru nu se ştie ce crimă. Cu o mie de ani în urmă, acest ticălos, ivit acum din noaptea uitării, fusese executat şi înmormântat în partea de est a dealului, sub nişte pini, doborâţi mai târziu de tolteci. Şi toate astea erau povestite în două fraze, fără vreun scop aparent.

Când au venit, în şiruri lungi de soldaţi, asudând obosiţi, de-a lungul coastei, în căldura unei toamne timpurii, toltecii au vrut să distrugă casa. Dar, ca şi celelalte expediţii care ajungeau, din când în când, pe aceste tărâmuri îndepărtate, nu aveau echipamentul necesar pentru a distruge o construcţie de marmură.

Şi preoţii-soldaţi au mai descoperit ceva. Confortul lăsat de foştii proprietari, care se retrăseseră în grabă, într-un sat mai sigur din nord, era superior tuturor condiţiilor pe care le-au avut ei vreodată. Şi-au împăcat conştiinţele prin construirea unui templu de lemn, pe o colină artificială, astfel încât acesta să domine casa. Kukulcan fiind astfel aparent satisfăcut, au folosit clădirea ca reşedinţă pentru ei şi femeile lor. Favorita unui lung şir de preoţi-comandanţi a fost… Numele era şters. Stephens privea fix şi încurcat la scrisul acum ilizibil. Nu părea să existe vreun motiv pentru asta, dar cerneala cu care fuseseră tăiate rândurile era foarte închisă la culoare şi nu se mai vedea nici o urmă de literă dedesubt.

Ridică din umeri şi continuă să citească. Era fascinat acum, pe măsură ce înainta. Numărul mare de detalii crea o anumită atmosferă.

Criza civilizaţiei ocupanţilor tolteci a survenit după ani şi ani lipsiţi de expediţii militare importante. Preotul comandant depăşise zece ani în această funcţie şi, fiind un individ limitat.

— Alt nume şters – a decis să fie asasinat înainte de a descoperi secretul de la Grand House.

Privirea lui Stephens trecu brusc pe pagina următoare. Se opri. Prima propoziţie n-avea nici o legătură cu cele dinainte. Se uită un moment, încruntat şi apoi descoperi ce nu era în ordine. Paginile 11 şi 12, conţinând detalii ale asasinatului şi, probabil, referiri la misteriosul „secret”, fuseseră rupte.

Lăsă istoria şi luă apoi biografia strămoşului familiei Tannahill. Numele însuşi – Viteazul Tanequila – avea farmecul său. Primele capitole începeau cu o perioadă timpurie din viaţa personajului, căpitanul Tanequila – naşterea sa în nordul Spaniei, călătoriile de-a lungul coastei Africane, metodele, nu prea ortodoxe, de îmbogăţire şi călătoria finală în America. Aceasta se terminase cu naufragiul corabiei sale, Almirante, pe ţărmul Californiei, în timpul unei furtuni cumplite, în anul 1643, cu mai mult de 300 de ani în urmă.

Stephens reflectă somnoros la aceste date, luptându-se să-şi aducă aminte cifrele indicând naşterea şi decesul acelui Tanequila înmormântat în cimitirul de curând cercetat. Acela murise în 1770, dacă îşi aducea bine aminte. Impresia sa că acesta fusese primul dintre strămoşi era deci falsă. Greşise cu mai mult de o sută de ani.

Întoarse pagina. Începea un capitol nou, numit După furtună. Până acum, Stephens doar frunzărise cartea. Dar acest capitol îl citi integral.

DUPĂ FURTUNĂ.

La prânz, toţi supravieţuitorii ajunseseră la ţărm. Nu mai aveam nici un semn de la Espanta, de Courgil, Margineau sau Kerati şi nu ne îndoiam că se înecaseră. Îmi părea rău de Margineau. Era o canalie ironică, dar ceilalţi trei erau

mult mai răi – nişte lepădături ursuze din port, care vor putrezi în iad pentru necazurile pe care mi le-au pricinuit. Probabil că va trebui să spun o rugăciune pentru sufletele lor, pentru a face pe placul echipajului. Dar, pentru moment, am ridicat doar o cruce în nisip, am mormăit câteva cuvinte şi i-am trimis pe toţi la muncă.

N-aveam timp de pierdut. Alonzo văzuse nişte băştinaşi dând târcoale pe acolo şi nu puteam fi siguri că sunt din soiul obişnuit, al idioţilor prietenoşi. Era obligatoriu să ne recuperăm armele de pe nava care se scufunda.

Pe la două, Cahunja observă că furtuna se îndepărta, aşa că l-am trimis, cu încă doisprezece oameni, în două bărci, să înceapă descărcatul navei, inclusiv al armelor. Vântul şi valurile slăbeau oră de oră şi seara marea era calmă. Tot seara, aveam deja două tunuri şi mai multe muschete la mal, aşa că am încetat să mă mai tem de băştinaşi. De fapt, în dimineaţa următoare, am trimis un grup să înceapă tratativele cu cei care s-ar arăta pe acolo, pentru a face rost de mâncare.

Ne aflam pe un ţărm sălbatic. În toate direcţiile se întindeau dealuri joase, cu vegetaţie abundentă, pentru că era iarnă şi plouase mult. Erau şi câteva mlaştini lângă tabăra noastră şi desişul din jur mişuna de păsări sălbatice. Ţipetele şi cârâiturile lor ascuţite nu mai conteneau toată ziua. Cei care plecaseră în căutarea hranei împuşcaseră trei căprioare şi găsiseră şi nişte rădăcini comestibile. Acestea, împreună cu mâncarea de pe corabie, îndepărtau, pe moment, pericolul de a muri de foame. De fapt, chiar din prima zi, foamea n-a mai fost o problemă. Nu mai văzusem niciodată un pământ atât de bogat, cu o climă atât de constantă. Ne-am dat seama de asta încă din primele săptămâni şi am avut dreptate. Aici este una din cele mai minunate grădini ale lumii tot timpul anului.

Într-a cincea zi, oamenii de pază au adus un indian în tabără – un om mic şi urât, care vorbea perfect spaniola. Era, desigur, un nemernic şi primul impuls a fost să ascult

ce are de spus şi pe urmă să-l înec. Dar se dovedi un interpret nepreţuit şi, pe deasupra, aducea veşti bune. Ne-a confirmat ceea ce noi deja bănuiam – că exista un sat spre nord. Marele şef, care locuia în casa de pe dealul cel înalt de deasupra satului, ne invita la el. Din nefericire, el trebuia să plece pentru un timp şi nu ne putea întâmpina personal. Femeile au primit vestea cu bucurie – pentru ele, viaţa în aer liber fusese foarte neplăcută – dar eu mărturisesc că eram neîncrezător. De ce ar invita un om, destul de deştept pentru a ajunge şef de trib, un grup de spanioli să intre în casa lui, când ar trebui să ştie că va înceta să fie stăpânul ei în ziua în care noi vom ajunge acolo?

Dar nu conta. Cu armele noastre puteam învinge orice încercare de trădare. Mai mult, ne-am lămurit după aceea că aşa-numitul mare şef se retrăgea din propria casă, pentru a putea cântări pericolul pe care noi îl reprezentam. Eram hotărât să-l ucid în clipa când va risca o întoarcere. Inteligenţa băştinaşului putea fi periculoasă.

Ocuparea casei s-a dovedit chiar mai simplă decât credeam. Aveam opt tunuri şi, aşezându-le în spatele digurilor de piatră din jurul coastei dealului, dominam toată zona. Într-o săptămână ne întărisem atât de mult poziţiile, încât numai europeni bine înarmaţi ne-ar fi putut ameninţa. N-am întâmpinat nici un fel de rezistenţă. Servitorii misteriosului şef absent au acceptat sosirea noastră ca pe ceva normal şi nici unuia nu i s-a părut curios ca eu să ocup dormitorul fostului stăpân.

Odată cu trecerea timpului, a fost evident că ne aştepta o lungă şedere pe aceste meleaguri. Cunoscându-i pe căpitanii celor două corăbii ale mele şi, amintindu-mi de înţelegerea noastră cu privire la împărţirea profitului, nu aveam nici o îndoială că „neglijaseră” să mă caute, dacă ei înşişi scăpaseră. În cazul acesta, se îndreptau, cu siguranţă, spre capul Horn şi Spania şi vor mai trece ani până când să ajungă aici altă corabie. Pornind de la această presupunere, am decis să lămuresc situaţia echipajului în sat.

Am coborât eu însumi şi i-am adunat pe băştinaşi în şiruri lungi – bărbaţi, femei şi fete. A fost foarte simplu să aleg treizeci dintre cele mai frumoase femei şi să-i izolez pe soţii lor, pentru a fi imediat executaţi. Fiecare membru al echipajului îşi alese câte o femeie dintre văduve şi cele câteva fete. I-am căsătorit, după Biblie, şi le-am împărţit colibele, în funcţie de proprietarii anteriori. Am înţeles că exista totuşi o problemă – aceea a bastarzilor pe care femeile îi aveau de la băştinaşi, dar am lăsat pe fiecare bărbat să rezolve asta în felul său. Viaţa a redevenit normală în sat, într-o lună.

În anul următor m-a preocupat, în mod deosebit, dezvoltarea ţinutului. Pentru a obţine rezultate cât mai bune, am decis interzicerea înrobirii localnicilor. Am trimis, în schimb, grupuri înarmate pentru a captura oameni din satele îndepărtate. Locuitorii noului sat Almirante le explicau prizonierilor ce îndatoriri au şi vegheau ca aceştia să şi le îndeplinească. Nu păreau să observe că munca prizonierilor era numai în beneficiul meu. Au fost şi incidente nefericite. Dar, până la sfârşitul anului, o mulţime de terenuri erau cultivate, datorită noului sistem.

La sfârşitul celui de al doilea an, fostul proprietar al casei nu dăduse încă nici un semn de viaţă. Am dedus de aici că apreciase corect situaţia şi că cedase casa pentru a împiedica distrugerea ei. N-am găsit nici o urmă a templelor toltece care, conform legendei, se înălţau cândva în jurul casei. Fuseseră, desigur, dărâmate şi orice urmă a existenţei lor dispăruse.

Casa mi se părea un exemplu de arhitectură maya. Stilul palenque4 era bine reprezentat, atât în interior cât şi la exterior, deşi oarecum diferit de tot ce văzusem eu până atunci în America Centrală.

Aceste probleme nu mă preocupau însă pe atunci şi aproape că mi-au ieşit din minte în timpul celui de-al treilea an, când au început tentativele de asasinat. Ne-a salvat intuiţia mea că ceea ce se întâmpla nu era doar o serie de

evenimente izolate, ci acţiunile fostului proprietar pentru a-şi goli casa de intruşi. Cuţitul lui Tezlacodanal mi s-a înfipt în spate şi m-ar fi ucis, dacă individul ar fi avut mai multă putere. Săgeata, trasă spre Cahunja, era cât pe ce să-i perforeze plămânul drept. Dar a scăpat. Alonzo a avut ghinion. Iubita lui indiană, Gico Aine, l-a înjunghiat. Vieţile femeilor nu erau în pericol, dar lor li se pregătea altceva.

Gico şi Tezlacodanal au scăpat împreună cu alţi doi indieni. Dar am prins totuşi unul şi l-am executat, suspectându-l de complicitate, deşi n-aveam nici o dovadă. Acesta a fost primul dintr-o lungă serie de atentate, pe care le voi descrie amănunţit în alt capitol. Ele constituie o bună parte din drumul care ne-a dus la o eventuală descoperire a secretului de la Grand House. Acest secret care…

Pagina era ruptă la jumătate. Fusese decupată de-a curmezişul şi în lungul marginii interioare. Stephens căută să vadă dacă bucata ruptă nu fusese cumva pusă în altă parte, în carte. Dar nu descoperi decât că mai erau alte şapte pagini astfel rupte.

Dintr-o privire, observă că toate pasajele tăiate se refereau la „secretul” de la Grand House.

Stephens mai căută şi alte pasaje cu astfel de trimiteri. Nemaigăsind nimic, se întoarse la capitolul citit. Acolo era menţionat numele Tezlacodanal. Era interesant de ştiut că existau descendenţi. Se gândea încă la asta, sau aşa i se părea, când, deodată, se trezi din somn tresărind.

CAPITOLUL VI.

O lumină crepusculară se răspândi în încăpere. Era atât de slabă că abia reuşi să observe două umbre lângă el. Se uita fix în întuneric, cu încordarea omului ameninţat de nişte intruşi în plină noapte.

La început, nu recunoscu pe nimeni.

Se auzi o voce de bărbat:

— Nu mişca, Stephens!

Se încordă şi mai tare. Tonul era ameninţător. Stephens înghiţi în sec şi observă acum, când ochii i se mai obişnuiseră cu lumina, că erau cel puţin zece-doisprezece oameni în cameră.

În mod ciudat, asta îl învioră. Era de aşteptat ca doi oameni să încerce să-l ucidă. Dar acum erau prea mulţi. Nu era nevoie de atâţia pentru asta. Nu avea vreun motiv întemeiat să creadă aşa ceva, dar asta era părerea lui, aşa simţea în momentul acela.

Se calmă şi gândi: „E grupul care o biciuia pe Mistra.”

Cei doi de lângă el se aşezară pe nişte scaune în apropiere. Primul care vorbise continuă:

— Stephens, să nu faci vreo mişcare necugetată! Purtăm „ochelari de noapte”, cu care vedem perfect în întuneric.

Pauză, apoi:

— Cine eşti tu, Stephens?

Acesta, încercând să-şi imagineze ce fel de ochelari erau aceia, repetă involuntar:

— Cine sunt eu? Cum adică?

Intenţionase să continue, dar se opri. Întrebarea era nefirească. Simţi iar un gol în stomac. „Banda” n-ar fi pus o astfel de întrebare. Ei ştiau cine e.

Odată ajuns cu raţionamentul aici, întrebă:

— Dar voi cine sunteţi?

O femeie şopti din întuneric:

— Mecanismul lui de gândire e uşor de descifrat. Cred că e nevinovat.

Omul, care părea că vorbeşte în numele grupului, nu luă în seamă întreruperea. Spuse:

— Stephens, pentru moment nu suntem mulţumiţi de tine în această afacere. Dacă eşti, într-adevăr, cine pari a fi, te sfătuiesc foarte serios să răspunzi la întrebări. Dacă nu, vei încerca, desigur, să ne induci în eroare.

Stephens asculta concentrat. Nu putea să se decidă şi se gândea la consecinţe. Avea din nou senzaţia că lunecă în

ireal. Descoperi deodată că ar putea obţine o mulţime de informaţii, ca avocat al lui Tannahill. Spuse, înviorându-se:

— Nu ştiu la ce vă referiţi, dar daţi-i drumul înainte.

Femeia, care-i întrerupsese puţin mai devreme, râse încet:

— Crede că va afla ceva.

„Purtătorul de cuvânt” părea iritat:

— Draga mea, îţi apreciem talentul de a citi gândurile dar, te rugăm, abţine-te de la aceste comentarii inutile.

— Acum s-a speriat prosteşte, zise femeia, dar se întrerupse, înţelegătoare. Gata, am tăcut!

Se lăsă o tăcere grea. Stephens era tentat să fie cinic şi totuşi simţea că aici se ascunde ceva. Era o chestiune de bani, de inteligenţă şi de brutalitate – oamenii puteau fi biciuiţi şi împuşcaţi fără ezitare.

Se simţi din nou crispat şi-şi dădu seama foarte clar de propria sa situaţie. „De ce sunt judecat”? Se întrebă. Nu ştia nici măcar de ce e acuzat.

Înainte de a mai spune ceva, omul reveni:

— Stephens, ţi-am cercetat trecutul. Într-adevăr, a existat un copil numit Allison Stephens, născut acum treizeci şi unu de ani în nordul Californiei. A urmat şcoala într-un oarecare orăşel, liceul la San Francisco şi, conform datelor noastre, personajul cu acest nume a intrat în marină în 1942.

Se opri. Stephens îşi derulă în minte informaţiile respective: imaginea oraşului copilăriei, un incident din liceu, ziua când s-a îmbarcat pentru serviciul activ. Încuviinţă din cap şi aşteptă.

Acestea erau adevăruri acceptate deja. Tăcerea se prelungea şi el înţelese că o lăsau pe cititoarea de gânduri să-i observe reacţiile. Faptul îl uimi puţin, nu reuşea să înţeleagă rostul întâlnirii. Un gând nou îi încolţi în minte. Spuse tare, uluit:

— Staţi puţin! Cine credeţi că aş putea fi?

Femeia răspunse:

— Sincer vorbind, nu cred că e cazul să mai continuăm. Văd clar cum i se înlănţuiesc gândurile şi simt că emoţia,

surpriza din voce sunt reale.

Se auzi un al doilea bărbat vorbind:

— Dar de ce a pătruns în apartamentul lui Tezla?

— Stephens, dacă răspunzi mulţumitor la asta, eşti liber! Spuse primul.

Tocmai deschidea gura să le explice cum îl văzuse pe Tezla la Waldorf Arms, dar se opri.

Femeia îl întrerupse:

— Acum e mânios. Şi-a dat seama deodată că e o mare obrăznicie din partea noastră să venim şi să-l interogăm, ca şi cum am avea vreo calitate oficială.

Izbucniră în râs cu toţii. Bărbatul care vorbea, în mod obişnuit, în numele celorlalţi, continuă imperturbabil:

— Totuşi, ce l-a îndemnat să intre? Stephens, nu te lăsa stăpânit de furie! Răspunde!

Acesta ezita. Era impresionat de tonul serios al celuilalt. „Şi apoi, de ce nu? Dacă răspunsul l-ar scăpa de aceşti indivizi periculoşi, de ce să nu-i asculte?” Spuse încet:

— Tocmai vorbisem cu Tannahill şi el mi-a spus că Mistra Lanett fusese secretara unchiului său. Asta era legătura între ea şi voi. Aşa că, atunci când l-am văzut pe… ezită… cum se numeşte…?.

Femeia îl întrerupse:

— Cred că motivele lui sunt mai complexe. Probabil, voia s-o găsească pe Mistra. E un tip îngâmfat.

Se ridicară. Unul dintre ei spuse cu voce joasă:

— Luaţi cărţile!

Uşa se deschise – se auzi târşâit de paşi, apoi zgomotul maşinilor care porneau. Vibraţiile motoarelor se îndepărtau.

Stephens îşi verifică uşa. Mai întâi o deschisese Mistra, acum, oamenii aceştia. Trebuia să schimbe încuietoarea, deşi ar fi fost mai bine să cerceteze provenienţa cheilor, pe care ei toţi le aveau. Se retrase într-un dormitor şi îşi dădu seama, pentru prima dată, că femeia care citea gândurile pierduse din vedere un lucru important. Nu descoperise că

el aflase adresa lui Tezla în biroul de la Societatea Mexicană de Import. Părea o greşeală gravă şi-i permisese lui să păstreze celelalte adrese, pe care le putea cerceta mâine dimineaţă. Poate că una din ele era a Mistrei.

Posibilitatea era tentantă şi se duse la culcare gândindu-se cât era ea de frumoasă.

Puţin după ora nouă, în dimineaţa următoare, alese una dintre adresele de pe listă. La numărul pe care-l căuta, se afla o mică proprietate, înconjurată cu gard înalt de fier. Casa era la oarecare distanţă de şosea. Un băieţel, în trecere pe acolo, îi explică:

— Este casa domnului judecător Adams.

Stephens se gândea, aproape absent:

— Asta-i ridicol. Judecătorul n-ar face…

Nu reuşi să decidă ce-ar face sau nu judecătorul.

A tot verificat adresele notate până aproape de ora unsprezece. Aparţineau, fără excepţie, notabilităţilor oraşului: judecătorul William Adams, judecătorul Alden Porter, John Carewell şi Martin Grant, proprietarii celor două cotidiene, conducătorii a trei trusturi de construcţii, Madeleine Mallory, care deţinea singura bancă particulară din Almirante, alte două doamne din înalta societate şi un reputat comerciant. Ultimul, dar nu mai puţin important, era J. Aswell Dordee, proprietar al unei fabrici de oţeluri în est, cunoscut pentru a se fi retras, încă tânăr, în Almirante, să-şi îngrijească sănătatea.

Lista era atât de impunătoare, încât, pe măsură ce se completa, Stephens se convinse că a intrat într-un cuib de viespi. Credinţa că ar putea ameninţa cu publicarea listei, dacă membrii bandei ar continua să-l urmărească pe Tannahill, cedă în faţa neplăcutei constatări că oraşul era în întregime controlat de ei. Petrecu mai mult de o oră în bibliotecile celor două ziare, studiind fotografiile personalităţilor din Almirante. N-a cerut imagini anume, aşa că n-a reuşit să găsească decât şapte persoane dintre cei identificaţi.

Le cercetă feţele, încercând să hotărască dacă aceştia ar fi putut, cu ajutorul măştilor, să se transforme în membrii bandei cunoscute.

Nu era sigur. Ar fi trebuit să-i vadă personal şi să le audă vocile. Şi nici asta n-ar fi fost suficient. O voce se putea imita uşor, îl asigurase odată un actor. În ce priveşte înfăţişarea, în lipsa chipurilor cu care să compare fotografiile, oamenii puteau să semene foarte bine unii cu alţii. Stephens plecă de la ziar fără să fi luat vreo hotărâre asupra pasului următor. Era 24 decembrie, o zi nu tocmai potrivită pentru cercetări. Magazinele erau deschise până la nouă seara, dar majoritatea instituţiilor erau deja părăsite. Era nerăbdător să înceapă căutarea amprentelor lui Newton Tannahill, deşi, fără ajutorul poliţiei, asta devenea o problemă. După vacanţă, o s-o roage pe domnişoara Chainer să caute documente semnate de bătrânul Tannahill. Amprentele lăsate întâmplător pe o hârtie nu sunt uşor acceptate ca aparţinând unei anumite persoane, dar era totuşi un pas necesar.

Stephens porni, fără tragere de inimă, spre casă. În ultimul moment, se decise să ocolească pe la Waldorf Arms. Luând astfel hotărârea să provoace soarta, i se păru normal să oprească la cincizeci-şaizeci de metri de intrare, în speranţa că va veni cineva. Se afla acolo de vreo zece minute, când uşa maşinii se deschise brusc şi Mistra Lanett, respirând greu, se aşeză în scaunul de lângă el.

— Trebuie să mă ajuţi să intru în casă. N-am curaj să trec pe acolo singură.

CAPITOLUL VII.

Stephens nu răspunse imediat şi nici nu se mişcă. Avea un sentiment ciudat: pe jumătate mânie, pe jumătate plăcere. Era fericit să o reîntâlnească şi, în acelaşi timp, era furios că ea găseşte întotdeauna metode melodramatice de a se

apropia de el. Dar trebui să admită că n-a prea avut de ales la ultima lor întâlnire, îi reveni glasul:

— Cum te mai simţi? Întrebă cu un aer nepăsător.

Mistra avu un gest de nerăbdare:

— A, a fost un fleac. S-a vindecat în aceeaşi noapte.

Purta un costum verde, care se potrivea cu culoarea ochilor ei. Efectul era izbitor. Îi împrumuta un fel de strălucire. Era încântat, dar se abţinu şi preferă să spună doar:

— Presupun că-ţi dai seama că-mi datorezi o explicaţie.

O surprinse uitându-se stăruitor spre intrarea clădirii. Fără a-şi întoarce privirea, zise:

— Putem vorbi înăuntru. Te rog, să nu mai pierdem timpul.

— Vrei să spui că cineva ar putea să te împiedice să intri în propriul tău apartament?

— Nu, dacă sunt însoţită de un bărbat.

Mistra ieşi din maşină:

— Să mergem!

Nimeni n-a încercat să-i oprească. Stephens, care fusese prea preocupat noaptea trecută pentru a mai fi atent, avea acum posibilitatea să privească uimit în jur. Plafonul era foarte înalt şi avea o lucrătură foarte complicată. Covoarele valorau, desigur, mii de dolari.

Liftul se opri la etajul trei şi străbătură, împreună, un coridor larg, iluminat nu se ştie de unde. Pereţii şi tavanul reflectau o strălucire rece, albăstruie. Mistra se opri în faţa unei uşi transparente de sticlă. Stephens văzu o altă uşă în spatele acesteia. Era opacă şi, aparent, metalică. Cheia intră într-o fantă aproape invizibilă din uşa exterioară. Se deschise scârţâind.

Intrară. Ea aşteptă o clipă, până când prima uşă se închise în urma lor şi apoi o descuie pe cea de a doua. Se deschidea într-un hol, neobişnuit de înalt – cinci metri probabil. La fel era şi camera în care-l conduse.

Mistra îşi aruncă geanta şi eşarfa pe un scaun şi se îndreptă spre un fel de bar, mascat în perete.

Stephens îşi scoase pistolul.

— Mai bine verific puţin apartamentul.

— Nu e cazul, răspunse Mistra fără să se întoarcă. Aici suntem în siguranţă.

Siguranţa ei nu-l satisfăcu. Alergă spre holul care ducea la cele două dormitoare, fiecare cu baie separată. La capăt erau o scară şi o uşă închisă. Nu numai că era încuiată, dar era metalică şi părea foarte rezistentă.

Se întoarse în salon şi o luă pe alt hol, spre un fel de cameră de muzică. În spatele vitrinelor, până la înălţimea tavanului, se vedeau albume de discuri. Dar asta numai pe peretele opus uşii. În dreapta era aparatură electronică: pick-up, televizor, radio şi chiar o staţie de emisie, cu transformatoare şi tablou de comandă. Clătină din cap şi se întoarse spre biblioteca de pe peretele din stânga. Avea multe cărţi şi era curios să-i afle preferinţele literare. Primele rafturi nu reprezentau mare lucru – cărţi tehnice, ştiinţifice, cu sutele.

Acum se orienta mai repede şi găsi câteva rafturi de istorie – cam jumătate din cărţi în spaniolă. Îşi notă şi câteva titluri în engleză: Istoria civilizaţiei spaniole în America, Influenţe spaniole în vechiul Mexic, Începuturile oraşului Almirante, Viteazul Tanequila, Grand House – istoria ei. Un clinchet de pahare dinspre salon îi aminti că o femeie frumoasă e mai importantă decât orice carte. O găsi în spatele barului, turnând un lichid cafeniu închis în două pahare. Îi întinse unul:

— Încearcă! Probabil că n-ai mai băut aşa ceva niciodată.

Stephens se aşeză pe un taburet şi privi băutura cu atenţie. Părea un fel de apă murdară.

— Ce este?

— Bea!

Era ca şi cum ar fi înghiţit un chibrit aprins. Arsura coborî pe gât, spre esofag. Puse paharul jos, sufocându-se. Simţi că scoate fum pe nas. Ochii îi lăcrimau. Îi era ruşine de sine însuşi, Allison Stephens, care-şi înghiţise lacom licoarea,

făcându-se praf dintr-un singur pahar. Clipi să-şi alunge lacrimile şi o văzu pe fată, sorbindu-şi băutura amuzată.

— Nu te da bătut! Îi spuse încurajator. Asta e ca muzica clasică. Ţi se pare din ce în ce mai bună pe măsură ce o asculţi. E mai bună decât orice alt lichior.

Stephens bău din nou. Efectul se dovedi la fel de cumplit, nediminuat. Dar de data asta nu se mai înecă, nici nu mai lăcrimă. Când termină, se uită la ea:

— Repet, ce-i asta?

— Octli.

Trebuie să fi avut o figură perplexă.

— O veche băutură mayaşă, îi explică Mistra. Asta e, bineînţeles, versiunea mea.

Menţionarea mayaşilor îi aminti lui Stephens de cărţile din bibliotecă. Mai bău o înghiţitură, se simţi din nou ameţit şi spuse, în sfârşit:

— Ce-i cu toată povestea asta? Cine sunt oamenii care te biciuiau?

— O, ridică ea din umeri, membri ai unui club.

— Ce fel de club?

— Cel mai greu accesibil din lume, râse uşor.

— Care sunt condiţiile de înscriere? Insistă Stephens, deşi simţea deja că ea se amuză pe seama lui.

— Să fii nemuritor, râse din nou.

Ochii ei verzi străluceau. Figura întreagă era plină de viaţă, fierbinte şi provocatoare.

Stephens se încruntă. Era evident că nu va obţine nici un răspuns mulţumitor de la ea, dacă nu va spune el însuşi câte ceva.

— Uite, ce-i cu cărţile de acolo? Care e secretul de la Grand House?

Vreme îndelungată, Mistra îl fixă stăruitor. Se colorase puţin la faţă şi ochii îi erau anormal de mari. Răspunse, într-un târziu:

— Cred că te-am auzit în bibliotecă. Cât ai reuşit să citeşti?

— Nimic.

Stephens îi povesti despre cărţile luate de la Tezlacodanal. Clătină din cap, cu o expresie gânditoare:

— Paginile acelea lipseau şi din volumele mele, când le-am luat.

— Şi cuvintele şterse?

Încuviinţă. Câteva minute băură în tăcere şi Stephens avea impresia că ea va spune mai mult. Şi chiar asta făcu:

— Întâmplător, eu ştiu numele şterse. Toate sunt folosite de micul nostru cult. Râse şi-l privi întrebător.

Lui Stephens i se părea greu de crezut.

— Deci asta era. Vocea îi sună răguşit.

— Asta era.

O văzu umplându-şi iar paharul. O urmări cu fixitate de bufniţă până termină şi pe urmă bău şi el puţin.

— Ce dracu', bolborosi, se întâmplă cu California? Tot soiul de culte trăsnite ori încotro te-ai uita. Se înfurie: această aşa-numită civilizaţie mexicană timpurie – dacă a existat vreodată vreun popor care şi-a pierdut sufletul, ei au fost aceia.

Ochii ei străluceau ca două nestemate. Totuşi îi vedea trăsăturile neclar, ca printr-o lentilă nefocalizată. Continuă încruntat:

— Vechii mexicani erau, într-adevăr, civilizaţia cea mai sângeroasă. În ultima lor perioadă, se ofereau mai mult de cincizeci de mii de sacrificii umane pe an celei mai murdare bande de zei şi zeiţe, pe care imaginaţia unor ignoranţi i-a născocit vreodată. Diavoli nemernici! Minţi scârboase şi bolnave, gunoaie ale lumii.

Observă că terminase şi al doilea pahar. Se ridică, nesigur, ţinându-se de bar.

— Hai să nu mai vorbim! Şi nici să nu mai bem, te rog! O singură înghiţitură în plus şi mă îmbăt.

Se apropie de ea şi o prinse în braţe. Nu se feri de sărutul lui şi, după un moment, chiar îi răspunse. Rămaseră îmbrăţişaţi, sărutându-se preţ de un minut. Apoi el îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Vocea îi tremura:

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Sesiză că îl priveşte din nou, aşteptând. Părea o invitaţie. Urmă o lungă îmbrăţişare şi răspunsul ei era mai mult decât şi-ar fi dorit vreodată.

Dar, când se ridică, se clătina şi camera se învârtea. Se prinse iar cu o mână de bar şi spuse, pe un ton de reproş:

— Sunt beat.

— Adică drogat, îl corectă ea.

Se afla, nu se ştie cum, în centrul camerei, legănându-se, privind-o prin ceaţa care se lăsa în jurul lui.

— Ţi-am dat un narcotic.

Stephens păşi cu greu către ea, dar simţi cum podeaua se înalţă spre el. Poc!

Se trezi puţin, în şocul căderii.

— Dar de ce? Ce…

Erau ultimele lucruri oarecum clare pe care şi le amintea.

CAPITOLUL VIII.

Stephens se trezi cu soarele bătându-i în ochi. Rămase mult timp întins, privind ca prin ceaţă tavanul unei camere ciudate. Apoi înţelese brusc unde se află. Se ridică din pat şi, aducându-şi aminte, ezită să meargă mai departe. Încet, începu să se relaxeze. Era în viaţă. Oricare ar fi fost motivul pentru care îl drogase, nu i se întâmplase nimic grav.

Îşi găsi hainele pe un scaun. Se îmbrăcă repede şi privi pe fereastra dormitorului. Îşi aminti că mai e un dormitor la câţiva metri, pe coridor. Merse acolo în vârful picioarelor, găsi uşa deschisă şi aruncă o privire.

Câteva secunde o fixă pe Mistra, încă adormită. În somn, faţa ei părea uimitor de tânără. În alte împrejurări i-ar fi dat cu cinci-şase ani mai puţin decât îi dăduse la început. Părea să aibă douăzeci şi patru de ani, nu treizeci, cum crezuse.

Îşi amintea totuşi că ea nu se odihnise toată noaptea. Nu-i era clar dacă fusese în aceeaşi cameră cu ea sau în camera alăturată. Dar o auzise ţipând de câteva ori. Vorbise mult despre Grand House.

Majoritatea cuvintelor erau nedesluşite, dar unele lucruri şi le amintea limpede. Probabil că lăsaseră în memorie urme la fel de puternice ca cele de „octli” pe gât. Amintirile erau zguduitoare şi era gata să se retragă, când sesiză că ea deschisese ochii şi îl privea. Stephens se retrase automat. Ochii ei erau schimbaţi, luminoşi, dar adânciţi în orbite. Îşi amintea strălucirea aceea ciudată dinainte de a fi fost prea adormit ca să mai observe ceva.

Simţi deodată că avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, chiar mai mult de treizeci. Şi-o aminti vorbind de nemurire.

— Casa cea veche… spusese în întunericul nopţii, crispată şi agitată, ca şi cum orizonturi ascunse ale vieţii ei s-ar fi spart ca nişte valuri uriaşe, arătându-i viziunea morţii.

— Casa cea veche, veche…

Şi Stephens înţelese, în sfârşit, fără umbră de îndoială, secretul de la Grand House. Şi-l cuprinse un frig ca de moarte când observă că ea simţise că şi el ştie. Deschisese gura şi se ridicase pe jumătate, pentru a se apropia de el. Păturile păreau să se topească în jurul ei. Ochii ei erau adâncuri de foc, în lumina soarelui, ce pătrundea prin ferestre. Muşchii feţei păreau tot atât de duri ca şi trăsăturile de piatră ale unei statui, iar corpul îşi pierduse frumuseţea, de încordat şi rigid ce era.

Reacţia ei violentă luă sfârşit repede. Trupul i se destinse. Se cufundă la loc, în aşternut. Zâmbi şi spuse leneş:

— Ce e asta? Vii la mine furişându-te?

Vraja se rupse. Stephens păru să se trezească din adâncul fantasmelor sale la o luciditate jenată. Femeia asta se comporta prea firesc pentru el.

— Nu. Mă duc să mă rad.

Era important acum pentru Stephens să se îndepărteze de ea. Bărbieritul era o realitate palpabilă.

— Vei găsi tot ce-ţi trebuie în baia mare din capătul holului.

În timp ce se rădea, îşi aminti că era Crăciunul. Dar interesul său nu dură prea mult. Gândurile îi alunecară iar spre Mistra. Nu se auzea nici un sunet. În tot apartamentul era aşa o linişte, încât îşi putea auzi propria respiraţie. Imaginaţia sa reîncepu să lucreze.

Se întreba dacă anumite idei, odată intrate în mintea unui om, mai pot fi scoase de acolo. Termină de îmbrăcat şi se duse în bibliotecă. Se gândi: „Aş avea nevoie să citesc cărţile acelea integral.” Grand House – istoria ei nu era la locul ei pe raft. După o scurtă cercetare descoperi că nu mai era nicăieri. Lipseau, de asemenea, Începuturile oraşului Almirante şi Viteazul Tanequila.

Stephens se retrase uimit. I se părea de necrezut ca ea să fi ascuns cărţile. Încă mai stătea acolo, nemişcat, când auzi duşul. Deci Mistra se sculase.

Stephens traversă salonul şi holul care ducea la dormitorul ei. Soarele pătrundea prin toate ferestrele sudice şi estice şi, în lumina aceea, se topiră toate gândurile ceţoase ale nopţii. Se simţea ridicol. Fantezia nemuririi se destrămă. Dar mai erau totuşi lucruri pe care dorea să le afle.

Uşa dormitorului era deschisă. Stephens bătu destul de tare, ca să-şi împace conştiinţa, dar nu destul ca Mistra să audă, prin zgomotul apei care curgea. Înăuntru se distingea şi mai tare zgomotul duşului, pentru că uşa de la baie era deschisă. Aburul se împrăştia leneş afară.

Apa se opri şi urmă un lipăit de picioare goale. Pauză. Apoi, Mistra, înfăşurată într-un halat mare, fluierând uşor, ieşi din baie. Se uită la el gânditoare, dar nu spuse nimic. Se aşeză în faţa unei oglinzi imense, pentru a-şi aranja părul.

Stephens aştepta. Sentimentul ciudat, trăit mai devreme în preajma ei, revenea – nu aşa de puternic, nici aşa de confuz, ci mai personal.

Era, hotărât, o femeie frumoasă, frumuseţea ei datorându-se înfăţişării plăcute, maturităţii şi încrederii în sine. Părul blond, ochii verzi şi strălucitori, faţa subţire şi bine conturată o făceau să arate tânără şi, în acelaşi timp, inteligentă. Pielea era frumos bronzată şi, după trăsăturile feţei, părea să aibă strămoşi pe continent. Se îndoia că înaintaşele ei îşi aleseseră bărbaţi numai în limitele strâmte ale unei singure rase. Femeia aceasta avea sânge fierbinte, venind de undeva, de foarte departe.

Gândurile îl îndepărtaseră de la scopul venirii sale în dormitorul ei. Se încordă şi începu:

— Azi noapte păreai preocupată să afli din ce carieră provine marmura de la Grand House. Ştie cineva asta?

Îi văzu faţa în oglindă, privirea atentă. Ochii ei se întoarseră spre el, fixându-l calm şi cercetător. Se gândea că nu-i va răspunde, când ea spuse:

— Deci am avut iar coşmaruri, de la „octli”, nu-i aşa?

Adăugă râzând:

— Cred că ar trebui să renunţ să mai beau aşa ceva.

Râsul ei nu suna deloc amuzat şi, în fond, nu-i răspunsese la întrebare. O aşteptă să termine. Apoi spuse:

— În legătură cu carierele acelea de marmură… îl întrerupse:

— De unde să ştiu? Blestemata de casă are mai mult de o mie de ani.

Stephens insistă:

— Am înţeles, din primul paragraf al cărţii despre Grand House, că nimeni nu ştie cine a construit-o, dar ar putea exista indicii referitoare la locul de unde provine piatra.

Mistra îl privea din oglindă şi zâmbea ironic. Spuse:

— Nu mă mir când oamenii reacţionează ca tine. Ai aproape toate indiciile necesare. Nu pare să te supere faptul că te-am drogat. Văd, pe faţa ta, şi ghicesc, din întrebările tale, că explicaţiile mele ţi se par rezonabile. Şi totuşi continui să lupţi.

Stephens se aplecase înainte, concentrându-se involuntar pentru a-i auzi răspunsul. Se retrase acum în scaunul său, simţindu-se caraghios. „Iată un cult care practica o religie veche şi însetată de sânge. Membrii lui purtau numele unor morţi. Era un grup ezoteric, amoral şi, probabil, criminal.” Aproape fără să-şi dea seama de asta, se lăsase prins de această atmosferă nefirească, chiar până la a crede, pentru o jumătate de oră, imposibilul.

— De ce m-ai drogat?

Îi răspunse fără ezitare:

— Credeam că pot să aflu ceva aducându-te în acea stare de dezorientare.

— Nu înţeleg.

Ridică din umeri:

— Am vrut, de asemenea, să mă lămuresc dacă eşti persoana de care se tem ceilalţi că ai putea fi.

Stephens nu reuşi, pe moment, să vadă legătura.

Spuse uimit:

— Cine cred ei că sunt?

Se întoarse şi-l ţintui cu privirea:

— Nu ţi-ai dat seama?

Părea uimită. Se opri, nehotărâtă, şi spuse apoi încet:

— Cineva a construit Grand House. Cine? A fost o dilemă în toţi aceşti ani.

Explicaţia îl dezamăgi pe Stephens. Era o nebunie care nu-l mai interesa, dar Mistra continuă:

— Dacă tu ai construit-o, ai reuşit să te ascunzi de mine foarte bine. Oricum, celorlalţi nu le strică să se teamă, în continuare, de tine. Tresări de uimire. Pentru că, nebunie sau nu, deja fusese ucis un om. De ce n-ar fi şi el eliminat, dacă-l considerau periculos, ucis pentru că vreun nebun îl credea în vârstă de o mie de ani? Rosti cu greu:

— Voi l-aţi ucis pe John Ford, nu-i aşa?

Scutură din cap şi-i răspunse cu seriozitate:

— Nici un membru al grupului nu e vinovat de asta. Cea care citeşte gândurile ne-a verificat pe toţi cincizeci şi trei.

— Cincizeci şi trei! Repetă Stephens involuntar. Nu se aştepta la această informaţie exactă.

Mistra părea să nu audă:

— Aparent, e o crimă banală, dar poate că-mi va ajuta în atingerea scopului meu. Nu ştiu încă.

„Scopul ei” – Stephens se crispă. Chiar despre asta ar fi vrut el să afle. Se aplecă spre ea, întrebând fără să aştepte, de fapt, un răspuns:

— Care este scopul tău?

Se lăsă o tăcere lungă. Continua să-şi aranjeze părul cu îndemânare. Figura i se vedea gânditoare în oglindă. Se aplecă încet, trase un sertar şi scoase o foaie de hârtie. Spuse, fără să-l privească:

— E un ultimatum pe care-l voi transmite în curând la radio pentru guvernul din Lorillia. Termenul limită va fi în funcţie de ziua când voi lansa mesajul. Referirea la Marte apare din motive psihologice. Vreau să le strecor destulă îndoială în suflete, pentru a fi sigură că vor evacua uzinele pe care le voi numi. Ascultă!

Citi rar, cu o voce clară şi hotărâtă:

Către cei care lucrează la proiectul atomic „Blackout5”. Exact în două ore, întregul combinat va fi distrus de fluxuri energetice, venite de pe o navă cosmică. Acţiunea a fost autorizată de poporul planetei Marte, deoarece conducătorii voştri plănuiesc un atac atomic – surpriză asupra Statelor Unite ale Americii.

Plecaţi repede acasă! La ora douăsprezece să nu mai fie nimeni în fabrici! N-aveţi cum să vă apăraţi.

Noi nu vom accepta un război atomic pe Pământ!

Îl privi şi spuse, ca din întâmplare:

— S-ar putea să schimb ora, dar restul va rămâne. Ce părere ai?

Stephens abia auzise. La început, rămăsese perplex, dar acum, deodată, se sperie:

— Eşti nebună?

Îi răspunse rece:

— Foarte normală, foarte hotărâtă şi, până la un punct, depinzând de ajutorul tău. Nimeni nu poate învinge singur o fortăreaţă bine apărată.

— Dacă vei ataca Lorillia, vor presupune că Statele Unite sunt de vină şi vor dezlănţui un contraatac rapid.

Îl privea cu buzele strânse şi clătina din cap:

— Oamenii ăştia sunt abili şi îndrăzneţi. Au plănuit să bombardeze prin surprindere şi apoi să nege că ei au făcut-o. Nici nu-ţi dai seama ce idee groaznică e asta.

— N-ar putea scăpa aşa uşor.

— Ba da – tonul ei era imperturbabil. Dacă principalele oraşe americane ar fi şterse de pe faţa pământului, toată reţeaua industrială şi cea de apărare ar fi distruse. Cine ar mai declara război, dacă primele bombe ar cădea la Washington, în timpul unei sesiuni a Congresului?

Mistra clătină din cap şi ochii îi sclipiră.

— Prietene, nu eşti deloc lucid. Te asigur că grupul nostru nu s-ar fi gândit să părăsească pământul, decât în faţa pericolului pe care ţi l-am semnalat.

Stephens ezita. Apoi răspunse, aproape fără rost:

— Mă comport de parcă aş crede că au nave cosmice, de parcă…

Privirea i se opri pe hârtia din mâna ei:

— Lasă-mă să văd acel ultimatum!

I-l întinse, cu un zâmbet enigmatic. Stephens îl luă şi înţelese, dintr-o privire, de ce se amuza Mistra: mesajul era într-o limbă străină. Nu ştia limba lorilliană destul de bine încât să-l descifreze integral, dar presupuse că ea spunea adevărul.

Mistra îi explică:

— Ăsta e motivul rupturii dintre mine şi ceilalţi. Ei vor să mute Grand House de pe Pământ, până când trece furtuna. Eu cred că avem nişte responsabilităţi aici. Nu putem continua să ne folosim cunoştinţele doar pentru propria plăcere.

— Unde s-ar putea duce? Îşi dădu seama că aştepta răspunsul ei aplecat înainte, cu respiraţia oprită.

Părea să nu fie conştientă de tulburarea lui. Spuse, cu voce nepăsătoare:

— Pe Marte. Avem acolo un centru la mare adâncime, unde casa ar fi în siguranţă.

— V-aţi muta cu toţii acolo?

— Numai în timpul războiului.

— Nu cumva v-aţi speriat degeaba? Chiar dacă intenţiile lorillienilor sunt confirmate, crezi că-şi vor irosi bombele în Almirante?

Pe faţa ei trecu un zâmbet mohorât.

— Nu, dar dacă apele de pe coasta opusă, faţă de Los Angeles şi San Francisco, vor deveni radioactive, vom fi şi noi afectaţi. Radioactivitatea ar influenţa acel ceva din marmură, care prelungeşte viaţa. Chiar şi noi, cei care ne-am opus zborului, ne dăm seama că n-am avea nici o şansă.

Stephens era gata să continue, când observă că intervenise ceva nou. Spuse repede:

— Deci se mai opun şi alţii ca voi să părăsiţi Pământul. De ce nu te ajută?

— Desigur, Tannahill a fost împotrivă. Aici, el este proprietarul legal al casei. Pe Marte nu există trupe ale statului, care să-i garanteze dreptul de proprietate. Ar pierde avantajele pe care le are asupra noastră.

— Înţeleg.

Chiar înţelegea încurcătura în care se afla Tannahill. Se încruntă:

— Nu văd însă cum l-aţi fi putut convinge împuşcându-l.

— Asta n-are nici o legătură.

Era uşor neliniştită:

— Soluţia era mult mai simplă. Grupul a acceptat să devină dependent financiar faţă de Tannahill. Fiecare persoană urma să semneze cedarea tuturor proprietăţilor către domeniul Tannahill, în schimbul unei rente. Oricine ar

fi fost descoperit, după aceasta, că adună bani şi alte bunuri, ar fi fost pedepsit.

— Dar aici e vorba doar de bani, protestă Stephens. Dacă, într-adevăr, casa are atâta putere, atunci e fără preţ.

— Nu uita că planul a fost propus pentru a proteja casa de pericole şi mai mari.

Mistra îi spulberă argumentele printr-un simplu gest.

— Ar merge foarte bine. Ceilalţi sunt atât de hotărâţi, încât, după împuşcarea lui Tannahill, au aşteptat să fie în afara oricărui pericol şi au înscenat acea falsă înmormântare. Şi-au transferat proprietăţile pentru ca totul să fie pregătit în momentul în care Tannahill s-ar trezi şi ar semna aprobarea pentru mutarea casei pe altă planetă.

În mintea lui Stephens se făcu lumină.

— Deci Tannahill şi unchiul său sunt una şi aceeaşi persoană. Când şi-a revenit îşi uitase trecutul?

— Eu am făcut asta. M-am dus la spital şi l-am drogat. I-am luat prin surprindere. Credeau că ne contrazicem doar în planul ideilor.

— L-ai drogat pe Tannahill şi i-ai distrus memoria!

Nu mai întrebă nimic. O credea. Vorbind cu această femeie cu voinţă de fier, se simţea depăşit de situaţie.

Se gândea: „Sunt reprezentantul legal al lui Tannahill şi totuşi stau să ascult toate astea.” Nu voia să folosească informaţiile împotriva ei. Presupunea că n-ar fi putut dovedi nimic şi că, mai mult, drogul trebuie să fi fost produsul unei chimii mult mai avansate decât cea a pământenilor. Cine l-ar fi crezut?

Mistra continuă:

— De fapt, mecanismul uitării e uşor de controlat. La nevoie, asta se poate realiza şi cu ajutorul unei hipnoze puternice. Narcoticul pe care l-am folosit eu are calitatea de a fi mai persistent. Şi îi pot da oricând antidotul.

— De ce nu i-l dau ceilalţi?

— Pentru că, spuse ea cu un zâmbet cochet, ei nu ştiu ce substanţă am folosit şi în ce dozaj. Ar fi periculos să

intervină.
Stephens clătina uimit din cap, încă în dilemă.
— Atunci cine l-a împuşcat pe Tannahill?
— Probabil au fost doar nişte lupte de stradă.
Clarvăzătoarea a constatat că nimeni nu e vinovat, în grupul nostru.
Stephens îşi aminti că cea care citea gândurile omisese ceva în legătură cu el. Şovăi, dar, până la urmă, îi spuse:
— Păreţi foarte dependenţi de femeia aceea.
Se opri din nou, ezitând să-i demonstreze că femeia-telepat ratase decodarea unei importante informaţii, în cazul lui.
— E totuşi greu de crezut că, într-un astfel de moment crucial, o împuşcătură ar fi putut să-l ţintească, din întâmplare doar, pe proprietarul de la Grand House. Nu se mai opunea nimeni altcineva la plecarea de pe Pământ?
— O singură persoană, dar s-a răzgândit, ca şi Tannahill, de altfel.
— Adică s-a răzgândit aparent.
— Triselle l-a verificat.
— Triselle e numele telepatei, nu-i aşa?
— Da.
Izbucni:
— Nu minimaliza pericolul unei împuşcături întâmplătoare! Acesta e coşmarul nostru: accidente, şoferi beţi, incendii, lupte între bande, război.
— Totuşi…
Stephens se ridică, neterminându-şi gândul.
— Toată discuţia asta mă face să mă simt ca şi cum mi-aş neglija îndatoririle. Mai bine i-aş telefona lui Tannahill, chiar dacă e Crăciunul.
Mistra se întoarse şi-l privi uimită:
— Crăciunul! Se pare că drogul a avut un efect puternic, nu-i aşa? Suntem în 26 decembrie. Nu-ţi aminteşti?
— Cum?

După primul şoc, Stephens făcu eforturi să-şi aducă aminte, dar fără folos. Nu păstra în memorie decât o noapte lungă, întreruptă doar de ţipetele Mistrei. Mormăi pentru sine:

— Atunci, chiar trebuie să telefonez, şi încă repede.

Dispăru în salon, unde văzuse telefonul. II sună întâi pe Tannahill, formulându-şi scuzele în minte. Dar nu era nevoie. Tannahill îi răspunse:

— Tocmai voiam să sun eu, Stephens! Aş vrea să cunoşti pe cineva. Vom fi la tine într-o oră. Sper că te-ai distrat bine de Crăciun.

Stephens răspunse că da. Închise, după ce-i explicase că nu e acasă, dar că va ajunge imediat. Tannahill părea calm. Aparent, nu se întâmplase nimic neobişnuit.

Începea să se simtă mai bine. Formă numărul de la birou, auzi receptorul ridicându-se şi apoi vocea secretarei:

— Alo, Almirante 852.

— Domnişoară Chainer, aş dori…

Femeia îl întrerupse:

— O, domnule Stephens, îmi pare aşa de bine că aţi sunat! Aici s-a petrecut o crimă. Domnul Jenkins, mecanicul de lift, a fost ucis în Ajunul Crăciunului.

CAPITOLUL IX

— Ucis! Repetă Stephens ca un ecou. Ce să însemne asta?

Indirect, Jenkins era angajatul lui Tannahill. Dar era greu de crezut că ar fi avut vreun loc în tabloul vast, care începea să se contureze. Şi totuşi – mai întâi un îngrijitor ucis, apoi un liftier. Cineva acţiona hotărât şi fără milă. Dacă nu grupul, atunci cine?

Începu să pună întrebări. Nu se ştiau prea multe. Jenkins fusese găsit lângă lift, cu o rană de cuţit în spate. Putând fi vorba de gelozie, soţia lui fusese arestată.

În timp ce i se povesteau aceste amănunte, pe Stephens începu să-l apese un simţământ foarte neplăcut. Îi fusese simpatic Jenkins.

— Uite, spuse în final, am să vin şi eu mai târziu. Acum, la revedere!

Rămase încruntat. Se întâmplau tot felul de lucruri şi nu se putea şti clar unde duc. Dar, după spusele Mistrei, grupul nu prea acordase importanţă morţii îngrijitorului, decât în măsura în care asta îl afecta pe Tannahill.

S-ar putea să li se pară că moartea lui Jenkins n-are nici o legătură cu ei. Şi chiar aşa s-ar putea să fie, dar trebuia dovedit. Stephens simţi că el este într-o poziţie cheie pentru a dovedi asta, împreună cu multe altele.

Se întoarse în hol, bătu la uşa Mistrei şi intră, după un moment de aşteptare. Ea îl privi întrebător când îi spuse că trebuie să plece pentru a-l întâlni pe Tannahill. Întrebă apoi nelinişţit:

— Dar tu?

— N-o să mi se întâmple nimic, răspunse ea cu indiferenţă.

— Poate vii şi tu.

Acum era rece.

— Nu. Mi-era teamă să intru doar. Acum sunt în siguranţă, ţi-am spus.

Stephens ezită, venindu-i în minte că nu ştia încă de ce se teme ea.

— De ce era greu să intri?

— Pentru că ei nu vor ca eu să am o navă la dispoziţie.

Stephens deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

— Navă?

Era nedumerit şi, în chip ciudat, nu îndrăznea să împingă lucrurile mai departe. Spuse:

— Aş putea veni mai târziu să te însoţesc – înăuntru sau afară.

— Mulţumesc, îi răspunse indiferent, dar nu voi fi aici.

Stephens avu sentimentul că niciodată în viaţa lui nu i se dăduseră papucii într-un mod mai definitiv şi mai

lamentabil. O fixă curios:
— Nu ţi-e teamă că voi spune cuiva…?.
Râse:
— Te vor crede nebun.
Totuşi nu-i venea să plece.
— Te mai văd?
— Poate.
Spuse „La revedere” şi ieşi din dormitor, pe jumătate sperând că-l va chema înapoi sau se va despărţi de el prieteneşte. N-a făcut-o. Deschise cele două uşi de la intrare şi le trânti în urma lui.
Coborî cu liftul şi se trezi deodată afară, clipind în lumina puternică a amiezii.
I se oprise ceasul, dar presupuse că e aproximativ ora unu.
Ajunse acasă fără alte incidente.
Sosi şi Tannahill, cam la zece minute după aceea, singur. Stephens îi deschise uşa şi tresări la gândul că se vedeau, pentru prima oară, la lumina zilei. Şi totuşi l-ar fi putut recunoaşte oriunde: un tânăr palid, slab, cu obrajii supţi, care mergea sprijinindu-se într-un baston. Fotografia din ziar combinată cu imaginea din cimitirul întunecat îl ajutau să-l identifice cu uşurinţă.
Stephens îi oferi braţul, dar Tannahill îl înlătură cu un gest.
— Am decis să venim separat, aşa că am venit eu mai devreme.
Nu-i explică cine era cel ce urma să sosească. Merse şchiopătând spre salon şi se aşeză. Stephens se mira cât de impasibil părea. Încerca să şi-l imagineze aşa cum fusese omul acesta înainte de a fi fost împuşcat: „viteazul Tanequila”, bătrân de sute de ani, cu minte de oţel, căpitanul unei corăbii spaniole din secolul al şaptesprezecelea. Părea imposibil, pentru că omul acesta era stânjenit şi nefericit. Poate nici nu era aşa, în realitate.
Tannahill privi în pământ, respiră adânc şi spuse:

— Trebuie să mărturisesc, Stephens, că ai scos de la mine, noaptea trecută, mai mult decât intenţionam să spun cuiva. Şi asta mă obligă să continui cu mărturisirile. Aştepta acum răspunsul lui Stephens, care clătină din cap şi zise:

— Nu pot decât să repet că sunt profund preocupat de situaţia dumneavoastră.

Tannahill continuă:

— Am să-ţi spun un secret, pe care hotărâsem să nu-l divulg.

Se opri din nou, apoi:

— Îmi aduc aminte că am fost într-un sicriu.

Stephens aştepta în tăcere. I se părea că un singur cuvânt ar rupe vraja. Tannahill interveni:

— Mai bine mă grăbesc; altfel, vom fi întrerupţi.

În câteva cuvinte, îi povesti cum fusese luat din spital, dus la mare distanţă cu o navă spaţială, îngropat de viu şi, în sfârşit, adus înapoi la spital.

Vocea lui Tannahill se stinse şi se făcu linişte în salon. Stephens întrebă, după o scurtă ezitare:

— La ce etaj vă aflaţi, în spital?

— Când m-am trezit ultima dată, la al cincilea. Mai înainte, nu ştiu.

Stephens încuviinţă:

— Putem controla. Ar fi interesant dacă v-ar fi coborât printr-o fereastră de la etajul al cincilea. Cum ar fi putut s-o facă?

I-ar fi plăcut să întrebe despre navă, dar putea fi primejdios, ţinând cont de ceea ce ştia deja. Avea o puternică reţinere numai la gândul existenţei unor nave cosmice şi al unor indivizi care învinseseră moartea, fiind mai avansaţi tehnologic decât întreaga umanitate. Acum credea tot ce-i spusese Mistra.

Gândurile i-au fost întrerupte de un zgomot de motor. O maşină intrase pe alee şi ambreia ca să urce dealul. Stephens privi întrebător la Tannahill, care spuse repede:

— Am angajat un detectiv la Los Angeles. El trebuie să fie. Cât ar trebui să-i spun, din ceea ce ştii tu?

— Un detectiv!

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat şi era destul de dezamăgit. Totuşi asta dovedea că povestea lui Tannahill era adevărată. Răspunse prevăzător la întrebările lui Tannahill, dar cam fără chef.

— Depinde ce fel de om este.

Maşina se oprise. Se auzeau acum paşi pe pietrişul aleii şi apoi pe scări. Sună şi, în câteva clipe, Stephens făcu cunoştinţă cu un omuleţ robust.

— Bill Riggs? Repetă Stephens numele.

— Bill Riggs, încuviinţă personajul pistruiat.

Era un nume care nu se putea uita. Stephens strânse mâna care i se întinsese şi rămase în picioare, apatic, în timp ce Riggs vorbea:

— Trebuie să fiţi atenţi la mine câteva minute să vedeţi cum le-am aranjat pe toate.

Tannahill încuviinţă, dar Stephens nu era prea curios. Abia era atent la Riggs. Tannahill se întorsese spre el şi-l întreba:

— Ce părere ai, Stephens?

Atunci îşi luă inima în dinţi şi răspunse:

— Îl cunoşteaţi pe domnul Riggs înainte de a-l angaja?

— Nu l-am văzut în viaţa mea.

Riggs deveni, astfel, o figură îndepărtată, impersonală, neimplicată în problemele locale. Dacă l-ar fi putut găsi pe cel care-i scrisese lui Howland, le-ar fi putut fi de folos.

— Cred că ar trebui să-i spuneţi totul, remarcă Stephens.

Tannahill acceptă, aparent fără rezerve. Se opri o singură dată, pentru a-i cere lui Stephens să rezume conţinutul scrisorii primite de procurorul districtual. Vocea i se înmuie când ajunse la coincidenţa dintre data înmormântării lui Newton Tannahill şi absenţa sa din spital. Dar spuse totul. Când termină, Riggs interveni:

— Dar amprentele?

Stephens şovăi. Dacă Mistra spusese adevărul, amprentele ar fi putut să corespundă. Spuse:

— Nu s-au descoperit până acum.

Riggs încuviinţă şi-i recomandă lui Tannahill:

— Dacă povestea ajunge la tribunal, încercaţi să amintiţi cât mai puţin de amnezie. E lucru destul de obişnuit, dar, la un proces, sună fals. Se întrerupse:

— Ei. Acum am o mulţime de lucruri de făcut. Se întoarse spre uşă, dar se opri. Desigur, m-am interesat, în oraş, de dumneavoastră – cu prudenţă şi ca din întâmplare. Am înţeles că familia Tannahill deţine cam un sfert din California, dar am descoperit că, aşa cum mi-aţi spus deja, dumneavoastră personal nu sunteţi cunoscut în Almirante.

Se opri. Tannahill replică:

— Şi?

— Păi, domnule, nu e bine să nu fiţi cunoscut. Prima reacţie a oamenilor, faţă de un om bogat, e invidia. Trebuie să simtă că aveţi interese comune. Sfatul meu e să mai cheltuiţi din banii moşteniţi. Faceţi-i pe oameni să creadă că vă împărtăşesc norocul. Apoi, dacă va începe un proces, vor privi din perspectiva propriilor interese.

Tannahill aruncă o privire spre Stephens, care încuviinţă din cap şi spuse:

— E o idee bună. Am să încep imediat să cheltuiesc, domnule Tannahill.

Riggs deschise uşa şi iar se-ntoarse:

— Vă telefonez, îndată ce dau de vreo urmă.

Stephens urmări, de la fereastră, maşina veche a detectivului îndepărtându-se pe alee şi dispărând după un pâlc de copaci. Întâlnirea îi lăsase o impresie mai bună decât se aştepta.

— Cred că ne putem baza pe el.

În momentul în care vorbi, îşi dădu seama că folosise, inconştient, pluralul. Era o remarcă foarte potrivită – exact la asta te puteai aştepta de la un avocat loial. Şi totuşi,

însemna că, în mintea lui, stăruia ideea că viaţa poate să continue ca şi înainte.

Şi era clar că nu se putea. I se spusese că există o casă în care se poate trăi veşnic. Dacă era aşa, dreptul de proprietate pentru Grand House era foarte important. Lovind în proprietarul oficial, Mistra perturbase modul de viaţă al întregului grup.

Îl auzi pe Tannahill:

— Stephens, vrei să suni la Agenţia de Plasare Ilvers să vezi dacă au ceva pentru mine?

Se întrerupse.

— Unde e bucătăria? Aş vrea un pahar cu apă.

Stephens îi arătă şi pe urmă sună la agenţie. Nu apucă să spună decât:

— Sun din partea domnului Tannahill…

O voce de bărbat îi şi răspunse:

— A, atunci poate îi transmiteţi dumneavoastră ceva. Ilvers la telefon. Spuneţi-i domnului Tannahill că am găsit o menajeră pentru dumnealui.

Stephens ascultă în tăcere. Fata în casă urma să dea o probă pe 28 şi omul de la agenţie era sigur că vor fi mulţumiţi de ea. Avusese noroc să găsească personal cu experienţă.

Stephens tocmai închidea, când intră Tannahill. Îi rezumă discuţia.

— Vreau să iau cina în oraş şi apoi să fac un chef şi să dau de băut la toată lumea. Obrajii palizi i se colorară. Am mare nevoie de asta. Ţi-ar plăcea să vii şi tu?

Stephens clătină din cap:

— Mai bine stau aici şi încerc să iau legătura cu Peeley. Dacă reuşesc, mă iau după urmele de sticle aruncate şi vin şi eu.

Aşteptă ca celălalt să plece, se uită la ceas şi bombăni – era trecut de trei – apoi sună la Societatea de Telecomunicaţii. După o lungă aşteptare, telefonista răspunse:

— Doreaţi o convorbire personală, domnule Stephens, nu-i aşa? Am sunat de câteva ori la domnul Peeley – şi acasă, şi la birou. Dar nu l-am găsit. Aţi vrea să vorbiţi cu cineva din casă?

— Ei bine, da!

După câteva secunde, răspunse un om din personalul de serviciu:

— Domnul Peeley e plecat în deşert, pe timpul vacanţei, domnule… Nu, domnule, nu-i ştiu încă adresa. Ştiu că aţi mai sunat, dar asta e situaţia… Domnul Peeley a spus că ţine legătura cu noi, dar până acum n-a dat nici o veste. Avem şi telegrama dumneavoastră aici.

Stephens lăsă instrucţiuni ca avocatul să sune, ori la el, ori la Tannahill, cât mai curând posibil.

Cerul era ca o catifea albastră, aerul – rece şi proaspăt, când Stephens se întoarse în oraş. Aveau un nou liftier la Palms Building. Era socrul paznicului. Bătrânul îl înlocuise temporar pe Jenkins.

Corpul acestuia fusese ridicat curând după ce-l găsiseră. Dar Stephens îl rugă pe portar să-i arate locul crimei. Fusese descoperit la capătul scării care ducea la subsol, în spatele liftului. Nu reuşi să găsească nici măcar o urmă sau pată care să-i indice că Jenkins luptase să-şi apere viaţa.

Dezamăgit, dar conştient că e doar un început, Stephens urcă la el în birou. Rămase acolo numai cât să caute adresa lui Jenkins. Cunoştea situaţia familială a acestuia şi, ştiind că doamna Jenkins e la închisoare, era curios să vadă ce va putea afla. Ajunse acolo pe drumul cel mai scurt. Era în zona săracă a oraşului – o casă din stuc, cu palmieri înalţi.

Sună, dar nimeni nu răspunse. Coborî o potecă năpădită de buruieni, ce ducea în spatele casei. Curtea, împrejmuită, era plină de gunoi şi de iarbă înaltă, netăiată la timp. În capătul celălalt se găsea garajul şi undeva, înspre nord, sub un copac, se vedea o rulotă mică. Prin coşul ei metalic se strecura o dâră subţire de fum. Stephens se îndreptă într-acolo şi ciocăni la uşă.

Îi deschise o femeie. O recunoscu pe Madge, una din femeile de serviciu de la Palms Building. Rămase cu gura căscată când îl văzu:

— A, domnul Stephens! Exclamă ea.

— O caut pe doamna Jenkins, minţi Stephens.

Faţa îngustă şi vulgară se posomorî:

— E arestată. Poliţia crede că ea l-a omorât.

Stephens privi gânditor spre Madge. Femeia ştia cam tot ce se întâmpla în Palms Building, iar el avea intenţia să afle cât mai mult din ce ştia ea.

Afişă expresia lui cea mai fermecătoare:

— Ei, Madge, chiar crezi că ea a făcut-o?

Ochii ei şireţi clipiră:

— Noo, ce motiv ar fi avut? Nu era soiul care să-şi găsească uşor pe altul. Şi o femeie de soiul ăsta trebuie să aibă mare grijă ce face.

Era clar că Madge nu avea astfel de temeri în ce-o privea. Părea gata să vorbească şi Stephens spera să afle ceva, având în vedere că Jenkins nu se prea ferea de ea.

— Madge, aş vrea să te gândeşti la lot ce s-a întâmplat în zilele dinaintea morţii lui Jenkins. Aminteşte-ţi tot ce ţi-a spus. Orice amănunt ar putea fi un indiciu important.

Madge ridică din umeri:

— Nu prea cred să vă pot ajuta, domnule Stephens. Bill mi-a spus de ţipătul pe care l-aţi auzit în biroul indienilor, chicoti ea. Şi, când domnul Peeley a venit, mai târziu, în noaptea aceea, el i-a povestit şi…

— Peeley!

Rămase trăsnit, dar se stăpâni:

— Te referi la Walter Peeley, avocatul din Los Angeles?

— Da, el. Îi dădea întotdeauna câte zece dolari lui Bill. E un domn bine.

— Da, spuse Stephens absent, cred că da.

În mintea lui se formase o imagine fantastică, cu multe faţete. Dar se potrivea!

Îşi aminti că, în acea primă noapte, Tezlacodanal deschisese uşa, aşteptând un bărbat solid.

Peeley era solid.

Nici nu-i trecuse prin minte c-ar fi putut fi unul dintre ei, mai ales pentru că Mistra menţionase atitudinea posesivă a lui Tannahill, în legătură cu Grand House. Aparent, casa era suficientă pentru acest individ încăpăţânat. Nu se împotrivise ca ceilalţi să participe la detaliile administrative. În sfârşit, Stephens spuse:

— Ascultă, Madge, dacă-ţi aminteşti ceva, spune-mi mie mai întâi, O. K.?

— Sigur.

Se întoarse, întrebându-se de ce l-ar fi omorât Peeley pe Jenkins. De ce să nu fi vrut să se ştie că este în oraş? În fond, nu era obligat să-şi explice acţiunile, nici lui Allison Stephens, nici altcuiva.

Coborî, din nou, în oraş şi observă că era trecut de cinci. Mâncă ceva şi apoi, timp de două ore, urmări, din maşină, cine intra sau ieşea de la Waldorf Arms. Avea o teorie despre locatarii clădirii. Erau membri ai grupului care, pentru moment, nu se deghizaseră în cetăţeni respectabili. Ca şi Mistra, erau exact ceea ce păreau a fi.

Stând de veghe, văzu în total cinci oameni intrând sau ieşind din casă. Dintre ei, i-au atras atenţia doi, ambii albi, distinşi şi necunoscuţi.

Pe la nouă renunţă să mai spioneze şi se îndreptă spre Palms Building.

Avu un sentiment de dezamăgire şi, în acelaşi timp, de uşurare, când văzu întuneric în biroul Societăţii Mexicane de Import. Ascultă la uşă, ca să fie sigur, şi apoi deschise cu şperaclul. Încurajat, aprinse lumina, verifică dacă e singur şi găsi registrul cu adresele, chiar fără nume, ale partenerilor societăţii mexicane. Mai adăugă douăzeci şi două la cele pe care deja le avea. După ce termină, ridică una din figurinele de lut şi începu să o cerceteze. Se întreba cum ar putea ajunge la mecanismul interior, când un

zgomot îi atrase atenţia. Se întoarse repede şi sări în picioare. Un om îl urmărea din pragul uşii. Străinul era înalt şi bine făcut. I se părea foarte familiar, dar nu-l recunoscu imediat.

Omul purta pe faţă o mască, semănând perfect cu Allison Stephens. Avea sentimentul că se uită în oglindă şi… luminile se stinseră brusc.

CAPITOLUL X.

Se trezi în întuneric. Părea că se află întins pe pământul gol. Pipăi în jurul său. Nu era nici o îndoială – pământ.

Stând acolo, îşi aminti că fusese lovit, probabil pe la spate, şi îşi pierduse cunoştinţa.

Simţi că înţepeneşte când îşi aduse aminte şi se pipăi la ceafă. Dar nu descoperi nici o contuzie şi nici vreun loc sensibil la palpare. Nedumerit, se ridică în picioare şi-şi căută pistolul. Spre uşurarea lui, era în buzunar. Repede, căută şi găsi o cutie de chibrituri. Primul se aprinse şi se stinse atât de repede că nu văzu nimic. Pe celălalt îl aprinse în căuşul palmei şi reuşi să vadă pământul gol deasupra, dedesubt şi în toate părţile.

O peşteră.

Chibritul se stinse şi rămase din nou în întuneric. Se gândi: „Nu pot fi prea departe de Palms Building.”

Asta-l mai întări. Aprinse un al treilea chibrit şi observă că şi în spatele lui era întuneric, nu numai înainte. Se uită şi la ceas. Era zece fără cinci. Chibritul pâlpâi şi se stinse. Stephens porni în direcţia spre care era orientat deja. Se mişca încet, ţinându-se de perete, păşind atent şi asigurându-se că terenul e sigur, înainte de a se lăsa cu toată greutatea. Îşi dădu seama, la un moment dat, că urcă.

Pentru scurt timp, se simţi mai bine. Cel puţin, era o direcţie logică spre ieşire.

Trecu o jumătate de oră.

„Doamne, se gândi, unde sunt? Şi unde mă duc?”

Îşi aminti de natura solului pe care se trezise şi, deodată, mintea i se lumină. Desigur! Urca spre Grand House. Încercă să-şi amintească dacă e departe. Cam jumătate de milă, bănuia.

După vreo oră simţi că nu mai era în peşteră. Picioarele îi călcau pe o duşumea acoperită cu un covor. Se opri şi rămase ascultând în întuneric. Nici un sunet. Mai scăpără un chibrit şi văzu, la lumina lui slabă, că ajunsese într-o cameră mică.

Într-un colţ se găsea o sofa, într-o nişă, iar pe masă erau câteva lămpi ciudate, cu gaz. Încercă să aprindă una din ele, dar fitilul părea înţepenit şi nu reuşi decât să irosească vreo câteva chibrituri. Scotocind după abajurul lămpii, atinse un buton. Apăsă şi se dădu înapoi, surprins, când lampa se aprinse strălucitoare. Toată camera se lumină ca în timpul zilei.

Stephens s-ar fi oprit să cerceteze această lumină, dar era prea încordat, prea conştient de faptul că fusese adus aici cu un anumit scop, neştiut de el.

Notă, dintr-o privire, că mai erau trei scaune franţuzeşti, pe lângă sofa, şi alte mobile ciudate. Dar lucrul cel mai important era că descoperise un coridor strâmt, deschizându-se în spatele unei draperii. Luând lampa, Stephens porni înainte, până la nişte scări. Urcându-le, descoperi un panou metalic, opac.

Îl împinse, căută un mecanism secret de deschidere dar, nereuşind, se întoarse în cameră pentru a o examina cu mai multă atenţie.

Nu exista nici un semn că ar fi fost locuită. Era plină de praf. Tapiseria de la sofa era decolorată de praful gros şi deasupra se afla o copie a volumului Grand House – istoria ei. Când îl ridică, căzu o foaie de hârtie din el. Era acoperită de desene fanteziste şi deasupra era scris, cu cerneală decolorată: Mai bine traduci. Încep să uit această limbă. Îşi aminti de gândurile ce-i trecuseră prin minte când îşi

aruncase privirea prima dată peste această povestire. Se aruncă pe canapea şi începu să citească, cu lăcomie. Cartea era deschisă la un capitol cu titlul Salvarea Casei.

La început, citea nerăbdător, dar, încet, se calmă. Cartea îl fascina şi uită de sine însuşi. Expediţia spaniolă, călătorind din Mexico spre Golful San Francisco, nu văzuse casa datorită unei acţiuni curajoase a lui Tezlacodanal. Indianul coborâse să întâlnească grupul. Fără ezitare, a denunţat călăuzele indiene ale grupului, ca fiind spioni ai triburilor războinice, şi s-a oferit să conducă el expediţia de-a lungul ţărmului. Stăpânirea perfectă a limbii spaniole l-a impresionat pe comandantul de Portala, care fusese deja numit guvernator al Californiei. Atâta încredere îi inspirase noul ghid, încât idiotul n-a bănuit nimic. Călătorii şi escorta lor militară au fost conduşi în interior, apoi din nou pe coastă, lăsând casa în spatele lor.

Călătoria de întoarcere a urmat acelaşi drum, iar proprietarii de la Grand House au avut timp să decidă ce e de făcut.

Acoperind casa cu pământ şi plantând copaci în faţa ei, au reuşit s-o facă invizibilă dinspre mare. Dar acum era necesară o soluţie drastică şi permanentă. Altfel, ar fi fost observată de aventurierii şi preoţii spanioli, care veneau în număr din ce în ce mai mare.

S-au decis să simuleze distrugerea casei.

Au fost puse santinele pe toate drumurile. Indienilor din sat li s-a interzis să mai urce dealul şi sute de lucrători au fost aduşi din nord. Dormeau în barăci păzite, iar în timpul zilei, locuitorii casei, întotdeauna înarmaţi şi vigilenţi, îi urmăreau cărând mari cantităţi de pământ, de pe dealul estic, pentru a camufla casa.

Au îngropat-o cu totul, au continuat să planteze copaci în faţa ei şi au reuşit să păstreze întreaga operaţiune secretă pentru cei de jos.

A fost necesar un an şi încă două luni şi, când au terminat, muncitorii au fost duşi înapoi, la casele lor. Dar a doua zi

după sosire, o armată bine organizată de indieni din munţi s-a năpustit sălbatic asupra lor şi i-a masacrat până la unul: bărbaţi, femei şi copii. Nu era nici un indiciu, în carte, că atacul ar fi fost pus la cale de vreun Tannahill, dar le-a fost de mare folos. A spulberat, dintr-o singură lovitură, pe toţi cei care ştiau de mascarea casei.

Seara târziu, puţin după aceea, locuitorii din Almirante au văzut un foc mare pe munte. A ars aproape toată noaptea şi dimineaţă, când li s-a permis să se apropie, au putut vedea mari lespezi de marmură pe pământul acoperit de funingine – peste tot dovezi că Grand House arsese cu adevărat.

Deasupra casei a fost ridicată o mică hacienda spaniolă. S-au mai plantat copaci, iar Tanequila a coborât în Mexico City şi a oferit câteva petreceri somptuoase oficialităţilor. Nu-i rămăsese o avere care să trezească invidia cuiva, dar a obţinut o donaţie de terenuri de mari proporţii de la un guvernator căruia îi plăcuseră delicatesele servite la mesele sale. Donaţia a fost înregistrată la Madrid şi s-a numărat printre cele ratificate ulterior de guvernul american.

Stephens se opri şi-şi imagină un Tannahill neînduplecat, jucându-se de-a gazda cu oameni morţi de două sute de ani, când, deodată, deveni conştient de ceea ce făcea. Pur şi simplu stătea şi citea. Era uimit. „Se pare că mă simt în siguranţă”, îşi zise. Revăzu în minte tot ce se întâmplase, încercând să descopere ce anume îl relaxase. Cartea?

Acesta părea să fie răspunsul. Cartea stabilea legătura între peşteră şi Grand House. Era o parte din ceea ce se întâmplase. Din nu se ştie ce motiv, un membru al grupului îl adusese în această peşteră secretă, ajutându-l, după toate semnele, s-o descopere. De ce? Şi unde plecase?

Ajuns în acest punct, Stephens se poticni. Nu-şi putea închipui nici un motiv rezonabil. Ascultă, încordat deodată. Nu se auzea nimic. Tăcerea era apăsătoare. Îşi îndesă cartea în buzunar, ridică lampa şi rămase în picioare, nehotărât. Încotro s-o ia?

În sfârşit, dădu perdeaua la o parte şi, împiedicându-se, o luă pe coridorul strâmt, înspre trepte şi ajunse la panoul metalic, opac, pe care-l cercetase mai devreme. Puse lampa jos. Trase cu putere, împinse şi, după un minut, respira liber. Insistă şi simţi că o parte din zid se ridică, pliindu-se fără zgomot.

Prin deschizătura formată, razele lămpii luminau o cameră mare. Stephens zări vitrine cu cărţi şi câteva figurine de lut, asemănătoare celor din biroul Societăţii Mexicane de Import.

Ridică lampa şi pătrunse prudent în cameră. Tăcerea îl învăluia ca şi în peşteră, şi asta-i dădu curaj. Camera era mai mare decât crezuse şi la un capăt se găsea o scară. Se grăbi spre ea, trecând printre două rânduri de vitrine. Părea să fie destul loc, în aceste vitrine, pentru expunerea unor figurine şi a unor bijuterii ciudate. Bănui că este un muzeu, dar nu se opri să privească mai atent.

Şi totuşi, pe când urca scara, începu să identifice locul. Ajuns în vârf, putea vedea holul luminat de la Grand House.

Stephens înaintă încet. Prin uşile duble putea să vadă că afară e încă întuneric.

Prinse curaj. În ciuda orei indicate de ceasul său, fusese conştient că s-ar fi putut să fie dimineaţă, nu noapte. Deci îşi pierduse cunoştinţa doar pentru câteva minute.

Aruncă o privire în salon, apoi într-o cameră plină cu cărţi şi într-un dormitor. Erau goale şi nu se auzea nici un zgomot de nicăieri. Dar nu era momentul să rămână la Grand House. Se grăbi să coboare în muzeu. Se opri să verifice intrarea în peşteră, să vadă cum funcţiona din interior. Apoi trase panoul metalic în urma lui.

Nu se opri, ci parcurse repede camera mică şi ajunse în peşteră. Era din nou încordat, dar hotărât. Avea timp să exploreze peştera şi asta intenţiona să facă.

Coborî, urcă apoi până la locul unde un al doilea tunel, mai mic, se deschidea spre dreapta. Se uită la ceas. Era 12.15. Nu era prea înţelept să se abată din drumul drept. Şi totuşi,

merse mai departe. Intră în tunel şi începu să alerge, luminându-şi drumul cu lampa strălucitoare pe care o luase cu el. Peştera cobora şi se întorcea curbându-se spre Grand House, numai că, acum, era probabil cu câteva sute de metri sub nivelul casei.

Peştera se termina într-un nou tunel – transversal. Stephens privi întâi într-o direcţie şi apoi în cealaltă. Nu ştia încotro să se îndrepte. Traversă coridorul subteran şi atinse peretele. Era din metal.

Avea o culoare ştearsă şi crezuse că e din piatră. Măsură o sută de metri până-n locul unde metalul continua să descrie o curbă şi peştera se închidea cu un perete opac.

Întorcându-se în punctul de plecare, Stephens împinse peretele metalic de câteva ori, dar suprafaţa zgrunţuroasă nu cedă. Merse aproximativ o sută cincizeci de metri, depăşind tunelul transversal şi întâlni, şi în direcţia aceea, un perete metalic.

Se întoarse, din nou, de unde plecase şi se îndreptă spre ceea ce considera a fi tunelul principal. Când ajunse, coborî în lungul coridorului până la un alt perete metalic, care se întindea pe toată lăţimea peşterii. Împinse, convins că trebuie să existe un drum şi că va putea să-l găsească, pe o suprafaţă atât de îngustă. Şi, într-adevăr, când încercă să-l dea la o parte, peretele cedă şi un fel de uşă glisantă se desprinse uşor, basculă înainte şi se răsuci fără zgomot spre stânga, lăsând o deschidere largă.

Păşi într-acolo şi se trezi în subsolul de la Palms Building. Câteva momente, Stephens rămase ascultând. Apoi aprinse lumina electrică, şi îşi stinse lampa. O cercetă rapid, apăsând pe buton, aprinzând-o şi stingând-o de câteva ori. Mulţumit că operaţia e destul de simplă, o duse la loc, în tunel, şi o lăsă pe pământ.

Repede, închise uşa metalică şi observă că, înăuntru, era tencuită, ca să semene cu pereţii subsolului. O deschise şi o închise, ca să înţeleagă mecanismul. Apoi se îndreptă spre biroul Societăţii Mexicane de Import.

Nimic nu se schimbase de la plecarea lui: uşa deschisă, lumina aprinsă şi statuetele la locul lor.

CAPITOLUL XI.

Pe la ora unu, Stephens plecă să-l caute pe Tannahill. II găsi cu o ceată de tineri veseli într-un club de noapte numit Drink Haven6. Un chelner îi puse lui Stephens un pahar în mână.

— E-n ordine, spuse voios. Tannahill, milionarul, plăteşte.

Se auzi un murmur aprobator în întreaga încăpere, mare şi întunecoasă.

Stephens încercă să-şi croiască drum spre Tannahill, care se afla într-un separeu, în partea opusă uşii. Auzea frânturi de conversaţie:

— Ştii, nota de la…

— Stephens nu prinse numele barului – a fost de opt sute nouăzeci şi şase de dolari.

— Cineva mi-a spus că a dat bacşiş fiecărui chelner câte cincizeci de dolari:

— Se spune că bunicii lui organizau petreceri de câte o săptămână.

— Sper ca vremurile acelea să se întoarcă.

Cineva îl înghionti pe Stephens. Se uită în jos şi-l văzu pe Riggs:

— Am vrut doar să ştii că sunt aici. Ne mai vedem.

Plecă.

Stephens îl urmă îndeaproape pe Tannahill, până la barul următor. Patronul îi întâmpină la uşă şi era clar că fusese înştiinţat dinainte. Cu o voce limpede, îl invită pe Tannahill în cel mai mare şi mai aglomerat salon. Apărură cel puţin o duzină de tinere, care voiau să-l sărute pe Tannahill. Acesta părea să se simtă bine şi Stephens nu putea să-l condamne. Un om care stătuse atâta timp în spital avea ceva energie

de descărcat. Decise să nu mai încerce să se apropie de clientul său, ci să rămână la petrecere până va obosi.

După vreo oră, era pe punctul de a pleca acasă, când o femeie brunetă, cu o faţă palidă, dar drăguţă, se strecură lângă el. Era scundă şi purta o rochie de un roşu aprins. Avea cercei mari, cu rubine, iar pe degete îi străluceau inele cu diamante şi smaralde, probabil false. Rochia era de asemenea brodată cu pietricele. Spuse:

— M-a trimis domnul Tannahill să punem totul la punct.

Stephens clipi mirat, iar ea dădu drumul unui râs muzical.

— Am văzut casa şi am nevoie de cel puţin trei fete să mă ajute. Trebuie să le găsim un loc unde să doarmă. Eu o să rămân în casă: Sunteţi de acord?

Menajera! Aburii băuturii păreau să se destrame şi Stephens înţelese că asta era femeia despre care vorbise cu cel de la biroul de plasare. Îşi aminti că Tannahill era nerăbdător să aibă personal de serviciu.

— Dacă domnul Tannahill e de acord, sunteţi angajată. Când puteţi începe?

— Domnul Tannahill vrea să încep mâine dimineaţă, dar eu nu voi putea decât poimâine. Va trebui să înţeleagă.

Vorbea foarte ferm.

— Vreţi să spuneţi pe 29?

— Domnul Tannahill mi-a oferit o primă de o sută de dolari dacă încep mâine şi cincizeci dacă încep pe 29.

Râse veselă:

— O să mă mulţumesc cu cincizeci.

Află că se numea Gico Aine şi observă, în acelaşi timp, că e ora două noaptea.

Îi luă ceva timp să-şi amintească unde mai întâlnise numele acesta. În Viteazul Tanequila era un paragraf în care se spunea: „Alonso a avut ghinion. Iubita lui indiană, Gico Aine, l-a ucis cu un pumnal”.

Stephens încă se mai gândea la implicaţiile acestui nume când ajunse acasă, pe la patru. Deci banda încerca să intre iar la Grand House, într-un fel sau altul.

Se făcuse ziuă când Stephens se trezi la sunetul unor vase ciocnite în bucătărie. Clipi şi, pentru moment, avu impresia că e menajera lui. Dându-şi apoi seama că nu putea fi ea, sări din pat şi-şi puse halatul.

Se opri în pragul bucătăriei. Mistra Lanett se urcase pe un taburet şi deschisese o uşă de la dulap. Îl văzu şi spuse calm:

— Pregătesc micul dejun.

Stephens simţi cum îi creşte pulsul. Rămase aşa, câteva secunde, tremurând de emoţie. Pe urmă reuşi să se stăpânească.

O privi furios. Femeia asta avea mai multă putere asupra lui decât ar fi fost dispus să recunoască. Pentru ea, relaţia lor părea pur şi simplu întâmplătoare.

Se apropie încet de ea:

— E o întoarcere cam rapidă pentru cineva care a spus că „s-ar putea” să ne mai vedem. Ce mai ai de gând?

Ea se întinsese spre raftul de sus şi, sub privirea lui, luă câteva farfurii, apoi se întoarse, tachinându-l cu un zâmbet uşor:

— Ce se întâmplă? Nu te aşteptai să mă mai vezi?

Era prea experimentat ca să-i permită unei femei să-l chinuie flirtând astfel. Făcu un pas şi o strânse puternic în braţe. Simţi, prin pijamaua subţire, cum trupul ei cedează. Buzele ei aşteptau, dar nu-i întoarse sărutul. Îi dădu drumul şi o întrebă sec:

— Ai reuşit să ieşi cu bine de la Waldorf Arms?

Ea încuviinţă din cap.

— Am ridicat nava cam la o sută cincizeci de kilometri şi am coborât într-o capsulă de salvare.

Nu se aştepta la un asemenea răspuns.

— Aveţi nave cosmice?

Mistra punea masa. Vorbi fără să-l privească:

— Doar ai fost într-una din ele.

Încă o dată, nu reuşi să-i urmărească răspunsul. O privea enervat. Şi totuşi mintea lui se străduia să lege noua

informaţie de ceea ce ştia. Apartamentul ei era special construit. Clădirea întreagă, acea structură grandioasă, era ciudată. Era o idee fantezistă, dar nu mai mult ca altele deja acceptate.

— Care e procedeul? Întrebă într-un târziu. Se creează o deschidere în clădire în nopţile ceţoase şi atunci nava ta zboară în întuneric?

Tonul lui suna glumeţ.

— Ciudat, dar este o descriere destul de fidelă. Aşa se şi întâmplă. Dar acum te rog să te îmbraci. Stăm de vorbă la masă. E urgent.

Stephens se bărbieri şi se îmbrăcă, neîncetând să se frământe. Nu reuşi să se relaxeze decât în faţa pâinii prăjite cu şuncă şi a ceştii de cafea. Privi deschis spre Mistra. Ochii ei verzi erau senini, părul aranjat meticulos, faţa…

Se opri, amintindu-şi masca pe care i-o găsise în geantă. Faptul că o purta la ea sugera că adevărata ei identitate era cea cunoscută: Mistra Lanett. Văzu că-l observă, obrajii încreţindu-i-se într-un zâmbet. O mască nu putea să fie atât de sensibilă, să-şi schimbe expresia atât de uşor.

O întrebă curios:

— Care e secretul nemuririi?

Mistra ridică din umeri:

— Grand House.

Stephens insistă:

— Dar ce influenţă are asupra corpului?

— Celulele pielii se dez-diferenţiază.

Stephens repetă cuvântul şi o privi întrebător.

Ea îi explică:

— Celulele pielii se întorc la starea de tinereţe. Ceea ce afectează întregul trup, organele, totul. Mă rog, aproape tinereţe. De fapt noi îmbătrânim, dar foarte încet.

— Cum adică, celulele se întorc la tinereţe? Şi cu restul corpului ce se întâmplă?

Tonul ei deveni indiferent:

— Secretul tinereţii este în piele. Păstrează pielea tânără şi ai învins timpul.

— Vrei să spui că toate cosmeticienele astea, care pun accentul pe frumuseţea pielii, sunt pe drumul cel bun?

Ridică din umeri:

— Orice tratament corect al pielii este benefic. Dar procesul de întinerire e mult mai profund decât simpla îngrijire a epidermei. Ai auzit că există fiinţe cărora pot să le crească braţe sau picioare noi… Ăsta e procesul de dez-diferenţiere şi depinde de piele. Se întrerupse. Altă dată am să-ţi spun mai mult. Acum timpul ne presează. Am nevoie de un avocat.

Deveni brusc serioasă, ochii i se îngustară. Se apropie de el:

— Howland m-a sunat ieri după-amiază. M-a convocat la biroul lui, azi, înainte de prânz, în calitate de martor în procesul declanşat de uciderea lui John Ford. Trebuie să merg însoţită de un avocat.

Explicaţiile ei atinseră o coardă sensibilă. Stephens simţea acum, cu mai multă acuitate, primejdia. Mai întâi, întregul grup se simţea frustrat de controlul absolut al lui Tannahill asupra casei. Acum Mistra era obligată să-şi spună povestea – o poveste, în orice caz – unui reprezentant al legii. Teoretic, ar putea scăpa punându-şi o mască şi făurindu-şi o nouă identitate. Dar asta se pedepsea conform legii. Orice tranzacţie, implicând transfer de bani sau de proprietate, de la un individ la altul, ajungea să fie, mai devreme sau mai târziu, de competenţa unui funcţionar guvernamental, chiar dacă acesta era doar perceptorul. Totuşi, un avocat ar putea obţine un avantaj din toate acestea.

Mistra spuse:

— Vrei să fii avocatul meu?

Stephens ieşi din visare:

— Da, presupun că da. Dar stai puţin!

Se încruntă. „Putea oare el, care se ocupa de administrarea domeniului, să reprezinte pe cineva implicat

în proces, fără să-l consulte, mai întâi, pe Tannahill?” Încercă să câştige timp:

— Ce legătură ai tu cu crima? Adăugă repede: Ştiu câte ceva, dar aş vrea să-mi spui totul, de la început.

— Am fost secretara lui Newton Tannahill şi am locuit în casă până acum câteva săptămâni, când am renunţat, din motive personale. În esenţă, cam asta este.

— Atunci l-ai văzut pe John Ford ultima dată?

— L-am mai văzut o dată pe stradă, săptămâna trecută.

— Înţeleg, spuse Stephens, clătinând din cap. Dintr-o dată se hotărî. Merg cu tine pentru audiere, dar nu-ţi garantez că te voi reprezenta la proces. Trebuie să respect etica profesională. Acum, hai să găsim o poveste pentru Howland şi, ţinând cont de trecut, ar trebui să fie plauzibilă, încheie el sardonic.

Mistra răspunse:

— Am să-ţi povestesc despre mine.

Stephens ascultă fascinat. Povestirea începea cu cinci ani în urmă, când fata intrase în serviciul lui Newton Tannahill. Îi explică natura îndatoririlor ei: fusese angajată să pună în ordine şi să catalogheze colecţia de artă dar, mai târziu, munca ei se extinsese. În timpul lungilor lui absenţe, ajunsese chiar să răspundă de casă şi de terenul aferent. Povestirea avea însă două omisiuni importante. Pe de o parte, cum de ea, care acum câţiva ani avea nevoie de o slujbă, ajunsese să poarte haină de vizon şi să conducă o maşină scumpă? Pe de altă parte, nu explică de ce renunţase aşa de brusc la slujba ei, cu două săptămâni în urmă. Howland va pune aceste întrebări, desigur. De aceea întrebase şi Stephens.

— A, banii mei! Părea că se gândeşte la asta pentru prima oară. Am făcut investiţii după sfaturile domnului Tannahill. Era foarte priceput.

— Şi de ce ţi-ai lăsat serviciul?

— Am rămas din loialitate pentru domnul Newton Tannahill. Asta nu are nici o legătură cu moştenitorul său.

Avea o expresie cât se poate de blândă. Stephens se gândi puţin şi încuviinţă:

— Sună bine. Eşti sigură că nu există ceva care să se întoarcă împotriva ta?

Şovăi. Pe urmă negă clătinând din cap:

— Nimic din ce-ar putea afla Howland.

Stephens o privi un moment, în timp ce ea strângea repede masa. Scena avea ceva tihnit, foarte plăcut. Îi prinse braţul când trecu pe lângă el. Ea şi-l retrase:

— Ai de dat un telefon, spuse cu prefăcută severitate.

Stephens râse, bine dispus, se ridică şi formă numărul lui Howland.

Secretara îi făcu legătura imediat. Procurorul nu admitea nici un fel de întârziere:

— Vreau să fie aici în dimineaţa asta. Fără glumă, Stephens!

Acesta răspunse încet:

— Nu ţi se pare că exagerezi puţin? În fond, doamna e oricând disponibilă.

Howland replică tăios:

— Dacă azi la prânz nu e aici, am să emit un mandat de arestare.

Stephens nu încercă să-şi ascundă uimirea:

— Protestez faţă de o atitudine atât de aspră, dar, dacă insişti, venim.

— Insist, spuse Howland. Dar acum, dacă n-ai nimic împotrivă, vreau să te întreb ceva…

Vocea i se schimbă, deveni mai suavă, mai confidenţială:

— În legătură cu uciderea lui John Ford, Stephens!

— Da?

Stephens aştepta.

— Domnişoara Lanett e singura ta legătură cu acest caz?

„Nu, n-ai să faci asta!” gândi Stephens. „N-o să mă faci să recunosc nici măcar că ne-am gândit la acelaşi lucru”. Spuse tare:

— La ce te referi?

— Nu te-a mai contactat nimeni altcineva?
— Nu încă. M-ai recomandat cuiva?
Celălalt râse amuzat.
— Nu prea. Acum, serios, Stephens, cineva o să fie condamnat pentru uciderea acelui negru! Afacerea pare serioasă. Am motive să cred că ucigaşul se teme şi mă gândeam că te-a angajat pe tine ca avocat.
Stephens întrebă sec:
— Deci ştii cine e, nu-i aşa?
— Da, cred că da. Problema e să obţinem dovada şi să aflăm motivul. Dar mai sunt neclarităţi, la care n-aş vrea să mă refer. Acum, uite, Stephens – autoritar – o aduci pe tânăra doamnă în dimineaţa asta şi va fi totul în ordine. La revedere!
Stephens închise şi începu imediat să formeze numărul de la Grand House, dar se răzgândi şi puse receptorul jos.
Se gândi să aştepte până după audiere, pentru a avea ce povesti.
Mistra tocmai intra, veselă:
— Luăm maşina mea. Azi sunt şoferul tău, oriunde ai vrea să mergi.
Maşina era un Cadillac nou, decapotabil, strălucitor. Stephens o privi lung şi urcă lângă ea. Îi studia profilul în timp ce ea intra pe şosea. Se miră în sinea lui: „secretară cu cinci ani în urmă şi acum…” Era greu de explicat.
Ajunseră la tribunal fără nici un incident şi au fost imediat invitaţi în biroul lui Howland. Procurorul se ridică şi-o privi insistent pe Mistra, trecând de la hainele elegante la pantofii scumpi, urcând din nou spre garnitura de vizon de la gât şi spre pălăria de bună calitate. Un zâmbet de satisfacţie i se întinse pe faţă. Pe urmă îşi schimbă atitudinea. I se adresă, pe neaşteptate, aspru:
— Domnişoară Lanett, aţi fost amanta lui Newton Tannahill?
Mistra păru surprinsă, pe urmă amuzată. Spuse ferm:
— Nu.

— Dacă e aşa, continuă Howland cu încăpăţânare, cum explicaţi că în fiecare lună, de când aţi fost angajată, vi se plăteau 12.000$, în total 144.000$ pe an? Şi asta timp de cinci ani. Un salariu notabil, trebuie să admiteţi, pentru o secretară, iniţial angajată să catalogheze colecţia de artă.

Stephens era pe jumătate întors să vadă reacţia Mistrei. Se gândea: „Da, cum explici asta?" Cifrele erau impresionante. Calmul său se topi. Se simţea ca un om în balans deasupra prăpastiei, nesigur de poziţia sa, căutând cu disperare să se prindă de ceva şi să-şi menţină cumva echilibrul într-o situaţie atât de complexă. Ajunsese să creadă orice. Era convins de existenţa unui grup de nemuritori, locuind de secole într-o casă fără vârstă, pe un deal înalt, deasupra oceanului nesfârşit. Acceptase ideea că posedau o ştiinţă avansată şi că erau foarte bogaţi.

Cunoştinţele abstracte îl inspiraseră în acţiune, dar, la un anumit nivel, începea să gândească concret, în termeni legali.

Dezvăluirea veniturilor ei îl şocase. 144.000$ pe an! Nu era omul care să judece numai în funcţie de bani, dar suma era impresionantă.

Ca şi cum s-ar fi întors de la mare distanţă, deveni încet conştient că Howland spunea ceva:

—…încredere că domnişoara Lanett va înţelege să coopereze cu autorităţile. Cred că nici n-a visat să termine printr-o crimă un simplu caz de decepţie. Desigur, ştie la ce mă refer. Nu-i aşa, domnişoară Lanett? Tânăra răspunse:

— N-am nici cea mai vagă idee. Neg toate acuzaţiile şi insinuările sau ce altceva sunt. Nu ştiu nimic despre moartea lui John Ford.

Howland o privi nelinişti:

— Haideţi, domnişoară Lanett! Ar fi mai bine să vă daţi seama în ce situaţie vă aflaţi. Încă vă privesc cu prietenie şi vreau să fiu înţelegător. N-aş vrea să fiţi prezentată curţii drept complice sau participantă la o conspiraţie terminată cu o crimă.

Stephens decise că e timpul să intervină. Înghiţi în sec, făcu un ultim efort să-şi revină şi întrebă:

— Ce vrei de la domnişoara Lanett?

Se calmă, reuşi să se stăpânească şi continuă:

— În legătură cu întrebarea ta, aş vrea să ştiu un lucru: cum a murit Newton Tannahill?

Howland o privea pe Mistra ironic:

— Chiar, domnişoară Lanett, cum a murit?

Mistra tresări, dar vorbi calm:

— Atac de cord. Domnul doctor de las Ciengas va fi în măsură să vă spună mai bine decât mine. El a examinat corpul înainte de înmormântare. Am luat drept bun ce mi s-a spus şi ce era scris pe certificatul de deces de la New York.

— A, da, New York, spuse Howland. Are cineva idee unde se găseşte acest certificat? L-a văzut cineva vreodată? Se întrerupse şi spuse în silă: dar asta nu mai contează acum, domnişoară Lanett!

Vocea lui suna ascuţit şi Stephens deveni deodată atent. Văzu că şi Mistra sesizase schimbarea de ton şi că îl privea cu încordare.

— Da? Întrebă ea.

— Aveţi ceva împotrivă să-l întâlniţi pe Arthur Tannahill, moştenitorul domeniului?

Mistra ezită:

— Nu ţin neapărat.

Howland sări din scaun:

— Nu cumva rezerva dumneavoastră se datorează faptului că azi dimineaţă, când am deschis mormântul lui Newton Tannahill, am găsit cripta goală?

Ocoli biroul:

— Dacă n-aveţi vreo obiecţiune, mergem chiar acum la Grand House şi vă prezint domnului Tannahill.

Stephens, care se gândise la consecinţe, spuse:

— Am să-i telefonez domnului Tannahill şi-am să-i explic situaţia.

Howland se întoarse spre el amenințător:

— N-o să-i spui nimic. Încearcă doar să-l previi şi vom trimite o escortă a poliţiei acolo. Vreau să fie o surpriză, rânji el.

Stephens se înfurie:

— E cea mai mare porcărie pe care am întâlnit-o vreodată. Eşti sigur că ştii ce faci?

— N-am fost niciodată mai sigur.

Stephens se controlă şi spuse cu o voce în care se simţea tensiunea:

— Pentru Dumnezeu, omule, gândeşte-te puţin! Cel cu care vrei să te porţi astfel este un Tannahill. Şi amprentele? Sigur, pot fi verificate şi, astfel, toată afacerea va fi rezolvată.

Se simţea cam strâmtorat. Dacă Mistra spusese adevărul, atunci amprentele nepotului erau, logic, aceleaşi cu ale unchiului. Era imposibil ca ei să nu se fi gândit la acest lucru.

Howland spuse:

— Am controlat. Niciuna din agenţiile obişnuite nu are amprentele lui Newton Tannahill. Având în vedere că numai amprentele luate de oficialităţi sunt legale, nu putem face nimic.

Stephens nu reuşi să se decidă dacă veştile îi aduceau liniştea sau nu.

— Oricum, spuse îndărătnic, lasă-mă să-i telefonez şi să stabilesc o întâlnire! Sunt sigur că vom putea aranja lucrurile fără o nepoliteţe inutilă.

Howland clătină din cap:

— La dracu'! Toţi suntem egali în faţa legii; nu există favoriţi. Vii cu noi sau pun un poliţist să te ţină aici până ajungem – eu şi domnişoara Lanett – la Grand House?

Luând-o înainte pe scări, Stephens se gândea: „ăsta e rezultatul faptului că Howland a pierdut postul de administrator al domeniului; loveşte cât poate.”

Afacerea avea însă şi o parte bună: de acum înainte interesele sale coincideau cu ale lui Tannahill.

CAPITOLUL XII.

Casa era străveche. De o mie de ani, sau mai mult, stătea de veghe pe muntele ei, privind în jos către aceeaşi mare. Ca marea însăşi, nu avea nici ţeluri, nici gânduri, nici dorinţe. Cu trecerea anilor se mai schimbase câte ceva în exterior, dar numai atât: noi decoraţiuni, efortul de a o menţine curată, interioarele altfel aranjate. Ornamentele erau mereu schimbate. Diferite modele de grădini erau concepute şi lucrate cu îngrijire, pentru a crea un decor şi mai viu, şi mai rafinat. Grămezi de pământ erau mutate pentru a crea un peisaj, lăsate ani de zile şi iar mutate. Copacii plantaţi trăiau şi se uscau, erau tăiaţi. Casa nu vedea, nu simţea, nu-i păsa şi nu se schimba. Dăinuise de-a lungul anilor, puternică, pe un pământ puternic, un edificiu fără viaţă, din marmură şi mister.

Era o casă impunătoare, cu o istorie unică, stând neclintită pe un deal înalt. Stephens se gândea adesea că ceea ce o apărase de curiozitatea trecătorilor era bariera de copaci, care-i masca dimensiunile remarcabile. El fusese impresionat de simpla vedere a scărilor, singura dată când se apropiase de casă, cu ani în urmă.

Pe când maşina urca, el privea în urmă. Soarele se oglindea pieziş într-o vastă întindere de apă, care începea exact la marginea estică a oraşului. În dreapta şi în stânga, suburbiile se desfăşurau pe nişte dealuri verzi. Departe, în sud, se vedeau, argintii, două licăriri gemene, acolo unde linia ferată ieşea din desiş şi dintre văile care o ascundeau. De aici se îndrepta spre Pacific.

Maşina ocoli un pâlc de copaci, urcă panta şi iată casa!

Prima imagine îl făcu pe Stephens să se ridice în scaun. Uitase de efectul treptelor sau poate că această casă nu

însemnase atât de mult pentru el ultima dată când o văzuse. Perdeaua de copaci fusese plantată probabil tocmai pentru a înceţoşa amintirile. Ascundea scara. Trecătorii puteau privi pe deasupra copacilor şi vedeau doar o casă mare, cu un singur etaj. Nici o treaptă nu era vizibilă de jos şi erau douăzeci şi cinci, după cum numără Stephens. Se întindeau, în partea din faţă, pe toată lungimea casei, cel puţin treizeci de metri, şi urcau apoi spre o terasă largă de marmură, centrată în funcţie de o uşă dublă de sticlă.

Treptele erau de marmură. Casa era construită din dale lustruite, din acelaşi material, şi albul ei accentua impresia de depărtare. Văzută de aproape, sub albul strălucitor se desluşea o tentă verzuie.

Stephens îi urmă pe Mistra şi Howland afară din maşină, urcă încet terasa, în spatele lor şi aşteptă, în timp ce Howland suna la uşă. După un moment, mai sună de vreo cinci ori, dar nu răspunse nimeni.

Stephens plecă de lângă uşă. Se plimba pe terasă, simţind liniştea casei. O brizăuşoară îi atingea obrajii şi asta-i aduse aminte de şocul pe care îl suferise în biroul lui Howland. Se gândea cum, acum o mie de ani, o femeie, azi încă în viaţă, stătuse pe aceeaşi marmură eternă şi simţise mângâierea aceleiaşi brize, într-o după-amiază de iarnă californiană, atemporală, la fel ca aceasta.

De fapt, pe atunci, ţinutul nu se numea California7. Era înainte de stăpânirea spaniolă, cu denumirile ei de Baja sau Alta California, înainte de venirea aztecilor şi chiar înainte de legendarii tolteci.

Stephens privi în jos, unde ţărmul verde întâlnea marea strălucitoare şi calmă. De aproape cincizeci de generaţii, casa privea, de la înălţimea ei, în aceste adâncuri. Văzuse oameni ciudaţi, veniţi din ţări îndepărtate şi necunoscute, de dincolo de orizont. Stephens simţi cum îl cuprinde melancolia, invidia şi repulsia faţă de bătrâneţe şi moarte, în timp ce casa aceasta eternă îşi continua veghea sub cerul, mereu fierbinte, al Californiei.

Privi posomorât peste marginea de marmură a terasei. Treptele erau la fel de bine şlefuite şi în părţile laterale, dar mai săriseră câteva aşchii, din loc în loc. Se întrebă dacă nu se datorau cumva vechilor lupte, pietrelor aruncate, vârfurilor de săgeţi.

Îşi continuă gândurile… Ce avea special locul acesta? Cum îi ajuta casa pe oameni să trăiască veşnic? Îngenunche şi desprinse o aşchie de marmură. O puse în buzunar, intenţionând s-o analizeze mai târziu. Dar, întorcându-se, o văzu pe Mistra, la câţiva metri. Ochii li se-ntâlniră; Stephens îşi retrase privirea, jenat, dar nu înainte de a observa că ea se amuză.

Deschiderea uşii curmă momentul neplăcut; se auzi vocea lui Tannahill vorbind cu Howland. Stephens se avântă:

— Domnule Tannahill, am vrut să vă telefonez, dar am fost ameninţat cu închisoarea dacă voi îndrăzni.

Tannahill îl privi printre gene, apoi pe Howland…

— Mai bine intraţi cu toţii.

Adăugă, după o pauză:

— Aţipisem şi nu am încă servitori. Pe aici!

Stephens intră ultimul. Se aflau în holul central al casei. Pardoseala de marmură era bine lustruită. La capăt se afla o scară, ce ducea în jos spre un palier, de unde scările coborau, în unghiuri drepte, ieşind din câmpul său vizual. De o parte şi de alta a holului se găseau douăsprezece uşi de stejar – şase pe fiecare parte.

Tannahill îi conduse spre cea mai apropiată. Stephens rămăsese în urma celorlalţi, pentru a-i şopti:

— Situaţia e gravă.

Tannahill încuviinţă.

— Mă aşteptam.

Se aşezară cu toţii în salon, în afară de Tannahill. Privirea lui se fixă asupra Mistrei.

— A, secretara unchiului meu, Mistra Lanett, domnişoara care a demisionat brusc, chiar înainte de sosirea mea. De ce aţi făcut-o?

Howland îl întrerupse:

— Pot să vă ofer o explicaţie plauzibilă a acţiunii ei. Am motive să cred că Mistra Lanett era amanta unchiului dumneavoastră. Acum câţiva ani, el a îndepărtat-o. V-a creat neplăceri pentru a se răzbuna.

Tannahill spuse:

— Hai să încetăm cu mascarada asta! Aţi deschis mormântul?

— Da.

— Ce aţi găsit?

— Sicriul e gol.

— Aveţi de gând să mă acuzaţi de crimă?

— Da, desigur.

— Idiotule, spuse Tannahill.

Dar Stephens observă că pălise. Se făcu linişte, Stephens nu se mişcă şi nu vorbi. Nu i se părea că Tannahill ar greşi, forţând nota. Nimeni nu ştia mai bine decât el că Howland întrecuse orice măsură. I se părea că procurorul fusese surprins de modul direct în care fusese demascat adevăratul lui scop, din chiar momentul intrării în casă.

Îl privi pe Tannahill cum şchiopăta spre un scaun, pe care se aşează. Howland se lăsă şi el pe alt scaun, în partea opusă a camerei. O privi pe Mistra şi zise:

— Ei, domnişoară Lanett, eşti gata să intri în joc?

Tannahill clipi. Un strop de culoare îi urcă în obraz.

— Aş vrea să-i pun câteva întrebări domnişoarei Lanett.

Howland spuse aspru:

— Puteţi să vă confruntaţi când va fi pe banca martorilor. Tot ce vreau eu acum de la ea…

Aici interveni Stephens cu ton muşcător:

— Howland! Vreau să aflu, clar, natura acuzaţiilor care i se aduc domnului Tannahill. Îl învinuiţi pentru omorârea unchiului său şi a lui John Ford sau numai pentru John Ford?

Howland îl puse la punct, scurt:

— Ne vom formula acuzaţiile în momentul arestării.

— Presupun, răspunse Stephens neclintit, că motivele fostului administrator al domeniului Tannahill ar putea fi greşit înţelese, când acesta, în funcţie de procuror acum, îşi acuză vechiul client. Eşti pregătit să suporţi astfel de insinuări?

Era evident că Howland nu era omul care să se teamă prea mult de viitor. Făcu un gest de nerăbdare:

— Desigur, arestarea nu va avea loc până când cazul nu va fi complet. Aşteptăm confirmări de la spitalul unde a fost internat, despre acţiunile sale din ziua de 3 mai. Şi mai sunt alte câteva amănunte. Îl previn însă pe domnul Tannahill că ar fi mai bine să nu părăsească oraşul.

Tannahill se ridică. Părea obosit.

— Mi se pare că domnul Howland greşeşte încercând să ajungă departe fără, hai să zicem, suportul financiar local, pe care sunt sigur că l-ar fi obţinut, dacă ar fi folosit metoda potrivită. Pot să-i spun un singur lucru – îl privi pe Howland drept în ochi – dacă se hotărăşte să formuleze această acuzaţie ridicolă împotriva mea, se va găsi implicat într-o luptă fără cruţare.

Încheie încet:

— Şi acum, la revedere, domnule Howland! Sigur ne vom mai vedea.

Howland se înclină ironic:

— Şi eu sunt sigur de asta.

Se ridică şi o privi pe Mistra:

— Mergeţi, domnişoară Lanett?

Tânăra se apropie uşor de Stephens:

— Îl conduc pe Howland şi mă întorc să te iau.

Nu aşteptă răspunsul lui. Se întoarse şi porni spre uşă. Ieşi împreună cu Howland. Stephens privi în jur – Tannahill îl observa. Rămăseseră doar ei în casa, pentru moment, la fel de importantă ca o fiinţă umană. Stephens se aşeză şi începu să se gândească. Nu se auzea nici un sunet. Casa de marmură mai rezistase, tăcută, încă unei zile din lunga ei

existenţă, nepăsătoare la agitaţia locuitorilor ei. Într-o mie de ani se dovedise imună la astfel de nervozităţi mărunte.

Tannahill rupse tăcerea:

— La ce te refereai? A fost Howland fostul administrator al domeniului?

Când Stephens îi explică, Tannahill rămase gânditor, cu buzele strânse. Apoi:

— Oamenilor nu le place, în general, să se simtă cumpăraţi. Dar să nu te superi dacă-l amăgesc pe Howland, oferindu-i, de formă, postul înapoi. Înţelegi că asta nu se va întâmpla definitiv. Nici eu, nici el n-am avea încredere. Dar posibilitatea recâştigării unui venit considerabil poate să aibă efect asupra lui, chiar dacă oferta concretă va fi refuzată.

Stephens nu comentă, dar nu era chiar atât de sigur de refuzul lui Howland. Spuse încet:

— Domnule Tannahill, aveţi idee de ce un om s-ar preface că moare, ar plăti o taxă mare de moştenire şi s-ar muta din nou pe propriul domeniu, pretinzându-se propriul său nepot?

— Nu vorbi prostii! Am o ipoteză, dacă asta vrei să spui. Pare clar că am fost pus în groapă pentru că nu aveau trupul unchiului meu. Se aplecă spre Stephens serios:

— Ce altă explicaţie logică poate fi? Moartea lui a declanşat întregul şir de evenimente. Oricine ar fi vinovat de asta trebuia să simuleze o înmormântare legală, ca să scape de bănuiala unei crime. Aşa că au luat trupul meu inconştient din spital şi l-au substituit. Aparent, era o asemănare. Fiind inconştient, nu trebuia să-mi amintesc incidentul.

Era plauzibil. Stephens răspunse, prevăzător:

— Ne-am putea construi apărarea pornind de la toate astea. Ar merita.

Tannahill era întunecat:

— Dar ce facem cu domnişoara Lanett?

— Ca secretară a unchiului dumneavoastră, va fi, fără îndoială, un martor important. Nu sunt prea îngrijorat de ceea ce va spune; unele fapte ar putea fi legate şi de poziţia ei aici, de bogăţia evidentă şi aşa mai departe…

— Înţeleg, spuse Tannahill, dus pe gânduri.

Stephens încercă să se scuze:

— Îmi pare rău, dar situaţia vă este potrivnică.

Tannahill rămase concentrat şi întunecat:

— Cred că ştiu ce vrea această Lanett. Şi o voi face, dacă e necesar. Vocea i se înăspri:

— Să fie clar, Stephens, nu există nici un lucru pe care n-aş fi în stare să-l fac. Am aflat din istoria familiei mele că un om curajos nu-şi limitează în nici un fel acţiunile, în momente de criză.

Stephens se întrebă câte cărţi ale familiei citise Tannahill, dar nu insistă asupra detaliilor. Auzea un automobil urcând dealul şi ghici că se întorcea Mistra. După o scurtă ezitare, spuse:

— Domnule Tannahill, după părerea mea, în primul rând, trebuie să evităm o posibilă arestare. Pentru asta, cred că trebuie să ne sprijinim pe respectul localnicilor.

Îi explică la ce se gândise şi încheie:

— Va trebui să avem încredere că ziarele ne vor susţine şi că vor publica ce le spunem noi. Dar cred că ar trebui să le anunţăm dinainte.

Tannahill, pe al cărui chip se citea limpede neîncrederea în acest plan, spuse fără tragere de inimă:

— Se vede că-ţi place să iei taurul de coarne.

— De asemenea, voi trece pe la judecătorii Porter şi Adams. Cred că ei nu ştiu ce vrea Howland să facă.

Nu prea era sigur de asta, dar era posibil ca nimeni din grup să nu ştie ce se plănuia împotriva lor.

În această privinţă, nu putea avea încredere în Mistra. Ea era împotriva lui Tannahill şi s-ar fi putut să nu vrea să-l salveze. În plus, ea avea propriile ei planuri.

Tannahill îi întinse mâna:

— Dumnezeu mi-e martor că începe să-mi placă tot mai mult încurcătura asta.

După ce-şi strânseră mâinile, Stephens spuse:

— Cea mai bună apărare, în cel mai rău caz, e să găsim noi înşine criminalul. Vă sun îndată ce aflu ceva important.

Se opri sus, pe trepte, şi privi în jur. Mistra tocmai intra pe alee. Briza era acum mai puternică şi perspectiva îi tăie respiraţia.

Cerul după-amiezii era strălucitor. Pacificul, o masă de valuri mărunte, scânteietoare ca pietrele preţioase, fremăta în soare. Dedesubt, oraşul purta cea mai verde mantie a sa. Casele abia se mai zăreau prin vegetaţia luxuriantă.

Mistra opri maşina la scară, iar Stephens începu să coboare. Când ajunse destul de aproape, ea se întinse şi-i deschise uşa. Spuse:

— Repede, te rog!

Speriat de tonul şi de expresia ei, Stephens urcă în grabă.

— Ce s-a întâmplat?

Nu-i răspunse, dar maşina porni în viteză. Apăsă pe un buton şi acoperişul alunecă uşor, închizându-se deasupra capetelor lor. Ferestrele se închiseră şi ele.

Când ajunse la capătul drumului principal de acces, în loc să se întoarcă şi să coboare dealul, ea coti pe după un grup de copaci şi ajunse pe o alee îngustă, coborând printre două garduri vii, foarte înalte. Viteza deveni atât de mare, încât Stephens ţipă:

— Mistra, pentru Dumnezeu…!.

Se opri şi se înecă. După vreo treizeci de metri, drumul se termina pe marginea unei stânci. Stephens se întoarse spre ea îngrozit şi văzu că poartă o mască transparentă în dreptul nasului şi gurii. În acelaşi timp, simţi un miros ciudat în maşină.

Încă se mai gândea ca prin ceaţă la ce se întâmplă şi bâjbâia după frâna de mână, când capul i se lovi uşor de tabloul de bord. Senzaţia nu dură decât o clipă… apoi totul se topi în neant.

CAPITOLUL XIII.

Stephens clipi şi o auzi pe Mistra spunând:

— Poţi să-l suni pe Tannahill, dacă vrei să-l avertizezi.

Cuvintele păreau fără sens; aducându-şi aminte de situaţia disperată – maşina gonind spre marginea unei stânci – avu din nou reflexul de a trage frâna.

Dar nu era acolo.

Uimit, se uită în jur şi văzu că se afla în apartamentul Mistrei. În dreapta era barul, iar în stânga coridorul care ducea la dormitor. Deasupra, într-o parte, era o fereastră prin care intrau razele strălucitoare ale soarelui. Un radio se auzea în surdină dintr-un colţ, iar Mistra, care, după toate semnele, fusese aplecată în spatele barului când se uitase el prima oară într-acolo, se ridică aducând două pahare.

Îl privi atent:

— Te asigur că poţi suna de aici. Telefonul e conectat la un sistem de relee şi, prin el, cu liniile telefonice obişnuite.

Stephens privi telefonul şi clătină din cap, nevrând să recunoască, faţă de ea, că nu pricepe despre ce e vorba. Se întoarse a doua oară, în mintea sa, la cele întâmplate, dar nu-şi amintea decât cursa spre marginea stâncii, încercarea de a prinde frâna şi atât.

Asta era!

O privi acuzator:

— Cu ce m-ai lovit?

Mistra zâmbi:

— Îmi pare rău, dar n-aveam timp să-ţi explic şi mi-a fost frică să nu te împotriveşti.

El răspunse iritat:

— Dacă-mi aduc aminte bine, trebuia să-l duci pe Howland la birou şi apoi…

Îl întrerupse repede:

— Am luat legătura cu grupul şi le-am spus de planurile lui Howland. S-a hotărât că acum contează un singur lucru: să avem o acoperire. Deci se vor face presiuni asupra lui Howland. Dar ne e teamă că nu va merge.

Stephens se gândi la toate personalităţile oraşului pe care le ştia membre ale grupului şi care ar fi putut să facă presiuni şi spuse tăios:

— De ce nu?

Mistra clătină din cap:

— Dragul meu, nu înţelegi? Howland are ambiţii politice. Dacă prietenii îl forţează, se va întoarce împotriva lor. S-a mai întâmplat o dată, în istoria noastră, şi am pierdut controlul asupra oraşului pentru câţiva ani buni. Nu vrem să se întâmple asta din nou.

— Atunci ce are organizaţia voastră de gând să facă?

Mistra răspunse concis:

— Mai întâi o încercare de a-l face pe Howland să se răzgândească. Dacă nu reuşim, am decis să-l lăsăm să facă ce vrea. Sigur, în cazul acesta, îl vom distruge.

— Vrei să spui că-l veţi lăsa să-l aresteze pe Tannahill? Se încăpăţâna Stephens. Îmi pare rău, dar eu încă intenţionez să împiedic asta, dacă pot.

— De ce?

— Nu pot să nu-mi dau seama că femeia care l-a drogat pe Tannahill, nu-i va apăra interesele. Şi dacă grupul întreg îl consideră antipatic, atunci avem de-a face nu cu o salvare, ci, pur şi simplu, cu o linşare. Ei bine, eu refuz să particip.

— S-ar putea ca grupul să nu-l placă, dar asta nu le-a influenţat hotărârea. Ei ştiu că schimbarea proprietarului e un proces complex. Nu există moştenitori şi am putea chiar pierde casa. Am simţit că trebuie să încerc să opresc grupul să părăsească Pământul, dar n-am făcut-o cu plăcere.

Stephens spuse cu hotărâre:

— E o capcană undeva. Ai fost de acord că grupul e foarte nerăbdător să se pună la adăpost. Poţi să juri că nu plănuiesc să-l sacrifice pe Tannahill?

Răspunsul ei veni prompt şi suna destul de onest:

— Nu pot să jur, dar aşa cred, după cât îi cunosc eu.

Nu putea vorbi în numele celor din grup. Doar ei înşişi puteau să-şi cunoască intenţiile secrete. Poate şi telepata. Spuse:

— Cred că trebuie să împiedicăm o arestare neplăcută. Cred că am putea să-l convingem pe Tannahill, prin avocatul său, să se predea şi să fim gata să-l eliberăm pe cauţiune. Sub nici un motiv Howland nu poate fi lăsat să facă ce-l taie capul.

— Atunci, mai bine sună-l pe Tannahill. Lui Howland tocmai i se cere să lase baltă cazul. Dacă reacţionează cum ne aşteptăm, va avea mandatul de arestare într-o oră.

— Cum?

Sări în picioare şi, un moment mai târziu, vorbea cu Tannahill. Îi explică ce se petrece, fără a-i spune de unde are informaţiile şi-i înfăţişă planul lui. Încheie:

— Trebuie să aveţi o maşină de serviciu, undeva pe domeniu, care să nu fie uşor de identificat. Luaţi-o! Dacă se poate, de câte ori vă daţi jos din maşină, nu folosiţi bastonul… lăsaţi-vă mustaţă… şi ne putem întâlni cum v-am sugerat.

Tannahill nu părea impresionat:

— E un sfat bun şi o să-l urmez.

Stephens închise mai liniştit.

Mistra spuse, ca din întâmplare:

— Nu vrei să te uiţi pe fereastră?

Stephens se încruntă:

— Fereastră!

Se ridică bănuitor. Storurile veneţiene erau lăsate şi lumina soarelui pătrundea prin ele ca o flacără. Ridică storurile şi se opri, clătinându-se. Era gata să leşine, deşi nu putea spune că nu se aştepta la aşa ceva. Rămase cu gura căscată:

— O Doamne!

Cerul era întunecat. Dedesubtul lui se desfăşurau distanţe ameţitoare.

Şocul iniţial trecu. Lumea de jos părea informă şi fără viaţă. O sfericitate ciudată mărea sentimentul de irealitate. Îşi aminti unde mai văzuse astfel de imagini nedesluşite: fotografiile luate de „Voyager 2” de la o înălţime de peste 100 de mile creau acelaşi efect bizar.

Se desprinse de la fereastră, se apropie uşor de Mistra şi apoi o luă la fugă, de-a lungul coridorului, spre camera de muzică. Era aşa cum şi-o amintea. Ieşi după o privire scurtă şi observă că uşa metalică din vârful scărilor (închisă la prima lui vizită) era acum deschisă. Urcă în ceea ce putea fi numit camera de control a navei.

Acolo se găseau patru scaune fixate în podea. Erau aşezate la rând, în faţa unui tablou de control lung şi jos. Camera era aşezată, evident, deasupra spaţiilor de locuit, pentru că, prin ferestrele ei, putea privi în toate direcţiile şi observă şi corpul metalic al navei, curbat, aerodinamic şi totuşi cu secţiune aproape pătrată. Deasupra ferestrelor, exact în faţa scaunelor de control, erau fixate ecrane T. V. Şi pe fiecare se putea distinge câte o imagine a lumii de dedesubt.

Nava părea să plutească. Nu avea senzaţia de mişcare şi nu auzea zgomotele motoarelor.

Stephens se aşeză într-unul din scaune, dar sări în sus gândindu-se: „E chiar apartamentul ei. De aceea clădirea Waldorf Arms are cupola aceea pe acoperiş – acolo era de fapt hangarul acestei nave. Deci nu m-a păcălit.”

Se întreba acum de ce negase atâta timp evidenţa, în ciuda informaţiilor pe care le avea. Cuvintele nu fuseseră de ajuns pentru a-l convinge. Şi acum vedea cu propriii săi ochi.

Dar gândurile i se întoarseră totuşi la cuvinte – la tot ce spusese ea despre atacul lorillienilor.

Reveni în salon, cu paşi rari. Mistra stătea pe sofa cu paharele pe o masă, în faţa ei. Îl privi scrutător şi clătină din

cap.
— Tot nu vrei să mă ajuţi? Întrebă ea.
— Nu pot.
— De ce?
Simţi nevoia să se justifice şi totuşi nu avea un răspuns clar. Spuse, în final:
— De ce crezi că ai nevoie de mine?
Remarcă simplu:
— În ultimul război, bombardierele aveau echipaje numeroase – un om pentru fiecare sarcină. Am instalat relee care, teoretic, îmi vor permite să fac totul singură. Dar, în practică, nu m-aş putea descurca în faţa unui foc inamic foarte puternic.
— Chiar trebuie să se ajungă la asta?
— Pentru scurt timp vom fi în raza de acţiune a celei mai puternice apărări antiaeriene din lume, iar această navă n-a fost concepută pentru război. De aceea mi-au şi lăsat-o. Aşa mi s-a spus astăzi. Le convine să creadă că nici un membru al grupului nu-şi riscă viaţa în mod serios.
— Şi tu o vei face?
— Allison, trebuie să încercăm! Nu există altă cale.
Stephens căută un răspuns potrivit, dar nu-l găsi şi, în cele din urmă, spuse iritat:
— Nu înţeleg de ce atâta grabă.
— Am primit ştiri decisive. Atacul asupra Statelor Unite va fi în octombrie, în loc de ianuarie viitor.
— Mai sunt opt luni şi tu ai începui deja să te agiţi.
Stephens simţea cum i se ridică tensiunea.
— Nu înţelegi că bombele pe care le vor folosi sunt încă depozitate la un loc? Săptămâna viitoare vor începe deja să le distribuie la depozite, pentru avioane şi submarine. După asta nu ne rămâne decât războiul psihologic.
Îl privi lung şi spuse:
— Va trebui să mă crezi pe cuvânt în privinţa atacului şi a pericolului.
Se opri din nou:

— Allison, în felul ăsta poţi intra în casă.

Oferta era prea neaşteptată ca el să înţeleagă imediat. Se aşeză jos foarte liniştit; şocul îi încetinea goana gândurilor. I se păru normal să fi presupus că ea îi va face cândva o astfel de ofertă. În fond, ştia atât de multe lucruri, încât grupul nu putea face decât două lucruri: să-l ia printre ei la Grand House sau să-l ucidă. Mistra îi propunea acum, în schimbul unui preţ, o cale de intrare.

Tresări, conştient de obstacolele existente. Ar fi vrut cu disperare să creadă că ea putea face asta, dar ultimele evenimente şi faptul că ea însăşi era în pericol făceau oferta să pară ireală.

Într-un târziu, spuse posomorât:

— Nu cred că tu, singură, poţi deschide pentru mine Grand House.

— Cred că pot.

Continuă fără să-l privească:

— Dragul meu, viaţa lungă are momentele ei întunecate. Te macină tot felul de gânduri: Ce rost are totul? Încotro mergem? Allison, eu m-am jucat cu copii mici, pentru ca, 90 de ani mai târziu, să fiu tot neatinsă de vârstă, în timp ce ei, îmbătrâniţi şi veştejiţi, erau încredinţaţi pământului pentru totdeauna. E greu, crede-mă! Unii dintre noi au devenit cinici şi cruzi, punând astfel o barieră între ei şi duritatea ciclului viaţă-moarte. Un timp am fost şi eu aşa. Trăiam clipa. Aveam nenumăraţi amanţi, unul după altul, abandonându-i la primul semn de îmbătrânire. Dar faza asta a trecut şi am trăit un timp ca o călugăriţă. Era doar reacţia adversă. Am început să descopăr o filosofie de viaţă lungă mult mai subtilă. Şi, ciudat, această filosofie, la care am ajuns aşa de greu, e bazată pe lucruri simple. Trebuie să înţelegi că ceea ce e sănătos e şi bun, că nevoile fizice trebuie să se îmbine cu cele spirituale şi multe alte idei care sunt mult mai profunde decât par. Dar am mai învăţat ceva: că o femeie are mai multă nevoie de un anumit lucru decât

de orice altceva. Şi totuşi eu am lăsat această nevoie neîmplinită. Înţelegi la ce mă refer?

Stephens o privi serios, mişcat de neobişnuita căldură din vocea ei joasă. Tresări de emoţie când înţelese la ce se referea.

— N-ai avut niciodată un copil. Asta e, nu-i aşa?

Mistra încuviinţă.

— Regula grupului este: fără copii. S-au născut câţiva, de-a lungul timpului, dar au fost adoptaţi de familii din afara grupului. S-a făcut asta fără remuşcări şi eu însumi am acceptat această atitudine ca necesară. Dar acum nu mai pot s-o fac. Şi astfel, de zece ani, caut un om potrivit să fie tatăl copilului meu.

Se opri şi respiră adânc:

— Allison, presupun că ai ghicit: aş vrea să fii tu omul acela!

Degetele ei îi atinseră blând încheietura mâinii. Se apropiase încet, fără ca el să-şi dea seama, şi atingerea bruscă a fost ca o scăpărare de scântei. Un tremur fierbinte îi trecu prin tot corpul. Îi prinse mâna, o strânse şi apoi i-o sărută delicat.

— Dar de ce eu? Îngăimă.

— Ştiu, sunt prea raţională, Allison, dar numai pentru că nu am timp destul să-ţi arăt ce simt. Şi trebuie făcut ceva pentru a salva Pământul. Te iubesc cu adevărat şi e, probabil, pentru prima dată.

Vocea ei era moale. Stephens o sărută, încă neputând să creadă. Buzele ei răspunseră cu o intensitate care nu lăsa loc îndoielii.

— Mistra, eşti aşa de frumoasă!

Râse cu vocea ei plină:

— Şi e pentru totdeauna. Să nu uiţi asta!

Uitase. Încercă să se elibereze de gânduri. Pentru o clipă, o strânse atât de tare încât ea râse sufocându-se:

— Dragul meu, aer!

Stephens îşi desprinse braţele din jurul ei. Se dădu înapoi şi spuse serios:

— Vorbeşti despre copii, vrei să aduci o viaţă pe lume. Dar cum rămâne cu miile de vieţi care se vor stinge în timpul atacului tău?

Îl privi şi scutură din cap mirată:

— Ţi-am arătat avertismentul pe care-l vom transmite.

— Ştii foarte bine că nu-l vor lua în seamă.

Se aplecă spre el:

— Allison, atacul trebuie pregătit, oricare ar fi consecinţele. Trebuie să mă ajuţi.

Continuă repede:

— Doar nu ai de gând să-ţi iroseşti şansele de a intra în casă, şansa dragostei noastre! Jur că le voi da toate posibilităţile de scăpare!

— Dar văd că pe tine nu te socoteşti printre şansele mele.

— Eu nu am un preţ anume. Nu poţi plăti dragostea decât cu dragoste. Şi asta mai târziu.

Pentru o clipă asta îl reţinu, dar apoi scutură încet din cap. Spuse, în sfârşit:

— Îmi pare rău, draga mea. Aş da aproape orice…

Se opri şi-şi întinse mâinile, neputincios.

— Dar nu trebuie să dai nimic.

Stephens nu răspunse pe loc, dar era hotărât. Dacă ar face acest pas, n-ar mai fi stăpân pe propriile sentimente. Se analiza, foarte conştient că ar putea deveni un îmbrobodit, din cauza acestei femei. Şi totuşi, nu voia să se elibereze cu totul.

Acum era momentul hotărâtor. Trebuia să aleagă: să meargă înainte sau să dea înapoi. Şi chiar pentru dragoste, trebuia mai întâi să fie credincios idealurilor sale.

N-avea ce să-i reproşeze. Ea credea în ţelul ei. Dilema era numai a lui. Puteau fi mii de oameni în fabricile pe care ea dorea să le bombardeze. Vor fi acolo, în ciuda oricărui avertisment, şi el nu putea să-i pună în primejdie. Îşi explica

sentimentele cu poticneli; se simţea ca un prost, ca şi când n-ar fi avut destulă forţă.

Dar, în fond, el se hotărâse. Un bărbat şi o femeie nu puteau duce un război împotriva unei naţiuni. Când termină de explicat, Mistra încuviinţă gânditoare şi spuse:

— Te duc înapoi în Almirante imediat ce se întunecă.

CAPITOLUL XIV.

Noaptea era întunecoasă. Doar briza foşnea uşor prin cimitirul tăcut. Tannahill întârziase deja o oră. Mistra începu să se foiască lângă el:

— Probabil că poliţiştii l-au atras într-o cursă.

Stephens nu răspunse, dar se gândi şi el că nu era un lucru imposibil. Ordonând arestarea lui Tannahill, la nici o oră după ce se întorsese la birou, Howland făcuse un pas hotărâtor. Nu exista cale de întoarcere. Nici blocarea traficului nu era exclusă.

După o jumătate de oră, chiar înainte de miezul nopţii, Mistra vorbi din nou:

— Poate ar fi mai bine dacă aş rămâne eu aici, iar tu te-ai duce să telefonezi la poliţie, să vezi dacă l-au prins.

— Nu încă. Putea să întârzie dintr-o mulţime de motive.

Se făcu, din nou, linişte. El sugerase cimitirul ca loc de întâlnire pentru că le devenise familiar, lui şi lui Tannahill.

Stephens interveni, într-un sfârşit:

— M-am gândit mult la grupul vostru. Aţi avut multe neînţelegeri în trecut?

— Nu, de când o avem pe clarvăzătoare printre noi, de două sute de ani.

— Chiar voiam să te întreb de ce aveţi numai una. Am crezut că cititul gândurilor se datorează unei vieţi foarte lungi.

— Nu, veni răspunsul ei scurt. Unul dintre membri s-a infiltrat într-o familie cu rezultate remarcabile în această

direcţie, undeva, în Europa. Timp de două generaţii s-a încercat, experimental, obţinerea unui copil cu calităţi paranormale. A fost ales, până la urmă, un nepot al primei perechi.

— Aţi făcut asta cu acordul tuturor?

O observă cum se întoarce şi-l priveşte:

— Unde vrei să ajungi?

— Nu ştiu.

Era adevărat. Încerca să pună cap la cap lucruri care nu fuseseră încă explicate. „De ce-l lăsaseră să vadă peştera subterană? Cine era omul care i-o arătase…?.” Motivele Mistrei păreau acum destul de clare. Era, de asemenea, evident că reuşise s-o dezarmeze pe femeia-telepat, opunându-se pe faţă planului lor de a părăsi Pământul.

Era însă puţin probabil că cineva ar putea păstra, nestingherit, un secret faţă de un telepat, pentru o lungă perioadă de timp. Ar fi însemnat să-ţi reţii doar anumite gânduri şi să le dai drumul celorlalte; era o problemă de autodisciplină, aproape la limitele neputinţei. Motiv pentru care era posibil ca cineva din afară să fi comis crimele.

Şi totuşi, el însuşi reuşise să dovedească posibilitatea de a ascunde un gând important. Nereuşind să observe că el deţinea informaţii importante despre Societatea Mexicană de Import, clarvăzătoarea îşi trădase vulnerabilitatea. Cineva din grup ar fi putut să observe asta de o bună bucată de vreme. Stephens şi-l închipui pe individ ascunzându-şi gândurile cât putea de mult. Îşi aminti, de asemenea, că planul crimelor fusese probabil conceput în ultimul an. Nesupunerea Mistrei era doar un moment în istoria grupului.

Stephens întrebă:

— S-a opus cineva la ideea de a avea un telepat în grup, când a fost atins acest subiect prima dată?

— Da – tonul ei era uşor ironic – toţi, în afară de persoana care descoperise calităţile paranormale ale femeii.

— Cine?

— Tannahill.

— Având în vedere că el dispune de casă, presupun că avea motivele lui.

Mistra deveni serioasă:

— Desigur, cele mai importante motive. Bănuia că suntem nemulţumiţi de conducerea lui şi voia să le dea de înţeles eventualilor complotişti că nu au nici o şansă.

Stephens încuviinţă din cap:

— Cine s-a împotrivit cel mai mult?

— Lucrurile nu stau chiar aşa. Trebuie să înţelegi că majoritatea suntem destul de conservatori. Am dori să ne organizăm într-un comitet director, având casa drept bază. Nefiind posibil, preferăm, în condiţii normale, să o lăsăm în grija lui Tannahill. Deşi ne e dezagreabil, ştim perfect în ce situaţie suntem cu el. Un alt proprietar ar putea aduce ceva neprevăzut. Aşa că n-a fost foarte greu să fim convinşi că un telepat ar avea un efect stabilizator. I-am obligat pe „recalcitranţi” să-şi exprime gândurile ascunse şi când, în sfârşit, s-a trecut la vot, a fost o unanimitate surprinzătoare. Ei, de fapt, nu chiar surprinzătoare. Râse puţin ciudat.

Stephens interveni:

— Mai fuseseră încercări de a scoate casa de sub controlul lui Tannahill? Înainte de propria ta încercare, vreau să spun.

— Fostul proprietar! Cred că asta ar putea fi considerată o astfel de încercare.

— Te referi la misteriosul şef, care locuia acolo când a venit Tanequila pentru prima oară? Întrebă surprins. S-a mai arătat? Vreau să zic, s-a mai întors înapoi?

— Da, s-a întors, şi mulţi dintre noi s-au întors cu el.

— Ai fost şi tu printre ei? Asta era a doua surpriză. Tu ai fost înaintea lui Tannahill?

Rămase tăcută:

— Allison, tu nu pari să înţelegi cât de mult timp a trecut de-atunci! Mă aflam pe o corabie, unde pasagerii trebuiau să se apere singuri într-o răscoală a echipajului şi a sclavilor

de la vâsle. Am învins, dar a venit furtuna şi nimeni nu ştia să navigheze. Am atins ţărmul de câteva ori, o dată în Africa ecuatorială, presupun, apoi în America de Sud; în sfârşit, complet pierduţi, deşi încă hotărâţi să ajungem la destinaţie, am fost duşi de vânt spre Capul Horn.

— Dar de ce te aflai pe corabia aceea? Unde te duceai?

Stephens aştepta fascinat.

Ea ezită un moment, apoi spuse:

— Eram, pe atunci, fiica unui comandant roman în Britania.

Stephens înghiţi, apoi întrebă:

— În ce an era?

— Aproximativ 300 e.n.

— Casa e chiar atât de veche?

— Cu mult mai veche. Când am ajuns la ţărm, toţi oamenii noştri au fost ucişi de proprietarii ei. Iar ei se aflau acolo de secole.

— Dar cine a construit-o?

— Asta am vrea şi noi să aflăm, răspunse ea sec. Ne-am gândit că s-ar putea să fii chiar tu acela. Îţi aminteşti?

Stephens nu spuse nimic; apoi făcu un pas hotărâtor:

— Mistra, marele şef, dinaintea venirii lui Tannahill, era Peeley?

— Da.

— De cât timp e în grup?

Tăcere.

— Mistra!

— Mă gândesc, spuse ea blând. Aşteaptă!

— Cât de bine îţi aminteşti?

— Perfect… Dar… şşş!

Din nou linişte. În sfârşit, continuă, oftând:

— Peeley a fost foarte activ în experimentele care au dus la selectarea celei care citeşte gândurile. A fost printre primii care au acceptat ideea lui Tannahill că e nevoie de o asemenea persoană. Cred că eşti pe o pistă falsă, dragul meu.

— Numai dacă n-a descoperit o metodă de a-şi ascunde gândurile, sublinie Stephens.

Mistra ezită din nou, apoi se hotărî:

— În situaţia lui nu poate să facă nimic.

— E avocat al domeniului.

Vocea ci era acum mai sigură:

— E important, dar nu decisiv. Am fost foarte prudenţi. Nu pot intra în amănunte, dar un birou separat în Almirante, sub conducerea unei persoane neutre, e una din măsurile de precauţiune – Howland, tu, alţii înaintea voastră.

— De ce a fost Howland dat la o parte?

— A observat, întâmplător, că semnătura de pe un document de acum o sută de ani e aceeaşi cu aceea de pe unul recent.

Stephens râse ironic:

— Deci a fost înlocuit cu un om căruia i s-a spus acum totul.

— De către mine, sublinie Mistra. N-am spus că grupul e de acord cu asta. Se întrerupse. Allison, e ora unu. Dacă nu te duci să telefonezi, o voi face eu. Nu-mi face nici o plăcere să stau toată noaptea într-un cimitir.

Stephens coborî din maşină fără chef.

— Presupun că ai dreptate, spuse. O privi. Stătea la volan, cu chipul în umbră. Mă duc întâi la farmacia din apropiere. E la două străzi de aici. Dacă au închis, merg mai departe, chiar până în oraş.

I se păru că Mistra a încuviinţat din cap, deşi nu spuse nimic. Se întinse şi o sărută. Buzele ei nu-i răspunseră, dar, deodată, îi înconjură gâtul cu braţele. Stephens se retrase repede. Vocea îi tremura puţin când îi vorbi:

— Ar fi mai bine să ieşi din maşină şi să aştepţi mai în umbră. Aşa poţi să vezi pe oricine se apropie.

— Nu-ţi face griji pentru mine, am o armă! Metalul luci în mâna ei, pe când şoptea: Aminteşte-ţi că salvarea Pământului e mai importantă decât orice altceva, chiar decât noi înşine!

Stephens porni repede spre poartă. Odată ajuns, se opri să cerceteze strada, de cealaltă parte a cimitirului. Nu observă nici o mişcare.

Traversă repede, în umbra copacilor, plantaţi de-a lungul străzii. Aşa cum bănuia, prima farmacie era închisă; următoarea – la fel. Abia pe la două fără zece intră într-un bar şi reuşi să sune la poliţie. Răspunsul la întrebarea lui veni prompt şi la obiect: „Arthur Tannahill n-a fost încă arestat”.

Parcurse în grabă distanţa înapoi până la prima staţie de taxi. Opri şoferul puţin mai departe de poarta cimitirului. Alergă aproape tot drumul. Zgomotul paşilor săi pe caldarâm trăda nerăbdare. Încetini încurcat. Îşi spuse în sine: „Maşina era de partea asta a mormintelor familiei Tannahill”.

Îşi continuă drumul câţiva paşi, apoi se opri. Deşi era întuneric, putea să vadă grilajul care înconjura mormintele. Era la câţiva metri spre dreapta. Rămase nemişcat. Drumul părea pustiu, înainte şi înapoi. Probabil că Mistra trăsese Cadillac-ul undeva sub copaci. Presupunerea nu părea însă întemeiată.

— Mistra! Hei, Mistra! Strigă. Nici un răspuns. Şi nici un sunet, în afara bătăilor inimii sale. Încăpăţânat, dar fără speranţă, începu să caute. Se convinse după vreo cincisprezece minute.

Mistra şi maşina nu se mai aflau în cimitir; nici Tannahill nu părea să fi apărut.

Stephens luă un taxi spre apartamentul ei, dar nu-şi făcea prea multe iluzii. Ea nu era acolo şi nici la el nu era. Sună la Grand House, dar nu răspunse nimeni. Dădu drumul taxiului, îşi scoase propria maşină din garaj şi se întoarse în oraş. Trecuse de trei jumătate dimineaţa, când ajunse la Palms Building. O singură lumină mai era aprinsă în hol, în faţa liftului, şi uşile erau încuiate. Asta nu însemna nimic. Peeley avea chei – era, de fapt, singurul, în afară de Stephens şi de portar, care le avea legal.

Strecură cheia în broască, apoi se retrase indecis. Ce avea de gând să facă? Avea arma la el, în caz de primejdie. Dar era oare bine ca Peeley să-şi dea seama că fusese descoperit?

Răspunsul era „nu”. Dar dacă o luaseră prizonieră pe Mistra…

Intră încet în clădire. Urcă până la etajul trei, pe scara de serviciu. În biroul Societăţii Mexicane de Import era întuneric. Câteva minute ascultă la uşă, apoi coborî încet în subsol. I-a luat câteva minute să tragă de peretele fals, pentru a-l forţa să cedeze. Coborând în peştera de dedesubt, găsi lampa unde o lăsase, închise după el uşa secretă şi începu să scruteze întunericul dinaintea lui. N-avea nici o altă soluţie. Peştera era singurul loc rămas necercetat, înainte de a porni să controleze, una câte una, adresele celor identificaţi ca membri ai grupului.

Ridică din umeri şi porni mai departe. Tunelul se lărgea progresiv şi cobora, revenind apoi la acelaşi nivel. Stephens mergea repede. Ajunsese deja la o distanţă de cinci sute de metri, în inima muntelui pe care se afla Grand House. Uitându-se la ceas, observă că trecuseră douăzeci de minute, când ajunse la al doilea tunel, care se ramifica din primul. Îşi continuă drumul fără să ezite. Când ajunse la peretele metalic, văzu că o parte fusese ridicată şi de acolo pornea un coridor cu pereţi de metal.

Se retrase în grabă şi micşoră lumina. Îşi auzea bătăile inimii, în întuneric. Trecuseră deja zece minute şi nu se auzea nici un zgomot. Îşi continuă drumul, pe lângă perete, până la uşă. Împinse puţin şi se strecură înăuntru. Sesiză o licărire difuză, ca reflectarea unei lumini foarte slabe. Imposibil să mai aştepte. Mistra putea fi în pericol. Stephens intră, cu arma într-o mână şi cu lampa în cealaltă.

Se trezi într-un hol mare, bine luminat, cu pereţi din sticlă translucidă. Se opri să cerceteze materialul, dar nu găsi nici o deschidere. „Sticla” părea foarte rezistentă.

Ajunse la o cameră spaţioasă, acoperită cu o cupolă; acum văzu de unde se reflecta lumina. Într-un colţ, aproape ascuns de mai multe panouri de sticlă strălucitoare, era un glob care răspândea o sclipire verzuie.

Stephens privi în jurul său, uimit. Încă din prag i se păruse că aude ceva. Era ca o vibraţie nedesluşită, dar persistentă, ca şi cum un mecanism ascuns ar fi pulsat continuu, reacţionând poate la propria lui prezenţă. Efectul era straniu şi nenatural.

Descoperi că mai sunt şi alte coridoare, ramificându-se din camera centrală, dar nu porni imediat în explorarea lor. Se apropie, însă, cu mare atenţie, de glob. Pâlpâia cu scurte intermitenţe. Lumina nu rămânea constantă mai mult de câteva clipe. Stephens era la aproximativ un metru şi jumătate de prima „barieră" de sticlă, când, deodată, o zonă cam de jumătate de metru pătrat de pe glob, chiar în faţa lui, îşi schimbă brusc culoarea – mai întâi în galben pal şi apoi în alb.

Aştepta încordat în timp ce o imagine începea să se contureze. Era o sferă luminoasă pe un fundal întunecat, punctat de sclipiri minuscule.

Sfera se mărea rapid şi Stephens văzu nişte semne pe ea, liniile familiare ale Americii de Nord şi de Sud, promontoriul peninsulei Iberice.

Pământul! Era o imagine dintr-o navă spaţială, venind de la mari distanţe. Planeta ocupa acum tot ecranul şi continua să crească. Stephens văzu braţul Californiei; apoi imaginea deveni prea vastă pentru capacitatea ecranului.

Înţelese că maşinăria cobora vertiginos, parţial scăpată de sub control. Oceanul trecu în goană pe lângă el, pe urmă, o scurtă vedere a ţinutului muntos… prăbuşirea!

Efectul era cu atât mai uluitor cu cât totul se petrecea într-o linişte perfectă. Cu un minut înainte, nava se balansa pe culmea unui munte; apoi, întunericul.

Stephens se gândea, mut de uimire: „Nava asta trebuie să se fi prăbuşit aici cu cinci mii de ani în urmă. Cine să fi fost

pasagerii?”

O altă imagine se forma acum pe suprafaţa vibrândă a globului…

Privi vreo două ore, neîntrerupt. Întregul set de imagini se repetă de vreo câteva ori, pentru o mai bună fixare. De fiecare dată, erau inserate noi secvenţe pentru clarificarea altora, mai obscure. Povestea începea să se contureze, devenind tot mai coerentă.

Cândva, în trecutul îndepărtat, nu se ştie momentul precis, o navă spaţială condusă de un robot-computer se prăbuşise pe o stâncă, din cauza unei defecţiuni accidentale. Impactul a generat alunecări de teren şi nava a fost îngropată sub stânci, la mai bine de treizeci de metri adâncime. Computerul supravieţuise. Fiind programat să citească gândurile şi, concomitent, să le transmită pe ale sale, stabilise imediat contacte cu un grup de primitivi. Minţile lor erau sub influenţa superstiţiilor, aşa că lui i-a fost uşor să le imprime ideea de a săpa, pentru a-şi deschide drum până la intrarea navei.

Erau însă incapabili să repare nava ori să înţeleagă ce se dorea de la ei. Atunci computerul le-a sugerat să construiască un templu, şi să aducă mai întâi fiecare bloc de piatră în navă, pentru tratare specială. Ca să-i impresioneze pe sălbatici, procesul se petrecea într-o explozie de scântei şi străfulgerări de lumini orbitoare. Procedeul consta, de fapt, în bombardarea materialului cu particule subatomice, obţinute din elemente artificiale foarte rare. Scopul era să prelungească vieţile celor care urmau să-l ajute pe robot în repararea navei.

Din primul grup de primitivi, a căror viaţă a fost prelungită, toţi, în afară de unul, au fost ucişi prin mijloace violente. Printre noii iniţiaţi, Stephens a recunoscut, cu uimire, un bărbat înalt cu pielea albă, care semăna Peeley şi cu siguranţă că era chiar el. El şi cu supravieţuitorul din primul grup, un individ mai scund, au început să bănuiască adevărul: nava nu era un zeu. Creierul electronic i-a primit

şi a început, în secret, să le furnizeze informaţii ştiinţifice. Au învăţat, printre altele, care parte a robotului era receptorul gândului şi care transmiţător.

La un moment dat, robotul descoperi că preoţii mai noi ai templului receptau unele din gândurile transmise de el. Ca măsură de prevedere împotriva suspiciunilor ivite, computerul le-a arătat celor doi acoliţi ai săi cum să regleze transmiţătorul de gânduri, pentru a-i limita zona de acţiune la interiorul navei.

L-au oprit complet.

A fost un impuls de moment. Ostilitatea venea, mai ales, din ura şi teama adânc înrădăcinate în mintea individului mărunţel din prima serie de aderenţi.

Cei doi erau îngroziţi. Folosind armele găsite pe navă, au distrus transmiţătorul. Pentru a se apăra, robotul a răspândit automat un gaz toxic. Tuşind, cu trupurile contorsionate de durere, cei doi au fugit. Uşa s-a blocat în urma lor. N-au mai fost niciodată admişi în interior.

Cu timpul, au analizat ce se întâmplase; datorită cunoştinţelor ştiinţifice pe care le aveau acum, au ghicit ceea ce nu ştiau. I-au ucis pe toţi ceilalţi, din grupul al doilea. Au acoperit groapa şi au săpat canale şi peşteri subterane. Plănuiau să urce din nou la bord să cerceteze încărcătura.

Computerul dorea doar să repare nava, pentru a-şi continua călătoria. Era conştient că se pune la cale ceva şi că, în cele din urmă, va fi nevoit să-şi asume unele riscuri.

Într-o zi, cei doi intrară în peşteră cu echipament de forare. Dar pereţii metalici ai navei au rezistat chiar la uneltele prevăzute cu diamant. În timpul acesta, computerul a înregistrat intenţia individului mai scund de a acţiona împotriva celorlalţi din grup şi rezistenţa lui Peeley la această idee.

Criza datorată războiului atomic îl îndemnase pe mărunţel să încerce un plan final, decisiv. Robotul nu putuse determina care era exact schema planului. Complotistul

stătea prudent la distanţă, în afara zonei de captare a receptorului de gânduri.

Îl împuşcase pe Tannahill, intenţionând să-l ucidă, pentru ca Peeley, ca avocat al domeniului, să controleze transferul proprietăţii. Ambiţia lui nemăsurată includea chiar dominaţia asupra întregii lumi. Dar Stephens nu reuşea să-i recunoască figura. Dacă era încă prin preajmă, purta probabil o mască.

Când filmul s-a oprit, Stephens petrecu câteva minute examinând conţinutul navei. Conform imaginilor înregistrate, rafturile secrete erau încărcate cu mici capsule strălucitoare, conţinând fiecare o cantitate mică dintr-un element artificial, în stare pură.

Erau elemente necunoscute pe Pământ, atât de îndepărtate de uraniu, în sistemul periodic al elementelor, încât, în ipoteza că ar fi existat vreodată în stare naturală, asta se întâmplase doar într-un scurt moment în istoria universului.

Stephens nu prea ştia ce să facă cu ele. Păreau fără valoare în situaţia de faţă. Era puţin probabil să existe vreun cumpărător… poate cineva din grup… Se făcuse şase şi un sfert când Stephens intră obosit în subsolul de la Palms Building şi urcă treptele. Îl obseda gândul că n-avea nici o indicaţie asupra identităţii tovarăşului lui Peeley, ucigaşul. Era vital să afle cine e şi să informeze grupul.

Ajunse la suprafaţă, rămase o clipă lângă lift şi apoi urcă la birou. La jumătatea palierului, întrezări pe scară un om. Mâna lui Stephens se strecură fulgerător în buzunar, cântărindu-şi arma între degete. Dar îşi scoase mâna goală.

— Ei, Bill Riggs! Spuse.

CAPITOLUL XV.

Odată ajunşi în biroul lui Stephens, detectivul începu:

— Am informaţii cu privire la înmormântarea lui Newton Tannahill. Antreprenorii au fost de la o societate de pompe funebre din Almirante, deţinută de un oarecare Norman Moxley, care o cumpărase cu câteva luni înaintea înmormântării şi a vândut-o imediat după aceea.

Se opri. Stephens clătină din cap. Astea erau fleacuri, pe lângă informaţiile năucitoare, aflate de el pe navă. Şi, totuşi, nu erau mai puţin necesare. Cunoaşterea în ansamblu a întregii situaţii şi a istoriei ei îl ajuta să înţeleagă totul cu mai multă acuitate. Poate îi întărea şi poziţia pentru târguiala finală. Dar aici, în Almirante, era încă preocupat de acuzaţiile aduse lui Tannahill.

Se îndoia că Moxley ar fi părăsit oraşul. Probabil folosise o mască, iar acum o scosese. Trebuia doar să afle cine, dintre personalităţile oraşului, fusese „plecat”, în timpul şederii lui Moxley, pentru a-l identifica pe membrul bandei care jucase respectivul rol. Dar toată această mascaradă era imposibil de dovedit.

Îşi dădu seama că Riggs îi aştepta comentariile. Spuse tare:

— Nu sună prea încurajator. Procurorul ar putea folosi faptele împotriva domnului Tannahill.

— Într-adevăr, admise Riggs, şi informaţiile despre doctor sunt cam de acelaşi fel. Se numeşte Jaime de las Ciengas. A absolvit o universitate californiană acum 15 ani, dar n-a început să profeseze decât anul trecut în decembrie, când s-a stabilit în Almirante. Şi-a vândut cabinetul, cu 100$, la 15 mai, şi a plecat din oraş a doua zi. Un individ alunecos, după părerea mea.

Stephens deveni curios:

— De unde ai aflat toate astea?

— Am început prin a compara cartea de telefon din perioada când a avut loc înmormântarea, cu ultima ediţie. Numele doctorului de las Ciengas era înscris în prima, dar nu şi în cea de-a doua, iar societatea de pompe funebre şi-a schimbat acum numele în Benson Brothers Funeral Parlor8.

Am trecut pe acolo şi am aflat tot ce ţi-am povestit. În plus, când au cumpărat ei întreprinderea, formalităţile au fost perfectate de filiala locală a Băncii Americane. Am aflat de la directorul băncii cât de mult plătise Moxley, la cumpărare. Atât fraţii Benson, cât şi directorul băncii îl descriu pe Moxley ca fiind un englez înalt, rezervat, distins şi politicos. Auziseră că e un jucător împătimit, dar nu aveau informaţii certe despre asta. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Şi cu doctorul cum rămâne? Întrebă Stephens, gândindu-se cum ar putea folosi informaţiile împotriva lui Peeley.

— Am aflat câte ceva de la secretara asociaţiei locale a medicilor. Era un pierde-vară prietenos, cu o mutră cinică, dar simpatizat de colegii lui. Avea şi un hobby – otrăvurile – şi o documentaţie impresionantă în legătură cu ele, dar, odată ce otrăvurile nu au legătură cu cazul nostru, n-am mai insistat în direcţia asta.

Se opri şi se uită întrebător la Stephens. Ochii i se îngustaseră şi Stephens avea impresia că detectivul îi urmăreşte fiecare reacţie şi că ştie mai mult decât spune.

Nu era chiar atât de sigur că otrăvurile nu aveau legătură cu cazul. Oamenii aceia foloseau, în mod sigur, drogurile pentru scopuri determinate cum ar fi producerea amneziei. Ar fi trebuit cercetat, dar mai târziu.

Înţelese, deodată, că apariţia sa în clădire nu fusese lămurită şi că Riggs ar fi putut să se întrebe ce caută el acolo, în primele ore ale dimineţii. Trebuia să dea o explicaţie. Poate că nu strica să-şi facă un confident din micul detectiv, măcar până la un punct, începu:

— Domnule Riggs, domnul Tannahill şi cu mine am ajuns la concluzia că o organizaţie importantă acţionează aici. E vorba de mulţi bani. Cercetările mele dovedesc complexitatea situaţiei.

Îi povesti despre veniturile Mistrei şi despre scrisoarea pe care Tannahill fusese obligat s-o semneze. Fără să menţioneze că Mistra e sursa informaţiilor sale, îi spuse că, după părerea lui, membrii grupului sunt acum dependenţi financiar de Tannahill. Aduse vorba şi despre peşteră, dar afirmă că o descoperise din întâmplare.

Nu-i spuse nimic despre navă, nemurire, culte, măşti sau despre modul cum descoperise el întregul grup. Conchise:

— Situaţia e dificilă, domnule Riggs. Într-un fel ar trebui să demascăm acest grup, dar nu ştiu dacă ar fi spre binele celui care ne-a angajat. Trebuie să avem grijă să nu-i facem domnului Tannahill noi duşmani şi să-l găsim pe adevăratul ucigaş.

Riggs încuviinţă, dus pe gânduri. Spuse, într-un târziu:

— Peştera aceea… credeţi că are vreo legătură cu cazul?

Stephens ezită, apoi minţi:

— Mă îndoiesc.

— Atunci s-o lăsăm deoparte, continuă Riggs serios. Vă spun eu, domnule Stephens, aluziile acestea la amnezie, peşteri secrete, bande, mă cam sperie. Cred că am face bine să nu vorbim despre astfel de lucruri. Şi acum, trebuie să vă spun cinstit că v-am urmărit toată ziua.

— M-ai urmărit! Se auzi Stephens ca un ecou. Îl cuprinse o senzaţie de gol, apoi de spaimă. Îşi aminti, rapid, evenimentele din timpul nopţii. Nu-l deranja ca Riggs să fi aflat tot ce i se întâmplase, în afară de incidentul din peşteră, şi nu era nici un semn că ştia ceva despre asta. Spuse uşurat: Sunt uimit.

Riggs continuă:

— Cum puteam şti că nu sunteţi chiar dumneavoastră duşmanul tipului care m-a angajat? M-am gândit că e mai bine să vă verific. A fost, ce-i drept, cam plicticos, în cimitir, să stăm toţi patru acolo fără să facem nimic.

Calmul lui Stephens dispăru. Se ridică pe jumătate, din scaunul în care stătea, apoi se lăsă încet la loc:

— Patru?

— Nu ştiu dacă o să vă placă, dar el a aşteptat acolo câteva ore să plecaţi dumneavoastră, spuse Riggs.

— Cine?

— Tannahill. Am avut impresia că el şi fata se înţeleseseră dinainte. Oricum, când, în sfârşit, aţi plecat, el a venit la ea. I-a spus că vrea să fie sigur că ea o să facă ce a promis. Iar ea a răspuns: „Da, o să ne căsătorim.” Pe urmă el s-a urcat în maşină şi au pornit către Las Vegas. Se opri şi ochii lui albaştri aveau o nuanţă de înţelegere când continuă:

— Văd că asta vă dă o lovitură grea. Îmi pare rău!

Stephens deveni conştient că se ghemuise în scaun, cu faţa încordată, dinţii încleştaţi. Simţi că-l dor ochii şi gâtul la fel, după ce înghiţise repede, de câteva ori, în sec. Cu un efort, se stăpâni şi întrebă anevoie:

— Ce s-a mai întâmplat?

— V-aţi întors şi v-am urmărit prin tot oraşul. Când aţi ajuns la Palms Building, aţi intrat şi aţi încuiat uşa. Mi-a luat două ore să intru printr-o fereastră de la etajul trei şi apoi ne-am întâlnit în hol. Asta-i tot.

Stephens încuviinţă din cap şi spuse:

— Cred că avem amândoi nevoie de un somn bun.

Mai erau o mulţime de lucruri de făcut: să dispună plata cauţiunii, dacă va fi nevoie, apoi detalii ale apărării, pregătirea documentelor legale. Aceasta va fi activitatea lui de faţadă. Restul privea încercările sale de a se apropia de grup. Trebuia să fie în cea mai bună formă posibilă.

În timp ce-i spunea „Noapte bună” lui Riggs, se gândea că hotărârea Mistrei fusese determinată de refuzul său. Nereuşind să obţină ajutor de la el, făcuse un pas decisiv. Îşi amintea ultimele ei cuvinte – că salvarea Pământului e mai importantă decât dragostea lor.

Îl avea pe Tannahill. Putea să ameninţe grupul cu ajutorul lui.

Extenuat, Stephens se întinse pe patul de campanie din cabinetul de lângă biroul său.

Nu adormise încă, la 8,30, când sosi domnişoara Chainer. A coborât la frizeria din clădirea alăturată, s-a bărbierit şi a traversat să-şi ia micul dejun. Se întorcea la birou când a văzut, nu departe, firma unui laborator de analize. Nu era prima dată când o observa, dar până acum nu-l interesase.

Scotoci, involuntar, în buzunarul hainei, după bucăţile de marmură luate de la Grand House. Intră în clădire şi întinse aşchiile de piatră omului din spatele tejghelei. Întrebă:

— Cât de repede le puteţi analiza?

Laborantul era slab, în vârstă şi purta ochelari cu ramă de aur. Răspunse tot cu o întrebare:

— Cât de repede aveţi nevoie de rezultat?

Mormăi ceva despre vacanţă.

Stephens îl întrerupse:

— Uite, plătesc dublu, dacă-l am mâine dimineaţă.

Repede omul îi dădu chitanţa:

— Pe la 10, spuse el.

Pe când ieşea, Stephens auzi un băiat cu ziare strigând: „Citiţi despre atacul lorillienilor!”

CAPITOLUL XVI.

Stephens cumpără ziarul cu mâinile tremurând. Pe prima pagină scria mare: LORILLIA ACUZĂ STATELE UNITE DE ATAC ARMAT.

Dedesubt, mai mic, dar tot cu majuscule, era scris: AMBASADORUL ÎNMÂNEAZĂ O NOTĂ DE PROTEST DEPARTAMENTULUI DE STAT.

Apoi începea articolul:

Guvernul Suitelor Unite a respins categoric acuzaţia că avioanele de război americane ar fi atacat uzine şi instalaţii din Lorillia, astăzi la prânz (după ora lorilliană). Secretarul de Stat Walter Blake a anunţat că guvernul nu acceptă protestul…

Privirile lui Stephens alunecară mai departe, căutând informaţii mai substanţiale decât proteste şi acuzaţii. Sări la un paragraf în care se putea citi:

Observatorii din corpul diplomatic au fost uimiţi de acuzaţiile Lorilliei, neacordându-le nici un fel de încredere. Totuşi, din Antulla a sosit o relatare că mesajele radio au fost interceptate şi transmise la Palatul Congresului. Piloţii lorillieni raportau, la bazele lor, că sunt în imposibilitate de a continua urmărirea navelor inamice, care scăpaseră ridicându-se la o înălţime inaccesibilă celor din Lorillia. Mai mulţi piloţi pretind că au creat pagube serioase atacatorilor, deşi nu există nici o dovadă că vreo navă a fost doborâtă…

Stephens citea şi înghiţea în sec, pentru a-şi stăpâni emoţia. Îşi imagina scena: Mistra coborând printr-un adevărat iad de proiectile teleghidate, rachete antiaeriene şi obuze de mare calibru. Relatarea din ziar era dovada că

ea rezistase focului dezlănţuit. Îşi riscase trupul nemuritor – şi pentru ce? Pentru o lume care s-ar putea să nu afle niciodată că a fost în pericol.

Părea evident că mai multe nave participaseră la atac, dar asta nu mai conta. Grupul capitulase de frică. Confruntaţi cu ameninţarea de a-l ucide pe Tannahill, alarmaţi de noi complicaţii posibile, o ajutaseră să-şi ducă planul la îndeplinire.

Era o schimbare majoră de strategie. Grand House va rămâne la locul ei şi grupul, de asemenea. Dacă lorillienii, nedumeriţi şi mânioşi, nu vor crea noi puncte de litigiu, nu va fi nici un război.

Înainte de prânz, Stephens a sunat la biroul procurorului districtual şi, după o scurtă întârziere, a fost pus în legătură cu Howland. Acesta întrebă rece:

— Îţi dai seama că dispariţia lui Tannahill este dovada vinovăţiei lui? Înseamnă că am avut dreptate să emit mandat de arestare pe numele lui.

Stephens îşi exprimă uimirea, prevăzător, temându-se că ar putea fi înregistrată convorbirea. Spuse foarte clar:

— Cu toate acestea, un om care nu ştie că va fi arestat, cu greu ar putea fi acuzat de a fi încercat să scape.

— Uite ce este… începu Howland.

— E posibil – minţi Stephens – ca domnul Tannahill să fi plecat la San Francisco, pentru a petrece Revelionul acolo. Spunea că ar vrea să se distreze puţin. Îndată ce aflu ceva, îl voi preveni în legătură cu acţiunea dumitale. Între timp, îi voi prezenta o cerere de eliberare pe cauţiune judecătorului Adams şi voi solicita o audiere urgentă.

După prânz, întorcându-se la birou, intră într-o librărie din centru. Îl întrebă pe vânzător:

— Aveţi ceva referitor la longevitate?

— A, vreţi cărţi de geriatrie, nu-i aşa?

Stephens presupuse că asta era, deşi nu cunoştea cuvântul. Îl urmă pe vânzător de-a lungul unor rafturi,

urmărindu-l cum examinează un şir de titluri. Scoase o carte subţire.

— A, Prelungirea vieţii, scrisă de un rus, Bogomolets. Te învaţă să mănânci iaurt bulgăresc, care conţine o bacterie ce le distruge pe celelalte, din intestine. Eu însumi fac asta, dar e prea devreme ca să vă pot spune la ce rezultat duce.

Râse şi apoi continuă:

— Acum, avem aici broşura Viaţă lungă şi fericită, editată de Comitetul Afacerilor Publice din New York. Dacă ceva nu e în regulă undeva, nu te lăsa până ce nu e totul vindecat! Ai vârsta celui mai bătrân organ al tău – asta e ideea. Ce folos că ai o inimă de patruzeci de ani, dacă ai un ficat de nouăzeci?

Stephens cercetă cartea şi, în final, o acceptă.

Spuse ezitant:

— Altceva? Ceva în legătură cu diferenţierea celulelor?

Îi explică, dar vânzătorul clătină din cap a îndoială:

— Avem o carte despre cameleoni – fascinantă!

Stephens le cumpără pe toate trei. Se întoarse la birou, conştient deodată de tensiunea în care trăieşte. Se aşează la masă şi începu să se gândească.

În Almirante era un singur om care, legal, avea destulă putere pentru a acţiona împotriva grupului: Frank Howland. El putea emite ordine de arestare, putea face apel la curţi superioare, în cazul unor sentinţe care nu îi conveneau. El era în stare să polarizeze atenţia publică şi să pună pe cineva sub urmărire. Problema ar fi să-i furnizeze lui Howland destulă informaţie pentru a-l stimula, dar nu destulă pentru a ghici adevărul.

Frank Howland… asociat. Râse, dar nu foarte vesel şi se hotărî: „îl caut mâine.”

Ridică receptorul, sună la aeroport şi închirie un avion care să-l ducă la Los Angeles, la miezul nopţii.

Ieşi, cumpără o cazma şi o lopată şi le puse în maşină. În noaptea aceea trebuia să verifice acel aspect al afacerii despre care nu avea nici o dovadă. Aceşti oameni erau

probabil nemuritori, dar nu se putea baza doar pe vorbele unei singure persoane.

Întors în birou, scoase un carnet de însemnări şi scrise: Presupunând că tot ce am aflat e adevărat, ce ar mai fi de cercetat?

O mulţime de lucruri, dar, surprinzător, puţine care puteau fi abordate direct. Nu se aflase încă cine-i ucisese pe Jenkins şi pe îngrijitorul negru şi nici cine-i trimisese lui Howland scrisoarea. Rolul lui Peeley, de conspirator, împreună cu indianul neidentificat, rămăsese nelămurit.

Ce puneau oare cei doi la cale? De ce se opusese individul cel scund plecării de pe Pământ într-atât încât să încerce uciderea lui Tannahill, când acesta acceptase mutarea casei? Şi cum spera el să-l folosească pe Allison Stephens, pentru a forţa computerul să cedeze?

Problema lui, decise Stephens, se reducea la o întrebare: cum putea folosi informaţiile căpătate pentru a-i întinde o cursă ucigaşului, a zădărnici intenţiile grupului şi a obţine casa pentru el, Mistra şi restul lumii?

Se uită la ceas. Patru fără cinci minute. Mai avea de aşteptat cel puţin patru ore până să acţioneze.

Trecu pe la morgă, care în Almirante se afla lângă pompele funebre. Verifică dacă Ford murise din cauza unei împuşcături. Jenkins fusese înjunghiat. Asistentul de serviciu se miră:

— Ciudat lucru, rana asta! Ai crede că a fost ucis de un cuţit înroşit în foc. Rana e complet cauterizată.

Raza-ac!

Stephens simţi un fior rece. Îşi petrecu restul după-amiezii şi o parte din seară verificând adresele extrase din registrul de la Societatea Mexicană de Import. Grupul de nume reprezentau o bună parte a magnaţilor din acea zonă.

Mai mult ca oricând, simţi ce handicap are un om obişnuit măsurându-se cu astfel de forţe întărite şi bine apărate.

Cină şi, puţin înainte de ora nouă, se duse acasă şi îmbrăcă o pereche de pantaloni vechi, o cămaşă groasă şi o jachetă.

Porni spre cimitir şi ajunse în zona mormintelor familiei Tannahill. Ascultă câteva minute, aşteptând un semn că a fost văzut. Dar liniştea era la fel de deplină ca şi în noaptea trecută. Era evident că poliţia locală nu considera că e vreo primejdie ca cineva să încerce să deschidă mormintele, aşa că nu luase nici o precauţie împotriva acestei eventualităţi.

Stephens ieşi din maşină. Intenţiona să deschidă două morminte. Primul era a lui Francisco Tanequila, mort în 1770, şi celălalt urma să fie ales la întâmplare. După o oră, se afla, ud de sudoare, într-o groapă puţin adâncă pe care o săpase în primul mormânt. Era înspăimântat de densitatea solului. Parcă era cărămidă. După o oră se gândea deja să renunţe. Dar întunericul absolut al nopţii l-a hotărât să mai rămână. Şi a fost răsplătit când lopata lui a atins, deodată, un pământ mai afânat. După încă o oră, scoase o bucată de lemn putred, desfăcu sicriul şi înlătură pietrele. Erau vreo duzină, în greutate totală de vreo 90 de kg. Stephens se asigură că sicriul nu mai conţine şi altceva, pe urmă umplu groapa la loc şi se aşează să se odihnească. Ştia că mai are de săpat la al doilea mormânt.

Încercă mai multe, înfigându-şi cazmaua în pământ. Alese solul cel mai moale şi începu să sape. Dar, după vreo treizeci de centimetri ajunse la ceva care rezista loviturilor lui. I se păru ciudat şi îşi aprinse lanterna. Începu să caute cu mâinile prin pământ. Haine…

În câteva clipe, scormonind cu atenţie, descoperi capul. Faţa era distrusă, de nerecunoscut. Stephens se cutremură văzându-l. Dar, după un moment de gândire, îi luă o mână, îşi scoase ochelarii de soare din tocul lor, şi-i imprimă amprentele degetului arătător şi ale celui mare pe lentile. Îşi puse ochelarii la loc în toc şi-i strecură în buzunar.

Simţind un gol în stomac, Stephens acoperi cadavrul cu grijă şi se îndreptă spre casă. Era miezul nopţii şi trebuia să ajungă şi la aeroport. Conduse până acasă fără nici un incident, sună la aeroport, să vadă dacă pilotul pe care-l angajase îl aşteaptă, apoi făcu o baie, şi se îmbrăcă.

Pe la unu, avionul decolă şi ateriză după o jumătate de oră, lângă Western Avenue, pe un teren pustiu, din partea de sud a oraşului. Luă un taxi până pe bulevardul Sunset, unde se afla biroul lui Peeley, într-o curte în genul celor spaniole. Locul era întunecos, toate magazinele şi birourile fiind goale la ora aceea din noapte.

Era pregătit să intre cu forţa, dar una din cheile luate din poşeta Mistrei se potrivea. A fost simplu să găsească scrisoarea, semnată de Tannahill, prin care-l autoriza pe Peeley „să continue" plăţile către membrii Clubului Pan-American.

Pe drumul de întoarcere, Stephens dormi tot timpul şi se duse la culcare, imediat ce ajunse acasă.

La prânz era din nou în centru.

Îşi cercetase ochelarii în timpul nopţii şi amprentele mortului păreau destul de vizibile. Acum, la lumina zilei, le privea din nou. Ambele lentile aveau pe ele câte o amprentă bine conturată. Stephens le studie, apoi îşi scoase batista şi şterse, parţial, amprenta degetului arătător. Pentru scopul său, nu era tocmai bine să aibă ambele amprente aşa de clare. Odată luată această măsură de precauţie, se îndreptă spre circa de poliţie şi dădu ochelarii ofiţerului de serviciu. Explică:

— Acum câteva zile am anunţat că nişte vandali mi-au întrerupt legăturile telefonice. Azi dimineaţă am găsit aceşti ochelari în iarbă. Mi-am zis că merita să vi-i aduc pentru a fotografia şi controla amprentele de pe ei.

Locotenentul, cu ochelari şi el, examină lentilele cu interes.

— Sigur, vom verifica. Vă căutăm noi, domnule Stephens.

Stephens se întoarse să plece, dar reveni lângă poliţist. Criza pe care voia s-o determine nu putea aştepta să se facă investigaţiile cu încetinitorul. Urmă:

— Am impresia că va trebui să controlaţi şi la Washington şi la Departamentul Circulaţie – secţia permise de conducere din Sacramento. Cât timp o să vă ia?

Ofiţerul răspunse la întrebare:

— Dacă nu figurează în evidenţele noastre ar putea dura o săptămână.

Stephens, mai pesimist, calculă două săptămâni. Şovăi puţin şi apoi spuse:

— Din câte ştiu eu, puteţi afla totul telegrafic.

— Pentru un simplu vandal? Omul era uimit.

Stephens răspunse:

— Sunt curios şi nu am de gând să consider incidentul neimportant. Aşa că am să plătesc eu verificarea telegrafică. Vreţi să-mi daţi formularul să-l semnez?

Stephens trecu apoi pe la laboratorul de analize. Bătrânul veni din spate, clipind:

— Da' ştiu că sunteţi bine! Îmi oferiţi plată suplimentară pentru a fi gata la 10 şi nu veniţi să aflaţi rezultatul.

— Plătesc totuşi aşa cum am promis, îl linişti Stephens.

Celălalt începu să-i explice:

— Mostra pe care mi-aţi adus-o nu are nimic deosebit din punct de vedere chimic. E, pur şi simplu, carbonat de calciu – marmură.

— La naiba! Izbucni Stephens.

— Nu vă grăbiţi! N-am terminat încă, zâmbi bătrânul.

Stephens aştepta.

— În ultimul timp, datorită cercetărilor moderne, cu privire la oxidul de uraniu, am inclus şi testele cu electroscopul printre cele obişnuite. Surprinzător, dar marmura dumitale e radioactivă, îl privea triumfător pe Stephens şi repeta:

— Radioactivă… foarte puţin. N-am reuşit să recuperez nici o bucată. Şi, luate separat, calciul, carbonul şi oxigenul nu sunt radioactive. Foarte interesant. Dacă asta ar putea duce mai departe, ce-ar fi să lăsaţi cercetările în seama noastră?

— Numai dacă nu spuneţi nimic la nimeni, răspunse Stephens.

— Dar dumneata ce crezi că am făcut?

Din nou afară, Stephens se gândi: „Radioactivitate…”

Asta explica totul şi nimic. Era un aspect al naturii pe care omul nu reuşise să-l cerceteze complet. Îşi imagină, deodată, omenirea locuind în case radioactive pentru a deveni nemuritoare. Se întreba dacă robotul nu putea opera decât în cadrul unor limite stabilite. Ar putea procesul să fie extins la mai mult decât câţiva privilegiaţi? Să ajungă vreodată la scara întregii umanităţi?

CAPITOLUL XVII.

Plecă spre birourile editorialului Almirante Herald. Dar Carewell, proprietarul ziarului, „nu era în oraş”. Sună la judecătorii Porter şi Adams şi la încă o serie de membri ai grupului. Toţi erau „plecaţi în vacanţă”, „plecaţi din oraş”, „aşteptaţi să se întoarcă mâine”.

Stephens le lăsă la toţi câte un mesaj, rugându-i să-l caute la orice oră din zi sau din noapte, când se vor întoarce.

Mâncă la prânz, apoi se duse la biroul lui, se aşeză la masa de lucru şi începu să se gândească la ceea ce făcuse. Nu mai putea să şteargă telefoanele pe care le dăduse. Membrii grupului, întorcându-se la casele lor, vor găsi mesajul lui. Când îşi vor povesti între ei despre mesajul primit, vor înţelege limpede că Stephens ştie cine sunt ei.

Din punctul lor de vedere, el putea să pară un intrus, un om care ştie prea multe.

Trebuia să-şi întărească poziţiile, chiar să atace, dacă era necesar.

Încă se întreba cum ar putea să facă asta şi cu ajutorul cui, când domnişoara Chainer îl sună:

— Domnule Stephens, vă caută domnul Howland.

Stephens simţi un fior ciudat. Pentru că, desigur, se gândi el aproape pierzându-şi răsuflarea, ar putea fi o „cale”…

Putea fi doar o faţetă, dar nu una lipsită de importanţă. Poliţia putea fi de mare folos în momentele de criză.

Se auzi, după un moment, vocea lui Howland:

— Aş vrea să vii la mine, la birou, azi după-amiază. Ai putea?

— Ce-ar fi să vin chiar acum?

— Bine.

Închise şi, încet, tensiunea scăzu. Deodată îşi dădu seama că era atât de concentrat asupra lucrurilor pe care trebuia să i le spună lui Howland, încât nu se întrebase ce avea acesta să-i spună lui.

Oftă pentru că intrase în joc şi trebuia să continue. Nu se mai putea întoarce. Telefonă încă o dată să vadă dacă s-au întors ziariştii sau judecătorii. Nu.

Stephens lăsă mesaj, cu rugămintea să i se telefoneze.

Plecă la tribunal şi fu imediat poftit în birou. Howland se ridicase de la masa de lucru, pentru a-l întâmpina. Îi întinse mâna.

— Ia loc!

Stephens se aşeză. Howland se întoarse în scaunul său şi spuse rar:

— Stephens, am reuşit să descoperim amprentele lui Newton Tannahill. Nu se potrivesc cu ale nepotului său, Arthur. Deci am făcut o mare greşeală ordonând arestarea lui Tannahill.

Se opri şi părea să-i studieze reacţiile lui Stephens. Acesta făcea eforturi să-şi menţină o expresie impasibilă. Spuse rece:

— Ţi-am spus să nu te grăbeşti.

Howland scrâşni din dinţi:

— La naiba! De ce mai întâi n-a avut nici un fel de amprente? Apoi se calmă. Zise: Am nevoie de ajutorul tău.

Stephens de-abia îl mai auzea. Prima senzaţie de năuceală din mintea lui făcuse loc unei mari uimiri. Grupul reuşise să rezolve problema modificării amprentelor. Nu putea decât să ghicească metoda, dar era probabil în legătură cu diferenţierea celulelor. Dacă celulele întinereau, putea să se producă şi schimbarea amprentelor. O altă explicaţie mai

bună nu avea. Doar dacă nu era pregătit să renunţe la ideea nemuririi, ca la o mistificare. Dar îşi dădu seama, posomorât, că nu se simţea în stare de aşa ceva. Se întoarse cu gândul la ce spunea Howland şi la ce avea, el însuşi, de spus. Decise că situaţia nu se schimbase prea mult.

Howland se aplecase spre el:

— Stephens, sunt gata să uit trecutul! Gata! Mi-am băgat minţile în cap. Acum, iată care-i problema: dacă retrag acuzaţia, sunt ruinat. Dacă-mi poţi sugera o ieşire, te ascult.

Stephens lupta împotriva tensiunii care-i contractase muşchii stomacului. Asta era exact şansa pe care o aştepta. Spuse:

— Am să-ţi spun exact cum o s-o scoatem la capăt cu domnul Tannahill!

— Te ascult! Zise Howland blând.

Stephens îi povesti, dintr-o suflare, despre biciuirea Mistrei, dar nu-i spuse cine erau oamenii care făcuseră asta. Nu dădu nume, nu menţionă nici navele spaţiale, nici peştera, nemurirea sau computerul de pe nava din subteran.

Dimpotrivă, se concentră asupra faptului că un număr de indivizi, aparţinând unui cult misterios, obţineau bani de la Tannahill. Asta explica uciderea îngrijitorului negru şi toate celelalte evenimente.

Când plecă din biroul procurorului, Stephens se simţea de parcă ar mai fi făcut un pas mare în întuneric. Porni spre Grand House. După ce ocoli pâlcul de copaci, scările deveniră vizibile şi el se aşteptă să vadă un semn de viaţă în casă. Dar nu era aşa.

Sună câteva minute la uşă, fără nici un răspuns. Ar fi putut intra cu una din cheile Mistrei, dar, în loc de asta, merse până la marginea terasei, sări în iarbă şi se strecură în spatele casei. De acolo, casa părea întunecată şi disproporţionată, proiectându-se pe cerul albastru, având în fundal marea strălucitoare, de o nuanţă mai închisă. Era

tăcută şi izolată, sub povara unei vârste de neînchipuit, ce apăsa parcă şi asupra lucrurilor din jur.

Casa se ridica în soare. Nu încăpea îndoială că aici crima era o poveste veche, violenţa – un fapt comun, iar uneltirile – la fel de fireşti ca ciclul vieţii şi al morţii, pe care fusese construită să-l înfrângă. Era la fel de plină de secrete ca şi de ani, iar zidurile ei elegante ascundeau o istoric sângeroasă…

Toate dependinţele erau la oarecare distanţă, separate de casă prin grădini de flori şi două rânduri de boschete. Copacii fuseseră plantaţi, cu măiestrie, pe lângă diferitele clădiri, pentru ca urâţenia lor să fie ascunsă ochilor celor ce locuiau în casă.

Ajunse pe panta estică a dealului. O vale puţin adâncă se întindea înaintea lui şi putea să vadă, printre copaci, la o oarecare distanţă, acoperişul verde al unei ferme. Apoi, din nou dealuri, ondulându-se spre orizont. Stephens merse de-a lungul crestei, până în punctul unde drumul cobora pe marginea unei stânci – acelaşi drum şi aceeaşi stâncă spre care-şi îndreptase Mistra maşina.

Când se întoarse la cea mai apropiată clădire, avea deja o imagine de ansamblu a casei şi a împrejurimilor. Soarele coborâse spre apus, iar apa unduia la nesfârşit, scânteietoare. Stephens nu avea nici un interes să spargă lacătele de la uşile celor nouă depozite din spatele casei. Bănuia că nu era nimic semnificativ acolo. Doar Grand House conta.

Intră pe uşa din faţă şi cercetă cele douăsprezece camere. Erau opt dormitoare, o bibliotecă vastă, o sufragerie, salonul şi o bucătărie enormă. Fiecare cameră avea uşi mari, cu canaturi de sticlă, deschizându-se spre curtea interioară.

Se opri în hol, studiind planul clădirii. Văzu că fuseseră cândva trei arcade principale, perfect reconstruite, cu câte două camere în fiecare secţiune.

Se întuneca în timp ce Stephens cobora dealul. Era oarecum deprimat. Trebuia să găsească o modalitate de a afla identitatea indianului, singurul supravieţuitor din primul grup de locuitori ai casei.

Cină în oraş şi apoi se întoarse acasă. Îşi parcă maşina şi tocmai voia să intre, când o frânghie, aruncată de undeva dintr-un boschet, îi înconjură umerii. Laţul se strânse în jurul coatelor şi îl trânti la pământ. Căderea îl ameţise şi nu reuşise să se apere de frânghia încolăcită în jurul lui. Simţi cum îi îndesau un căluş în gură.

CAPITOLUL XVIII

— Gata, Stephens, ridică-te şi vino aici. Stephens. Folosirea numelui îi risipi speranţa că ar putea fi o simplă bandă de noapte, pornită să jefuiască. Se ridică în picioare, dar se clătină când nişte mâini puternice îi înşfăcară pardesiul şi i-l smulseră, căutând să-i apuce şi haina, desfăcută brutal, odată cu cămaşa. Pe jumătate gol, se trezi izbit de trunchiul unui copac şi legat cu o frânghie.

După câteva secunde, se auzi un sunet subţire, şuierător şi simţi un bici plesnindu-l peste umerii goi. Se sufoca. Era ca şi cum i-ar fi sfâşiat spatele cu un cuţit. A doua şfichiuire îi tăie răsuflarea, iar spaima că biciul îi va sfâşia şi faţa îl făcu să se contorsioneze. Cu dinţii încleştaţi, îşi apără capul într-o scorbură a copacului: „Dumnezeule, o să plătească ei pentru asta!”

Furia îl susţinea, în timp ce biciul îl lovea fără milă. Durerea aceea ascuţită se transformă într-o amorţeală confuză. Genunchii începură să i se îndoaie şi un fel de ceaţă îi cuprinse mintea. Totul devenise neclar când bătaia încetă. Se auzi o voce aspră:

— Puteam să te omorâm. Ăsta e doar un avertisment. Dacă te mai amesteci vreodată în afacerile noastre, oricare ar fi

motivul, o să te însemnăm pe viaţă. Îţi vom scoate ochii şi-ţi vom face franjuri mutra asta drăguţă.

Plecaseră, probabil, pentru că se făcuse linişte. Se sprijinea de copac să nu cadă. Îşi revenea cu greu şi, abia când primele raze de lumină apărură dinspre est, simţi că se poate ţine din nou pe picioare. Observă că frânghia e desfăcută la un capăt şi încolăcită. O desprinse şi de copac şi se eliberă. Căzu pe iarbă, respirând greu. Într-un târziu, porni spre casă.

Descuie uşa, bâjbâi prin salon şi se lăsă să cadă pe o canapea. Puţin mai târziu intră în dormitor, se spălă şi-şi întinse o alifie care să-i aline durerea, pe spatele plin de răni. Se pansă şi făcu apoi nişte cafea. După prima ceaşcă, furia începu să i se potolească şi se simţi ceva mai bine.

Zăcu toată dimineaţa şi o parte din după-amiază. Îi reveni încet curajul abia mai târziu, când înţelese că grupul nu-şi dă seama cât de multe ştie el. Altfel, era greu de crezut că se aşteptau ca el să renunţe.

Miza era mare. Un grup de nemuritori, trăind, în secret, printre muritori, fuseseră forţaţi să se deconspire în urma acţiunilor câtorva membri ai grupului şi din cauza iminenţei unui război atomic. Acum, fără a fi conştienţi de planurile misteriosului indian, încercau să strângă rândurile. Dacă reuşeau, asupra tuturor celor întâmplate s-ar fi lăsat ceaţa. Allison Stephens ar fi rămas în umbră, împreună cu victimele – John Ford şi William Jenkins. Într-o zi nu prea îndepărtată, ar fi devenit doar un nume pe o lungă listă a morţilor. Câţiva ani, câteva decenii, un moment de eternitate. Cu totul în afara planurilor incerte de a face nemurirea accesibilă întregii omeniri, propria lui dorinţă era destul de puternică pentru a-l determina să meargă mai departe, indiferent de primejdie.

Pe la două şi jumătate, Stephens se simţi în stare să se ridice din pat. Se bărbieri şi se îmbrăcă, apoi îşi luă ceva de mâncare din frigider şi sună la Grand House. După câteva

apeluri, cineva ridică receptorul şi răspunse – o voce de femeie:

— Aici menajera. Cine e la aparat?

Era vocea lui Gico Aine. Deci grupul se întorsese.

Stephens îşi spuse numele, aşteptă, pentru că ea părea să se fi depărtat de receptor, până veni răspunsul, rece:

— Domnul Tannahill mă roagă să vă informez că a lămurit tot ce era de lămurit în scrisoarea pe care v-a trimis-o la birou.

— Scrisoare? Întrebă Stephens încurcat.

Încercă să se adune.

— Domnişoara Lanett este acolo?

— Domnişoara Lanett nu este nici dumneaei disponibilă pentru dumneavoastră.

Clic!

Stephens închise şi el. Pe urmă, plecă la birou. Domnişoara Chainer îl anunţă din uşă:

— Aveţi o scrisoare recomandată pe birou. Vă este adresată „personal”, aşa că n-am deschis-o.

— Mulţumesc! Spuse Stephens automat.

Citi cu buzele strânse:

Dragă domnule Stephens, Vă anunţ, prin această scrisoare că angajamentul dumneavoastră cu domeniile Tannahill s-a încheiat, începând de astăzi. V-aş ruga să trimiteţi cheile la Grand House şi să părăsiţi biroul în răstimp de o oră. Veţi fi recompensat adecvat, la timpul cuvenit.

Al dumneavoastră, Arthur Tannahill.

Stephens împături scrisoarea şi o puse în buzunarul de la piept. Era blocat, dar nu deprimat. Grupul se debarasa de el. Probabil că urmau represalii. Chiar referirea la „recompensă” era o mişcare tactică. În cazul în care ar fi acceptat să plece din Almirante, probabil că ar fi primit totuşi o sumă mare de bani.

Îl sună pe Riggs la hotel şi îl prinse imediat. Acesta îi răspunse:

— Îmi pare rău, domnule Stephens, dar nu v-am mai sunat pentru că am primit o scrisoare de la domnul Tannahill, în care mi se spunea că dumneavoastră nu mai aveţi nici o legătură cu cazul şi că nu mai e nevoie să vă caut.

— Doar o scrisoare? Nu v-aţi mai întâlnit?

— Nu.

— Nici măcar un telefon?

— Ce vreţi să spuneţi? Riggs părea alarmat.

— Uite ce e, Bill, serios acum, am toate motivele să cred că domnul Tannahill e ţinut prizonier. Ţi-au trimis foile de drum?

— Păi, în scrisoare se afirmă că nu mai e nevoie de ele. Urma să adaug costul călătoriei la nota de plată… La dracu'! Vreţi să spuneţi că ne trag pe sfoară? Eu tocmai îmi făceam bagajele.

— Mai bine despachetează, dacă vrei să rămâi în afacere!

— Sigur că rămân. Unde ne întâlnim?

— Nicăieri. Trebuie să forţez nişte indivizi periculoşi să dea cărţile pe faţă şi am nevoie de tine…

Telefonă la ziare. Nici Carewell, nici Grant nu erau acolo. Cel puţin aşa i se spusese. În ambele cazuri, discută cu redactorii şefi şi îi zise fiecăruia:

— Anunţaţi-vă patronul că vor fi evenimente importante în noaptea asta. Ştie dânsul unde. Este singurul reprezentant al presei invitat şi ar fi bine să vină personal. Tot grupul va fi prezent.

Sună apoi la judecătorii Porter şi Adams şi, neputând să ia legătura cu ei, discută cu secretarele. Au fost singurele apeluri către membri ai grupului. Zvonul avea să circule şi ceilalţi puteau veni şi neinvitaţi. Stephens era sigur că vor fi acolo: grupul şi ucigaşul, maniacul şi victimele sale, omul care aspira să domine întreaga planetă şi cei care-i stăteau în cale.

Ăsta trebuia să fie răspunsul. Omul risca enorm. În orice moment, ceilalţi puteau descoperi că unul dintre ei unelteşte în secret. Iar asta era o crimă de neiertat.

Ar fi trebuit să-i omoare pe toţi ca să se salveze.

Gândul acesta îi aduse aminte lui Stephens de cadavrul găsit într-unul dintre mormintele familiei Tannahill. Telefonă la poliţie, dar amprentele nu fuseseră încă identificate. Închise bombănind. Voia o discuţie lămuritoare în noaptea asta şi încă nu avea acea informaţie vitală.

Neliniştit, luă un carneţel şi scrise:

Cadavrul este sau nu legat de această afacere? Trebuie să presupun că este.

Rămase pe gânduri şi mâzgăli iar:

Îl cunosc. Nu-l cunosc.

Stephens rămase gânditor, fixând hârtia cu o privire întunecată. Nu era logic să presupună că-l cunoaşte. Dar, fără această presupunere, trebuia să pună capăt imediat analizei lui. Scrise din nou:

Presupun că-l cunosc. Cine e?

După un moment de gândire, scrise în capul paginii:

Caracteristici fizice ale cadavrului: cam de statura mea… Pe cine cunosc din această afacere care are talia mea? Waher Peeley.

Se opri. Această identificare improbabilă determina o mulţime de ipoteze noi, ca nişte semnale luminoase în mintea lui. Selectă rapid faptele importante din şirul de raţionamente posibile. Peeley lipsea de o săptămână. Jenkins îl văzuse în noaptea când Mistra fusese biciuită, dar, în ciuda tuturor încercărilor de a-l găsi, nu mai fusese văzut de atunci. Computerul îl informase că Peeley se opune planurilor violente ale complicelui său. Acum, la declanşarea crizei, probabil că individul îşi ucisese „colegul” prea scrupulos, în ciuda precauţiunilor pe care, conform spuselor robotului, Peeley şi le luase.

Mai mult decât oricând, toate astea dovedeau că sosise momentul decisiv. Ucigaşul nu părea să se teamă că Allison Stephens ar spune grupului ceva despre navă. Şi totuşi, el ascunsese această informaţie mai mult de o mie de ani.

Ori acum nu-i mai păsa, ori – şi asta era mai plauzibil – era convins de reuşită.

Stephens se mai gândea încă la asta, când uşa se deschise. Domnişoara Chainer intră, înghiţi în sec, se înecă:

— A venit o domnişoară Lanett, care vrea să vă vadă.

La apariţia Mistrei, domnişoara Chainer păru să se ofilească. Parcă era o căpiţă de fân ruginiu, toamna. Uşa se închise şi Stephens o fixă pe Mistra cu ochi strălucitori.

Dar încântarea lui se stinse repede. Privirea ei era rece.

— Pot să stau jos?

Stephens o studia posomorât. Bănui că va încasa încă un refuz. Zise:

— Văd că ai câştigat în atacul contra Lorilliei.

Ea încuviinţă.

— Te-a şocat?

Clătină din cap.

Oricum, nu puteam să particip, dar, odată ce tu credeai că ai dreptate… Se întrerupse brusc: Te-ai căsătorit cu Tannahill?

Se uită la el cu luare-aminte:

— Cine ţi-a spus?

Stephens n-avea de gând să-l trădeze pe Riggs, acum, când detectivul urma să joace un rol atât de important în întâlnirea sa cu grupul. Răspunse:

— Era soluţia logică. Căsătorindu-te cu Tannahill, deţii automat jumătate din bunurile lui, după legea californiană.

După o scurtă tăcere, Mistra continuă:

— Am venit să-mi iau geanta, cea pe care am uitat-o în prima noapte.

Se înfioră. Nici nu încerca măcar să nege căsătoria. Deschise sertarul de jos al biroului şi-i dădu geanta, fără un cuvânt. Ea o luă, o goli şi puse la loc obiectele, unul câte unul. Îşi ridică privirea spre el:

— Unde sunt cheile?

— A! Căută prin buzunare şi i le întinse. Am să vin diseară să ne întâlnim cu toţii. Probabil ai auzit deja. Îl privi ciudat:

— Ar trebui să ştii că Tannahill şi-a recăpătat memoria. Astfel stând lucrurile, nu ţi-a mai rămas nici un prieten în grup.

Stephens o privi fix câteva momente:

— Niciunul?

Vocea ei era impasibilă:

— Niciunul.

Stephens zâmbi acru. Era „debarcat” pe toată linia. Nu voiau să înţeleagă că aşa ceva nu era posibil – cel puţin cât timp va mai avea suflare în trup.

— Să-i spui lui Tannahill că nu mă poate concedia. Sunt angajat de Walter Peeley. Numai el mă poate da afară.

Asta era culmea ironiei. Dacă Peeley era acolo, în mormânt, i-ar fi fost destul de greu să-l concedieze pe Stephens.

Mistra îi răspunse:

— Foarte bine, o să-i cerem domnului Peeley să te anunţe oficial.

— Dar cum rămâne cu noi doi. Dragostea ta – era doar o problemă de strategie?

— Nu, îi răspunse, dar chipul ei nu se îmblânzi. Am să depăşesc momentul. Am sute de ani la dispoziţie. O să-mi revin şi poate, cândva, o să apară altcineva.

Răceala din vocea ei îl paralizã. Înţelese că are nevoie de ceva important ca să o mai poată impresiona. Întrebă:

— Clarvăzătoarea mai e cu voi?

Încuviinţă, privindu-l întrebător.

— Împuşcaţi-o! Spuse el. Nu e bună.

— Tot pe „tema Peeley” cânţi?

Stephens ezită.

— Unde e Peeley? S-a întors?

Răspunsul veni greu:

— Nu încă. Dar nu te teme! Suntem gata. Dacă lucrează împotriva noastră…

— Nu el. Mi-a scăpat ceva… cred…

— Atunci cine este?

Se aplecă spre ea cu seriozitate:

— Mistra, sunteţi toţi într-o primejdie de moarte!

Ea clătină din cap şi zâmbi ironic:

— Allison, eşti prea melodramatic şi e limpede de ce. Încerci să ne sperii pentru a fi acceptat printre noi. N-o să meargă. Te asigur că nu ne ameninţă nici un pericol. Niciodată n-am fost mai prevăzători. Îşi luă mănuşile. Stephens insistă:

— Mistra, stai!

Se lăsă la loc în scaun. Ochii ei verzi erau întrebători. Îl auzi:

— Nu înţelegi că încerc să vă ajut? Am informaţii…

— Ce informaţii?

Stephens n-avea nici o intenţie să-i împărtăşească acestei tinere reci şi ostile ceea ce creierul electronic al navei îi dezvăluise. În plus, planul său de bătaie consta tocmai în a-i ţine sub tensiune, dacă era necesar. Şi, pentru asta, el era cel care avea nevoie de informaţii. Întrebă:

— Mistra, există vreo modalitate de a distruge Grand House?

Ea râse:

— Doar nu crezi că aş spune cuiva asta, nu-i aşa?

Stephens se aplecă înainte:

— Dacă ţii la viaţa ta, încearcă să răspunzi!

Ochii ei se măriră:

— Dar e ridicol! Crezi că ar putea fi cineva din grup atât de prost? Casa e tot ce avem.

Stephens continuă, neînduplecat:

— Încerc să-ţi sugerez că acesta este chiar scopul trădătorului şi ştiu ce spun. Deci, există vreo modalitate rapidă de-a distruge casa pentru totdeauna? Poate un exploziv special. Nu mă refer la o bombă atomică, ci la ceva care s-ar putea ascunde într-un buzunar, de pildă. Ştiu că-ţi cer foarte mult…

Ea ezită dar, în cele din urmă, încuviinţă:

— Nu văd nici un rău în a-ţi spune. Oricum n-ai putea să foloseşti aceste cunoştinţe împotriva noastră. Elementul 167 este o anomalie a naturii. Răspândit, în pudră fină, creează instabilitate atomică în marmură şi ar putea să o dezintegreze astfel încât niciodată n-am mai putea recupera materialul, în forma lui originară…

— Elementul 167? Altceva n-ar putea să o distrugă?

— Asta-i tot, din câte ştiu.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că nu pot identifica persoana. Poate-mi mai spui tu câte ceva despre oamenii voştri. Câţi sunt în oraş acum?

— Patruzeci şi unu.

„Din cincizeci şi trei, reflectă Stephens. Ar fi o mare lovitură dacă i-ar prinde pe toţi.” Continuă cu fermitate:

— Trebuie să fie acolo toţi. Să creadă că e unica lui şansă. E singura cale de a-l demasca. Înţelegi, nu-i aşa?

Mistra se ridicase şi începuse să-şi pună mănuşile.

— Îţi garantez o audienţă în seara asta. Dar, dacă nu poţi dovedi nimic, eşti un om mort.

Adăugă cu o voce joasă şi serioasă:

— Restituindu-i memoria lui Tannahill şi pierzând controlul asupra lui, nu mi-a mai rămas decât un vot. Nu pot face nimic pentru tine şi nici n-o să încerc. Trebuie să te descurci singur.

Se întoarse şi părăsi biroul. Stephens aşteptă câteva minute, pe urmă ieşi şi-i spuse domnişoarei Chainer:

— Dacă vine cineva înainte să pleci, spune-le că mă întorc pe la şase.

Coborî, aşteptă un moment potrivit şi intră în subsol, fără să fie văzut. Ajuns în peşteră, se simţi în siguranţă şi se îndreptă cât putu de repede spre nava computerizată. Pe măsură ce se apropia, era tot mai încordat. „Îl va accepta oare robotul din nou?”

Se sufocă aproape de emoţie, când văzu uşa deschisă. Dar încrederea mecanismului electronic îi dădu curaj. Planul său era deci acceptat, cel puţin parţial.

Când se apropie de sfera verde, pe ea se formă o imagine. I se arătă, exact, pe ce raft va găsi elementul 167, dar şi elementele care i-ar putea anula efectele distrugătoare. Computerul părea să considere că elementul 221, un gaz, ar fi cel mai potrivit. Stephens luă, în câte o eprubetă, o mostră din fiecare element şi se întoarse la globul luminos. Dar pe el nu mai era nici o imagine. Computerul nu putea să-l ajute mai mult, nu putea să verifice dacă, într-adevăr, cadavrul lui Peeley se afla în mormântul lui Tannahill.

Stephens se întoarse posomorât la Palms Building. Domnişoara Chainer plecase, dar, când intră în cabinetul său de lucru, văzu că are un vizitator.

Walter Peeley stătea în scaunul confortabil din spatele biroului său.

CAPITOLUL XIX.

După ce se salutară, Stephens se uită nedumerit la celălalt. Apariţia lui Peeley – considerat mort, în evoluţia logică a evenimentelor – nu-i afecta planul de a determina o explicaţie în noaptea aceea. Dar imaginaţia lui febrilă începu să lucreze. Dacă acel cadavru nu era Peeley, atunci cine era?

I se păru că Peeley nu arătase niciodată mai bine. Faţa lui cu vagi trăsături indiene, greu de identificat însă, şi cu multă culoare în obraji, răspândea o impresie de sănătate, inconfundabilă.

Peeley zise:

— Tocmai am stat de vorbă cu Frank Howland. Mi-a spus că aveţi un plan pentru a-i aresta pe paraziţii care au ocupat domeniul Tannahill în toţi aceşti ani. Stephens rămase mut de uimire. Indiscreţia procurorului districtual îi produse un şoc. Întrebă cu o voce pierită:

— Ce ţi-a spus Howland?

Îşi dădu seama că remarca suna critic la adresa celui care deconspirase totul. Continuă repede:

— Vreau să spun… dacă mi-ai relata ceea ce ştii deja, aş putea să-ţi completez informaţiile.

Ascultându-l pe Peeley, înţelese că Howland îi spusese tot ce ştia. Stephens se lămurise că e o trădare la mijloc. Dar nu mai conta, ideea de a aresta grupul pentru port ilegal de arme şi pentru folosirea măştilor nu putea cauza decât o supărare minoră, i-ar fi uşurat situaţia lui Tannahill. Grupul ar fi avut de-a face cu legea pentru un timp. Poate, după nenumărate tergiversări, ar fi fost pronunţate şi câteva sentinţe de condamnare la închisoare.

Dar toate astea n-ar fi dizolvat grupul. De asemenea, ucigaşul, ambiţiosul complice al lui Peeley, n-ar fi putut fi identificat. Dar nici planul lui n-ar fi fost afectat prea mult, unele aspecte constituind o surpriză neplăcută pentru Peeley însuşi.

Totuşi, Peeley era unul din cei doi conspiratori din grup. În cazul acesta, poate că nu-i va preveni pe ceilalţi.

Peeley sugeră apoi să cineze împreună, în oraş. În timpul mesei, lui Stephens i se păru deodată incredibil ca Howland să-i fi povestit planurile sale lui Peeley. Erau prea multe în joc pentru ca procurorul districtual să rişte. Ordonând arestarea lui Tannahill, comisese o eroare gravă pentru cariera sa viitoare. Dar atunci, de unde căpătase Peeley toate informaţiile?

Stând acolo, la masă, o nouă bănuială i se strecură în minte: cadavrul era al lui Frank Howland. Peeley îl ucisese pentru a se proteja de complicele său trădător. Robotul nu reuşise să explice cum se proteja Peeley, dar acum părea evident.

În fond, Peeley îl angajase pe Howland, un om de aceeaşi statură cu el, asemănător ca înfăţişare. Încă fiind reprezentant al domeniului Tannahill, Howland devenise procuror districtual. Odată confirmat în această funcţie, observase asemănarea dintre cele două semnături – una din

secolul XVIII şi alta din secolul XX. După aceasta, Peeley impresionase grupul prin rapiditatea cu care îl concediase pe Howland, tăindu-i orice legătură cu domeniul.

Şi astfel ajunsese să-l angajeze pe Allison Stephens, din nou asemănător lui, ca statură şi înfăţişare.

În momentul critic, cei doi urmau să fie ucişi, iar Peeley, având pregătite sediile din Los Angeles, putea să poarte când masca unuia, când a celuilalt şi să joace rolul unuia sau al amândurora.

Imaginea era atât de convingătoare, încât Stephens se scuză, intră într-o cabină telefonică şi sună la Howland, la birou. Nu era acolo. Plecase. Îi telefonă şi acasă, unde răspunse o femeie:

— Domnul Howland nu e aşteptat în seara asta decât foarte târziu.

Stephens se gândi să întrebe dacă stă de vorbă cu doamna Howland. Ar putea să afle dacă ea a observat ceva ciudat la soţul ei, în ultimele zile. Renunţă însă şi închise. Se întoarse încet la masă. Deşi nu reuşise să-l găsească pe Howland, asta nu era o dovadă definitivă în sprijinul teoriei sale. Presupunea însă că era adevărată, chiar fără dovezi.

Era tentat să-i arate lui Peeley scrisoarea prin care Tannahill îl concedia. Astfel l-ar fi convins că nu i-ar folosi la nimic să-l omoare. N-ar mai fi putut, oricum, să folosească postul lui, după cum avea de gând probabil. Încă se mai gândea să scoată scrisoarea, când Peeley spuse:

— Ce-ar fi să mergem la tine, după ce mâncăm, şi să mă ajuţi să-mi formez şi eu o imagine de ansamblu despre situaţie.

Stephens îşi închipui ce-ar fi însemnat să se afle singur, într-o casă de la marginea oraşului, cu Walter Peeley. Prompt, îi arătă scrisoarea lui Tannahill.

Peeley o citi şi i-o înapoie, fără comentarii. Părea adâncit în gânduri, pe drumul spre vila lui Stephens.

După un whisky cu sifon, Peeley îi mai ceru o dată scrisoarea. O reciti încet şi, în sfârşit, spuse:

— Cum de s-a întors împotriva ta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Sper să-i intru iar în graţii în seara aceasta.

— Deci intenţionezi să-ţi duci planul la îndeplinire?

— Acum nu mă mai pot opri, minţi Stephens. Am aranjat totul împreună cu Howland.

Faptul că omul din faţa lui avea probabil masca lui Frank Howland în buzunar şi era gata oricând să o folosească, nu schimba nimic.

Continuă să vorbească despre domeniu încă vreo oră. Peeley părea să asculte, aparent plin de interes. Putea să însemne că vrea să capete informaţii de la un om care tocmai fusese îndepărtat din grup.

La nouă şi un sfert sună telefonul. Stephens tresări. Ridică receptorul cu o mână tremurătoare:

— La telefon Allison Stephens.

Vocea omului de la celălalt capăt i se adresă:

— Domnule Stephens, aici poliţia. În legătură cu amprentele… avem identificarea pe care aţi cerut-o.

— Da? Spuse Stephens calm, dar inima începu să-i bată puternic.

Închise, năucit. Îşi reveni, încet. Nu mai era altceva de făcut, decât să continue aşa cum plănuise. Va începe prin a-l acuza pe Walter Peeley. Pe urmă va ajunge la punctul culminant, neaşteptat pentru ceilalţi. Apoi… clătină din cap încurcat. Nu-şi dădea scama exact care va fi răspunsul la acest punct culminant, dar, oricum, i se părea că va fi aproape sigur ucigător.

CAPITOLUL XX.

Când parcă, Stephens observă şi maşina Mistrei acolo. Cel puţin părea să fie a ei. Alte câteva limuzine erau aliniate în apropiere.

Îl urmă pe Peeley pe scări, observând că toată casa e strălucitor luminată. Sunară la uşă şi le răspunse Gico Aine, arătând cu totul altfel, foarte distinsă, fără bijuteriile ei ieftine. Îi conduse, tăcută, în salon, unde Stephens numără unsprezece oameni, aşezaţi pe scaune sau stând în picioare. Îi recunoscu pe judecătorii Adams şi Porter, pe Carewell şi Grant, Tannahill şi Mistra. Mai erau două femei şi trei bărbaţi necunoscuţi.

Tannahill îl întâmpină cu o urmă de zâmbet ironic pe faţă. Nu-i întinse mâna:

— Dumneata eşti Stephens? Întrebă de parcă n-ar fi fost sigur.

Stephens încuviinţă scurt din cap şi se întoarse spre întregul grup. Era nerăbdător să înceapă. Îşi aranjase sosirea cu patruzeci de minute mai înainte de a lui Howland, cu scopul de a înainta principalele acuzaţii şi de a câştiga, dacă era posibil, încrederea grupului.

Îşi deschise servieta, scoase nişte hârtii şi privi încă o dată în jur. Se întreba care din femei e cea care ghiceşte gândurile – şi nu pentru că s-ar fi temut de ceea ce ar fi putut ea afla. Se îndoia că femeia ar putea descurca planurile foarte complicate pe care urma să le pună el în mişcare – unele serioase, altele, simple tertipuri. Spera ca ea să-şi dea seama că pericolul nu venea de la el, cel care vroia doar să exercite presiuni asupra grupului, cu un anumit scop.

Începu solemn:

— Prima mea grijă a fost, fireşte, să-i fiu de folos domnului Tannahill. Văzu, cu coada ochiului, cum remarca sa aduce un zâmbet întunecat pe faţa lui Tannahill, dar continuă:

— De aceea am pregătit dovezile care, cred că veţi fi de acord cu mine, vor convinge pe toată lumea că domnul Tannahill nu este şi n-a fost niciodată vinovat de crimă.

Era conştient că Mistra, aşezată în celălalt capăt al salonului se uita la el de parcă ar fi încercat să-i prindă

privirea. Dar el continua să-i urmărească cu atenţie pe cei aşezaţi în grup, mai în faţă.

Îşi expuse argumentele împotriva lui Peeley, simplu, direct, cu forţă. Şi fiecare cuvânt îi făcea să înţeleagă cât de puternică ar fi fost pledoaria sa într-un tribunal, la un proces. Vizite secrete în Almirante, legături cu banda şi sume imense din veniturile domeniului Tannahill plătite unor persoane neautorizate.

Şi, ceea ce ar fi fost mai convingător, după audierea preliminară, Peeley ar urma să dispară. Aceasta ar fi ca şi cum şi-ar admite vinovăţia.

De câteva ori, în timp ce vorbea, Stephens îl studie pe Peeley. Omul privea încruntat în podea şi, de două ori, îl observă foindu-se în scaun.

Dovezile lui Stephens nu aveau nimic de-a face cu nemurirea, navele cosmice sau războiul atomic. Erau foarte „terestre”, încercând să îmbine lucrurile la nivel superficial.

(Newton Tannahill a fost ucis pentru că a descoperit cum se furau sume mari de bani, de pe proprietatea sa.)

Stephens avea fapte evidente în sprijinul său: dispariţia doctorului şi a îngrijitorului.

(Nepotul a fost îngropat în locul unchiului. De ce? Pentru că, probabil, cadavrul unchiului fusese mutilat.)

În logica sa, deliberat superficială, Stephens analiză la fel de simplu motivul uciderii lui John Ford.

(A fost ucis pentru a face presiuni asupra lui Arthur Tannahill, ca să-l forţeze să semneze o scrisoare prin care să autorizeze continuarea plăţilor din veniturile domeniului.)

Jenkins? (L-a văzut pe Peeley în acea primă noapte şi nu trebuia să spună nimănui că acesta fusese în oraş.)

Stephens termină acuzarea spunând:

— Nu am avut intenţia să explic motivele care l-au determinat pe domnul Peeley să dea sume de bani atât de mari, care nu-i aparţineau, grupului implicat. Dar acum cred că sunt îndreptăţit să vă sugerez că importanţa spirituală a cultului maya sau aztec – niciodată n-am reuşit să le disting – căruia domnul Peeley îi aparţine, nu trebuie subestimată. Avem aici de-a face cu ceea ce am putea numi loialitate religioasă… Doamnelor şi Domnilor, asta este tot ce am avut de spus în cazul domnului Peeley.

Pentru prima dată, se uită fix la Mistra. Ochii ei erau reci, dar părea încurcată. Stephens zâmbi forţat, se îndreptă spre un scaun de lângă uşă şi se aşează.

CAPITOLUL XXI.

Totul în cameră era la fel ca la început. Câţiva abia îşi schimbaseră uşor poziţia. În rest, numai el se mişcase. Cei doi ziarişti îşi notau ceva. Tannahill stătea pe o canapea, cu faţa în mâini; părea că râde. Judecătorul Porter, cu figura lui blândă şi amabilă, cu ochelarii săi fumurii, ca un scut ce-i ascundea expresia ochilor, îl fixa, zâmbind ironic, pe Peeley. Zise:

— Ei, domnule Peeley, ce ai de spus în apărarea dumitale?

La început, Peeley continuă să tacă. Stătea într-un scaun adânc şi merita să-i priveşti faţa. Părea nehotărât. Clipi spre Stephens şi… încă o dată… Pe urmă privi spre uşa ce ducea în hol. Suspină şi se uită lung la Stephens:

— Deci de asta te grăbeai…

Se lăsă din nou tăcerea. Păru să-şi dea seama că toţi îl priveau, pentru că râse aspru, îşi scoase o ţigară din buzunar, ducând-o nervos la gură:

— Aş vrea să mai aud o dată explicaţia dumitale în legătură cu motivele pe care le-aş fi avut de a comite aceste crime. Spune clar ce ai de spus!

Asculta, ţinându-şi capul uşor ridicat, de parcă ar fi încercat să prindă un ton mai subtil, dincolo de ceea ce exprimau, la suprafaţă, cuvintele lui Stephens. Când acesta rezumă, din nou, conţinutul scrisorii pe care Tannahill fusese obligat s-o semneze, avocatul începu să râdă, din ce în ce mai tare şi mai hotărât. Arăta ca un om care se încăpăţâna să reziste în faţa primejdiei. Spuse:

— Idiotule! Ai spus tu însuţi că, prin scrisoare, sunt autorizat să continui – înţelegi?

— Să continui plăţile către respectivul grup. Din scrisoare reiese clar că Tannahill ştia mai bine decât mine scopul acestor plăţi.

Stephens îi răspunse liniştit:

— Ai scrisoarea la tine?

Tonul său îşi făcu efectul. Până în acel moment, Peeley crezuse probabil că reuşise să micşoreze importanţa scrisorii. Acum nu reuşi să-şi stăpânească o privire uimită. Ochii i se holbară:

— Ah, canalie! Ai fost în biroul meu din Los Angeles!

— Sunt sigur că-ţi dai seama – nici o încercare de a deveni melodramatic şi de a nega existenţa scrisorii nu va convinge pe nimeni din cei de faţă.

Peeley se aşeză. Ciudat, dar părea să aibă o neclintită stăpânire de sine. Îl privi calm pe Stephens, apoi pe ceilalţi. Judecătorul Porter îşi şterse ochii şi se încruntă spre Peeley:

— Nu crezi că exagerezi? Văd că ai în vedere posibilitatea de a duce tu tot greul situaţiei şi consider asta o dovadă de înţelepciune. Pe de altă parte, nu putem lăsa să planeze o umbră asupra proprietarului casei. De asemenea, hotărârea ta ar respinge temerile pe care le-am avut în ultimele zile, în ce te priveşte. Privi înspre cei doi ziarişti:

— Ce părere aveţi, domnilor?

Carewell, un individ înalt şi slab, care vorbise până atunci în şoaptă cu Grant, se ridică:

— Ediţia noastră specială de dimineaţă va conţine reabilitarea şi justificarea acţiunilor domnului Tannahill.

Începu să citeze:

Familia Tannahill este, de generaţii, coloana vertebrală a oraşului Almirante. Acest ziar, cu o lungă şi onorabilă tradiţie în oraş, nu va accepta înjosirea unei familii tipic americane şi californiene. Într-o lume asaltată de incertitudine, aproape distrusă de parvenitism şi imoralitate, de indivizi fără principii, trebuie să ne întoarcem mereu înspre oamenii care au rădăcini adânci în aceste pământuri şi nu înspre vagabonzi fără nume. În ce priveşte acuzaţia de crimă – privi spre Mistra – totul e cât se poate de banal. Tânărul dumneavoastră colaborator dovedeşte o logică elementară solidă, dar nici un pic de imaginaţie.

Mistra se ridică şi îi făcu semn lui Stephens. Se retraseră împreună, într-un colţ. Ea vorbi cu voce joasă:

— Asta e marea revelaţie? Parcă spuneai că nu e Peeley.

Stephens răspunse mânios:

— Unde dracu' e clarvăzătoarea? Nu poţi s-o aduci aici? Vreau să-i vorbesc.

Mistra îl privi lung. Ieşi repede din cameră, fără să mai spună nimic. Se întoarse însoţită de o fată drăguţă, cu ochi foarte ageri. Cel puţin aşa părea – până când s-au apropiat şi Stephens văzu că ochii ei, în ciuda sclipirii tinereşti, erau calmi şi înţelepţi. Mistra o prezentă:

— Ea este Triselle.

Fata îi strânse mâna, cu o figură gânditoare:

— Nu pot ghici ce ai de gând să faci.

— Ţi-ai dat seama ce se întâmplă?

— A fost evident de când a intrat. Nu i-ar conveni să plece în felul ăsta.

Stephens întrebă neliniştit:

— Ce altceva mai ştii?

— Nu l-am găsit pe informatorul tău – ezită – nu ştiu ce înseamnă asta, pentru că totul e în întuneric. Oricum, oricine ar fi cel care ţi-a spus ce ţi-a spus, se înşeală. Nu e nimeni…

Stephens o întrerupse scurt:

— Hai să nu ne certăm acum! Simţi sau nu ameninţarea unei primejdii?

— Nu, doar că… se opri.

— Da?

— Foarte neclar…

— De la cine?

— Nu… nu ştiu! Îmi pare rău că nu te pot ajuta – îşi muşcă buzele, concentrată.

Stephens privea neajutorat spre Mistra, care clătină din cap:

— Nu prea sunt lămurită despre ce vorbiţi. Dar asta se întâmplă în mod obişnuit, când Triselle stă de vorbă cu cineva.

Stephens tăcea. Triselle dovedea calităţi telepatice mai bune decât crezuse el. Cel care o înşela reuşise, evident de-a lungul anilor, să-şi dezvolte o mare abilitate de a-şi ascunde gândurile. O privi din nou pe fată. Dar ea clătina deja din cap:

— Toţi încearcă. Ore întregi stau de vorbă cu mine, încercând diferite metode prin care să-şi tăinuiască gândurile. Uneori am impresia că unii reuşesc dar, desigur, nu pot fi sigură.

Stephens încuviinţă:

— Succesul lor te-ar împiedica să a afli dacă gândul a apărut sau nu. Cine ţi-a creat impresia, în mod deosebit, că ar fi reuşit?

Femeia oftă:

— Văd că nu m-ai înţeles. Toţi au reuşit, într-un moment sau altul. Acum îmi dau seama că şi dumneata ai reuşit să ascunzi o informaţie vitală în noaptea aceea.

În celălalt capăt al încăperii, Peeley se ridicase în picioare:

— Bine, domnilor, după cum văd, trebuie să dispar şi să duc eu tot greul căutării ucigaşului. Accept acest rol.

Stephens înaintă repede până în mijlocul încăperii:

— Staţi jos, domnule Peeley! Spuse politicos. Mai am câte ceva de spus.

Nu aşteptă răspunsul ci, întorcându-se spre grup, explică, pe scurt, de ce Frank Howland şi Allison Stephens fuseseră aleşi, pe rând, ca reprezentanţi locali ai domeniului. Conchise:

— Prevăd că, ieşind de aici, domnul Peeley se va întoarce curând, dar în rolul domnului Howland.

Se opri şi privi în jur. Erau din nou stăpâniţi de nerăbdare. Uimitor însă, nu bănuiau încă adevărul. Tannahill îl fixa, cu o ironie muşcătoare, pe Peeley:

— Tot vechile tale şmecherii, nu-i aşa?

Judecătorul Porter spuse:

— Walter, eşti într-adevăr incorigibil. Am avut şi eu astfel de idei. Dar nu am încercat niciodată să le pun în practică.

Stephens continuă:

— Domnul Howland şi cu mine aveam un plan: toţi cei prezenţi să fie arestaţi pentru port ilegal de armă şi să le fie scoase măştile. Astfel, n-ar fi fost identificaţi ca fiind cetăţeni importanţi ai oraşului şi ar fi fost eliminaţi, pentru un an sau chiar mai mulţi, în funcţie de sentinţele date.

Judecătorul Porter clătină din cap:

— Nu pare un plan înţelept. Mă mir de tine, Walter!

Stephens era uluit. Aceşti oameni trăiseră prea mult. Erau prea amorali. În faţa trădării, se comportau de parcă ar fi fost normal ca anumiţi membri ai grupului să încerce, din când în când, să preia controlul la Grand House. Spuse, în sfârşit:

Din păcate, o altă întâmplare nefastă a dejucat planurile domnului Peeley. Imaginaţi-vă: el l-a ucis pe John Ford şi i-a scris lui Howland. A fost văzut de Jenkins şi a trebuit să-l ucidă grabnic, folosind „raza-ac”, pe care îmi închipui că o păstraţi pentru situaţii speciale. Şi totuşi, cu toate măsurile lui de prevedere, a făcut o greşeală fatală.

Stephens ajunsese la punctul culminant al atacului său, conştient că Peeley începea să se neliniştească. Observa

asta cu coada ochiului pentru că omul stătea mai în spate şi uşor lateral faţă de el. Îl auzi:

— Eu plec. E prea melodramatic totul.

— Înainte de a pleca, îl opri Stephens, scoate-ţi masca! În timp ce vorbea, îşi apucă repede pistolul şi-l îndreptă spre Peeley. Mişcarea nu păru să-i deranjeze pe ceilalţi. Nu ieşi la iveală vreo altă armă. Dar cuvintele lui avură un efect foarte puternic. Câţiva săriră în picioare. Tannahill, care era deja ridicat, spuse ascuţit:

— Masca!

Stephens aşteptă să se facă din nou linişte, după care repetă, calm:

— Scoate-o, prietene! Ai acţionat în legitimă apărare. Te asigur că vei scăpa, fie că grupul e de acord, fie că nu. Să mă ajute cineva! Trebuie să existe o metodă rapidă de înlăturare a măştii.

Triselle înaintă. Avea o sticlă cu lichid incolor. Îi zise lui Peeley:

— Întinde mâinile!

Acesta ezită, ridică din umeri şi o lăsă să-i toarne soluţia în palmele întinse. Mâinile i se ridicară şi, când coborâră, Frank Howland se afla în faţa lor. Avea o figură ameninţătoare şi rânjea când recunoscu:

— Bine, o să fiu mai atent, în ce vă priveşte! L-am omorât pe Peeley în legitimă apărare, dar nu-mi pot permite o acuzaţie de crimă.

Stephens se încruntă. Cuvintele nu dovedeau o înţelegere deplină a situaţiei.

— Howland, ce ştii despre activitatea – făcu un semn spre cei prezenţi – acestor oameni?

Howland păru surprins:

— Dar mi-ai spus. Un cult… odată ce am fost implicat – se întrerupse scurt – nu contează.

Stephens privi spre ceilalţi. Tannahill fixa, împietrit, podeaua.

Judecătorul Porter îl privea gânditor pe Howland. Mistra vorbea încet cu Triselle. Stephens înţelese că-i împărtăşeau toţi părerea: omul nu era periculos. Şi totuşi nu era mulţumit. Spuse:

— Howland, de unde ai luat masca lui Peeley?

Mişcare. Îşi ridicară toţi privirile. Howland ezită:

— A venit cu poşta.

Fruntea îi era acoperită de sudoare.

— A venit împreună cu o scrisoare prin care mi se dădeau instrucţiuni de folosire. Îmi amintea de cariera mea de actor – vreau să spun, talentul de a imita voci. Cel care-mi scria îmi sugera să folosesc acest talent sau, altfel, poliţia va afla unde se află cadavrul lui Peeley.

— Care trebuia să fie motivul tău de a acţiona, dacă ai fi fost prins?

— Trebuia să spun că pentru bani… Ridică din umeri. Era destul de greu, dar odată prins, nu puteam decât să spun adevărul.

— După seara aceasta erai liber, nu-i aşa?

— Da.

Stephens îl observa şi era dezamăgit. Nu-i punea spusele la îndoială, dar părea greu de crezut că a putut fi prins astfel în cursă. Era oare posibil să fi fost înşelat în aşa fel încât să fie convins că a comis o crimă? Dacă era aşa, lămuririle definitive trebuiau să mai aştepte. Îl duse pe Howland la uşă spunându-i:

— Trec pe la tine mâine. Mai vorbim…

Howland încuviinţă. Faţa îi era încă încordată. Zise:

— Doamne, sunt fericit să ies din camera asta! Ce se întâmplă, de fapt, cu oamenii ăştia?

Stephens n-avea de gând să-i răspundă. Se gândea încă la pericolul cel mare. Întrebă crispat:

— Unde sunt poliţiştii?

— Doar nu mă crezi atât de prost să fi amestecat poliţia în treaba asta!

— Cum?

Stephens îşi stăpâni spaima. Calculă, în minte, cât timp i-ar trebui ca să organizeze o patrulă destul de mare pentru a cerceta terenul. Înţelese că n-ar putea fi destul de rapid. Îl urmări pe Howland cum coboară scările, străbătu repede terasa şi coborî în curtea interioară. Fluieră uşor şi aşteptă.

O siluetă ieşi din întuneric. Umbra şopti: „Riggs”! Şi îi strecură lui Stephens o foaie de hârtie în mână. Apoi dispăru în întuneric.

Stephens se grăbi spre intrare. Trecând pe lângă o fereastră, citi nota detectivului: Totul pregătit. Mototoli hârtia, o puse în buzunar şi intră în salon.

Afară, omul mărunţel îşi puse masca lui Riggs şi se îndreptă încet spre una din uşile din curtea interioară.

CAPITOLUL XXII.

Mai apăruseră câţiva din grup în timpul absenţei sale. Se aflau acum în camera lambrisată cu stejar, cu uşi mari, cu canaturi din sticlă, deschizându-se spre curtea interioară. Toate, în afară de una, erau închise.

Stephens numără doisprezece bărbaţi şi şase femei în cameră. Toţi îl priveau.

Se îndreptă repede spre clarvăzătoare, ignorându-i pe ceilalţi. Ea clătină din cap:

— Ameninţarea părea să crească, puţin mai înainte, dar acum a scăzut iar. Acum înţeleg mai bine de ce te temi, dar nu simt nimic de felul ăsta prin preajmă.

Stephens aruncă o privire spre Mistra:

— Câţi oameni sunt aici, în casă?

— Patruzeci.

— Cine lipseşte? Nu spuneai ca sunt patruzeci şi unu în oraş? Întrebă încordat.

— Îl numărasem şi pe Peeley, spuse ea simplu.

Stephens se întoarse, dat o privi apoi din nou:

— Sunt toţi aici în momentul acesta?

Îi răspunse Triselle:

— Nu, Tezla a plecat, acum douăzeci de minute, să controleze grădina.

Vorbiseră destul de tare pentru ca toţi cei din încăpere să audă. Se făcu linişte. Stephens simţi că tensiunea se mai risipise. Iată-i deci: optsprezece nemuritori. Îi studie curios. În ciuda hainelor scumpe, bărbaţii erau destul de insipizi. Soarta nu se ostenise să aleagă nişte exemplare impresionante. Totuşi, femeile erau, fără excepţie, frumoase. Poate că de aceea fuseseră alese.

Probabil că acum fiecare din ei se gândea la indianul acela mărunt şi sinistru. Stephens aşteptă până începură să se agite şi spuse:

— Am văzut o fotografie. Acolo apărea Peeley şi un om, cam de statura lui Tezla, dar nu semăna cu el. Izbucni deodată: La dracu'! Măştile astea perfecte ale voastre! Oricine se poate transforma în oricine. L-am văzut de două ori pe Tezla. Aşa e în realitate sau purta o mască?

— O mască, răspunse Tannahill.

Stephens înjură.

— E indian?

— Da. Fotografia pe care ai văzut-o… de când era?

— De două mii de ani.

Tannahill se răsuci rapid în scaun şi ordonă:

— Căutaţi peste tot! Păziţi toate uşile! Dacă îl găsiţi, aduceţi-l imediat! Vom lămuri toate astea pe loc.

— Aşteptaţi!

Vocea ascuţită a lui Stephens străbătu încăperea şi-i opri, la jumătatea gestului, pe cei care se îndreptau spre uşi. Tannahill se întoarse şi-l privi în faţă; diferenţa dintre omul care-şi pierduse memoria şi cel care şi-o recâştigase era evidentă. Se vedea în ochi şi în expresia gurii. Privirea lui Tannahill îl străfulgera, printre pleoapele strânse iar buzele i se subţiaseră.

— Stephens, cum dracu-ţi permiţi să-mi dai mie ordine?

— În momentul în care una din aceste uşi se deschide, un agent al meu va răspândi elementul 167 într-una din curţile interioare de marmură, pe terasă sau chiar în casă. Aşa am convenit. Stephens continuă în grabă: Nu trebuie să vă speriaţi, dacă într-adevăr am identificat omul. Acum să vedem cum am putea să-l manevrăm.

— O să ne descurcăm în felul nostru, după propriile noastre legi, interveni Tannahill arogant.

— O veţi face aşa cum vă voi spune eu, spuse Stephens. Şi, prietene, te anunţ că s-a terminat cu puterea ta absolută. Am, în servietă, cincizeci de copii ale acordului pe care-l veţi semna, pentru transformarea grupului într-o fundaţie al cărei consiliu directorial îl vom forma cu toţii. Te-am numit, pentru început, preşedinte, dar am inclus şi numele meu pe listă. Urmă neînduplecat, după o pauză: Ar fi mai bine să începeţi să semnaţi, pentru că nu-mi voi chema agentul înăuntru, decât atunci când fiecare membru va avea un exemplar al acordului în mână. Să aducă cineva documentele acelea!

Mistra a fost cea care le-a luat. Ochii ei străluceau când le puse pe o masă, lângă Tannahill. Acesta aruncă o privire mânioasă şi era gata să riposteze, când Stephens i-o tăie scurt:

— Repede, omule! Întreab-o pe Triselle dacă spun adevărul sau nu. Am elementul 167. Există un agent afară, la ordinele mele.

— Triselle! Strigă Mistra. E adevărat?

— Da.

Tannahill mârâi:

— Dar de ce dracu' nu m-ai prevenit? Ce dracu' vrei…

— Pentru că are dreptate şi ştie ce face, spuse femeia calm, şi doar nu-ţi închipui că aveam să-l deranjez când îl căuta cu atâta disperare pe acela dintre noi care…

Stephens o opri:

— Trebuie să-l luăm uşor pe Tezla. Gândiţi-vă la toţi aceşti ani în care a purtat povara convingerii că el, ca

supravieţuitor al primului grup, este deţinătorul legitim al casei! Acum a fost descoperit. Tensiunea trebuie să înceteze. Se întrerupse. Tannahill, trebuie să semnezi! Nu uita că trebuie să-l prindem şi să-l convingem!

Proprietarul de la Grand House încă mai ezita. Apoi, brusc, scoase un stilou şi începu să-şi mângâlească semnătura pe foile întinse.

Stephens începu să împartă copii – mai întâi bărbaţilor. Când fuseseră semnate deja zece, el însuşi având una în buzunarul de la piept, ieşi să-l cheme pe Riggs. Când detectivul intră, câţiva oameni începură să se împrăştie pe-afară.

— Deci, domnule, intrăm în acţiune! Ce urmează? Se interesă Riggs.

Stephens zise:

— Dă-mi, te rog, capsula aceea pe care ţi-am dat-o!

Riggs i-o înmână prompt iar Stephens i-o dădu Mistrei.

— Tezla are acest element din laboratoarele voastre secrete, desigur. Analizându-i planul, înţeleg scopul pentru care m-a ajutat să urc la bordul navei…

— Navă? Întrebă Mistra.

Stephens nu răspunse. Acum, că documentele erau semnate, intenţiona să le spună despre nava care venise din stele, cu două mii de ani în urmă. Dar asta mai târziu… Pentru moment, continuă:

— Scopul lui era să afle dacă mai funcţionează computerul.

— Computer? Allison, ce tot spui acolo?

— Dacă funcţiona, atunci nu avea decât să distrugă casa, după care… computerul ar fi fost obligat să trateze cu el. Nu putea să mai spere nimic altceva…

Sesiză că Triselle se apropiase de ei. Întrebă:

— Omuleţul care tocmai a ieşit în hol – cine e?

Stephens se întoarse pe jumătate:

— Nu te teme, e Riggs! Dacă cineva e inofensiv aici, el este…

Se opri. Îl cuprinse o ciudată senzaţie de deznădejde. Avusese impresia că Tannahill îl angajase pe detectiv la întâmplare, alegându-l din cartea de telefon a oraşului Los Angeles.

Dar, de fapt, Tannahill nu spusese asta. Dintr-o dată, Stephens îşi aminti foarte clar scena. Întrebă înecându-se:

— Ce citeşti în mintea lui?

— Gânduri paşnice. E doar puţin îngrijorat. Dacă s-a hotărât să distrugă casa şi se ascunde, atunci o face grozav de bine.

Stephens se apropie de Tannahill, care spuse:

— Nu-mi amintesc prea bine, dar ştiu că eram amândoi într-un bar. Mi-a oferit ceva de băut...

— Dar dumneata i-ai telefonat mai întâi, nu-i aşa?

— Să-i telefonez...?. Nu, sigur că nu.

Stephens privi spre uşă, dar Riggs nu se mai vedea. Se îngrozi:

— Va coborî în muzeu, va răspândi elementul 167 şi va intra în tunel, să forţeze robotul...

Fugi spre uşă. Acolo se calmă şi ieşi, ca din întâmplare, în holul puternic luminat. Riggs nu era nicăieri.

Stephens alergă spre scări şi începu să coboare. Acum se deplasa prudent, atent să nu facă zgomot.

Uşa din sticlă, de jos, era deschisă. Prin ea, Stephens îl văzu pe Riggs scoţând capacul de la o cutie. Trase şi el, din buzunar, eprubeta luată de pe navă. Trecu pragul, gata să o deschidă.

— Riggs!

Omul se întoarse impasibil:

— Admiram obiectele acestea de artă toltecă. Foarte interesante.

Nu prea era momentul pentru consideraţii estetice.

— Riggs-Tezla, încă poţi să-ţi salvezi viaţa! N-ai cum să-nvingi! Renunţă!

Se lăsă o tăcere lungă. Omul se întorsese şi-l privea în faţă.

— Stephens, noi doi putem conduce lumea! Cârâi el.

— Nu fără Grand House. Închide cutia aia!

— N-avem nevoie de casă, nu înţelegi? Avem nava şi computerul. Putem obţine de-acolo orice informaţie. Dacă ceilalţi vor fi daţi la o parte, va trebui…

O strălucire vagă, albăstruie se răspândea din cutia lui. Stephens îi strigă pătrunzător:

— Închide-o! Repede!

— Mi-aş pierde mâna acum! Ascultă, Stephens…!.

— Mâna sau viaţa! Grăbeşte-te! Am elementul 221 aici. Nimic în lume nu e mai puternic. Se va combina chimic cu 167. Şi împinse dopul eprubetei şi eliberă conţinutul ei, în direcţia lui Riggs. Acesta trimise o „rază-ac”, dar nu-l nimeri. Se aplecase la timp. Se întoarse şi porni repede, în sus, pe scări.

Sub el, camera se cutremură. Un fum albastru inundă scările. Apoi, întuneric.

— Mistra Lanett, îl iei de soţ pe acest bărbat?

— Da – vocea ei era fermă.

Mai târziu, în maşină îi spuse lui Stephens:

— Mă simt ciudat. Îţi dai seama că mă căsătoresc pentru prima dată?

Stephens nu răspunse. Se gândea la nava îngropată sub Grand House. În curând, călătoria ei, lungă vreme întreruptă, va reîncepe… şi el avea o idee care-i tăia respiraţia: De ce n-ar pleca şi el, împreuna cu Mistra?

— Eu aş vrea o fată. Şi băieţii sunt drăguţi, dar… o auzi pe Mistra.

El oftă. Femeile astea, cu ideile lor despre casă şi copii. Puteau începe cea mai mare aventură posibilă, universul nemărginit îi chema şi ea se gândea la copii. Se întoarse şi o privi. Dorul de aventură i se topi sub farmecul privirii ei. Erau mai multe lumi în ochii ei verzi, decât în întregul univers imaginabil.

— O fetiţă şi un băiat, spuse, căutându-i buzele. Iubirea lor sfida chiar nemurirea. Hotărî deci că veşnicia poate să mai aştepte.

SFÂRŞIT

1 Building = clădire (n. Trad)
2 Contentment = plăcere, mulţumire (n. Trad)
3 d. C. = după Christos/era noastră (n. Trad)
4 Palenque – centru al civilizaţiei maya, la sud-vest de Yucatan (Mexic); stil caracteristic sculpturilor găsite aici (n. Ed.)
5 Blackout = camuflaj (n. Trad)
6 Haven = port, liman, refugiu (n. Trad)
7 California în limba spaniolă înseamnă „căldură de cuptor” (n. Trad)
8 Societatea Funerară a Fraţilor Benson (n. Trad)